KARA MURAT'ın yeni serüveni

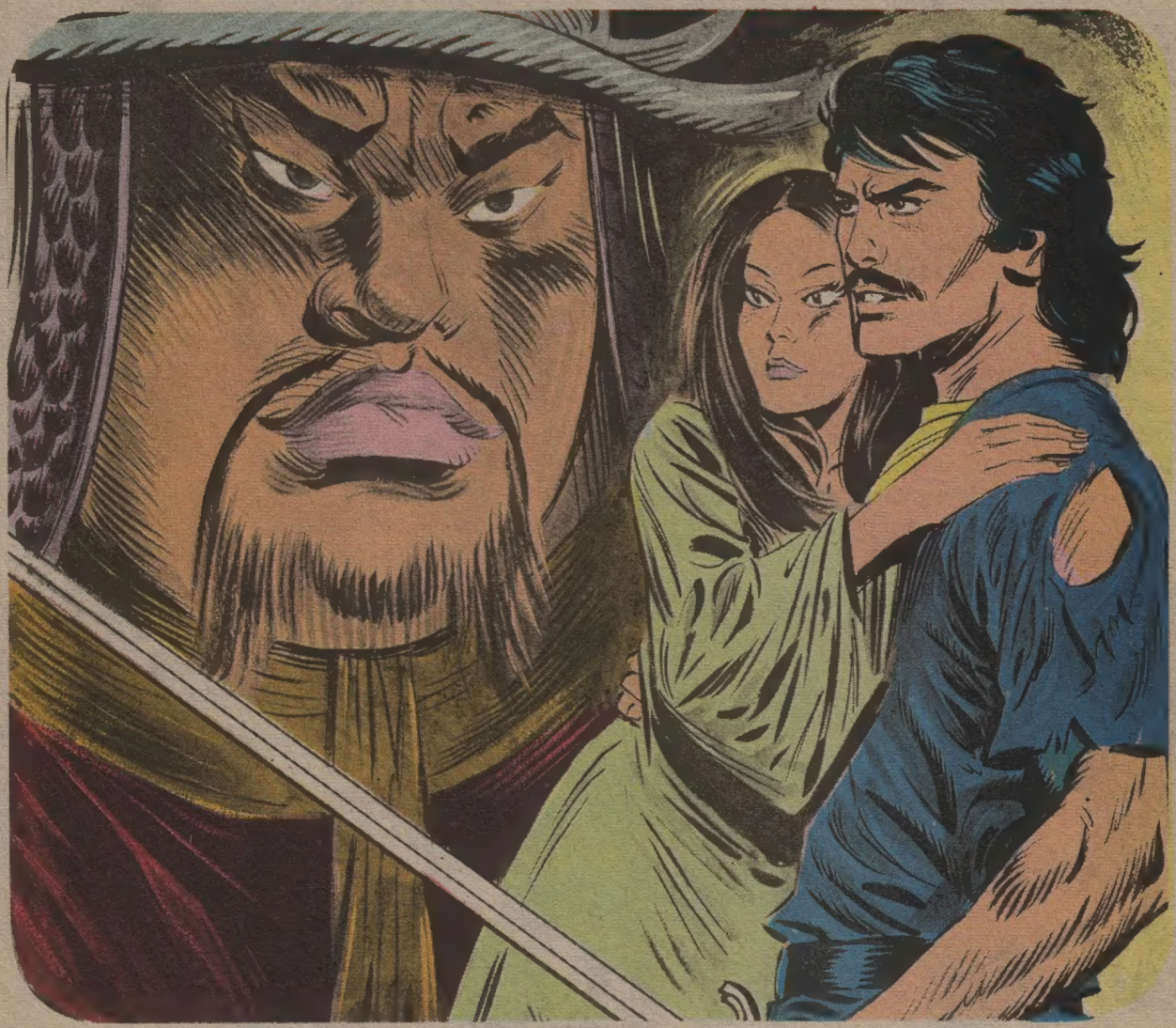

PEKİN CELLADI

Bugün başladık

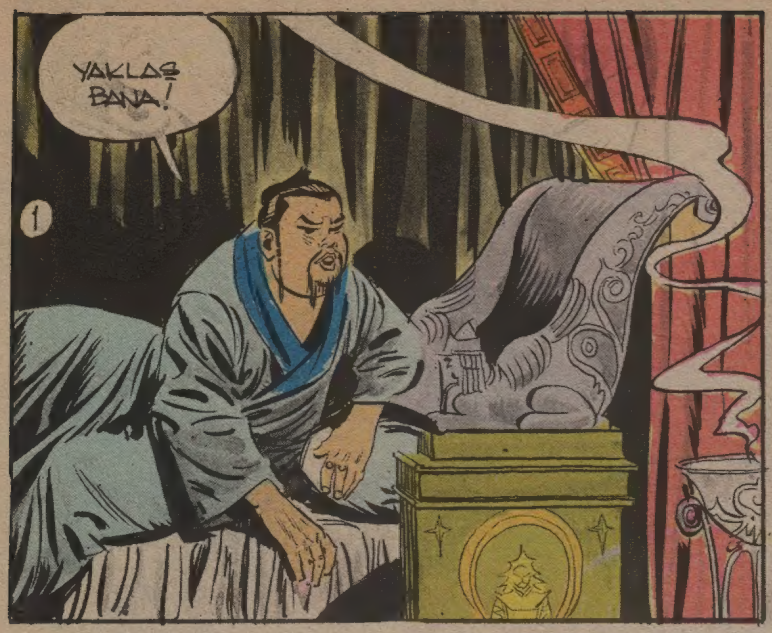

Çin imparatoru Li Lien:

-Yaklaş bana ! dedi.

Genç kadın, imparatorun, güzelliğini daha iyi görmesi için geniş yatak odasının kapısında bir an durdu. Sonra, kullanmasını çok iyi bildiği zarafeti ile salına salına yavaşça yürüdü.

İmparatorun üç karısından en genci olan An Thai güzel, fakat yırtıcı kaplan gibi tehlikeli bir dişiydi. Bununla beraber, gerektiği zaman mahcup ve nazlı davranmasını da biliyordu.

. Sarı perdeler ve altın simli tüller içinde bir oda kadar geniş olan karyolaya yaklaştı.

İmparator, bakışlarında aç bir ihtirasla onu bekliyordu.

Genç kadın usul usul soyundu... Çekik gözlerinde sönmeyen bir arzunun alevleri tutuşuyordu.

Üzerindeki ipek elbise, çıplak vücudundan

kayarak ayaklarının dibine düştü. Diri göğüsleri hafif kabarık göbeği, bir sütun kadar düzgün bacakları, soluk kesici bir tablo gibi gözler önüne serildi.

İmparator, bu güzellik karşısında yutkundu. Aynı zamanda yüreğini sınırsız bir acı kapladı. İçindeki sonsuz ihtirasa rağmen artık erkeklik gücünün azaldığını titreyerek hissediyordu.

Genç kadın, çıplak vücuduyla imparatora sokulduğu vakit onun bitkin halini görünce ansızın içinde dayanılmaz bir acıma duygusu uyandı.

-Ah, göklerin efendisi ! Siz hastasınız ! diye yapmacık bir tavırla inledi.

Gerçekten altın şamdanlarda yanan kocaman mumların ışığında imparatorun o kadar solgun bir görünümü vardı ki, acımamak elde değildi. İmparator:

-Çok halsiz ve güçsüzüm ! dedi . Gel yanı - ma.. Yorganın altına gir.. Senden başka hiç kimse beni teselli edemez...

An Thai, imparatorun gözlerinde parlayan o eski ihtiras ateşini görünce, itaat etmek üzere hazırlandı. Usulca yorganın altına kaydı. Dik göğüsleri, adamın göğsünün üzerinde ezildi...

Fakat gece yarısı geçip de, gün ağarmaya başlayınca kadının içini anlatılması güç bir elem kapladı.

Muazzam bir ülkenin imparatoru olan bu zavallı adamın ıstırabı çok derindi...

Güneşin oğlu, artık erkekliğini kaybetmişti.

Tıpkı bir harem ağası gibi çaresizdi...

Kendisini erkekmiş gibi gösterme çabaları hep boşa gidiyordu..

Genç kadının ateş dolu, arzu ve ihtiras taşan körpe vücudu bile onu harekete geçiremiyor, hiç

bir yerini kımıldatamıyordu.

Koca imparator yalvarıyordu:

-Bana yardım et.. Bana yardım et ki bu korkunç arzu yüzünden ölmeyeyim...

Fakat buna imkân yoktu.

An Thai, elinden bir şey gelmeyeceğini anlayınca hayal kırıklığı içinde doğrularak yatağın üzerine oturdu..

İmparator artık tek zevkini, bir daha geri gelmemecesine yitirdiğini anlıyordu.

Henüz kırk yaşına bile basmadan bedenen ihtiyarlamış, şehvet arzuları yüzünden iyice çökük gitmişti...

Bu gerçek, ateşli bir kadın olan imparatoriçeyi çok üzmüştü. İmparatoru tatlı sözlerle yatıştırmaya çalışırken gözlerinin önünde ömrünce unutamayacağı güçlü bir erkeğin hayali belirdi. İçinden:

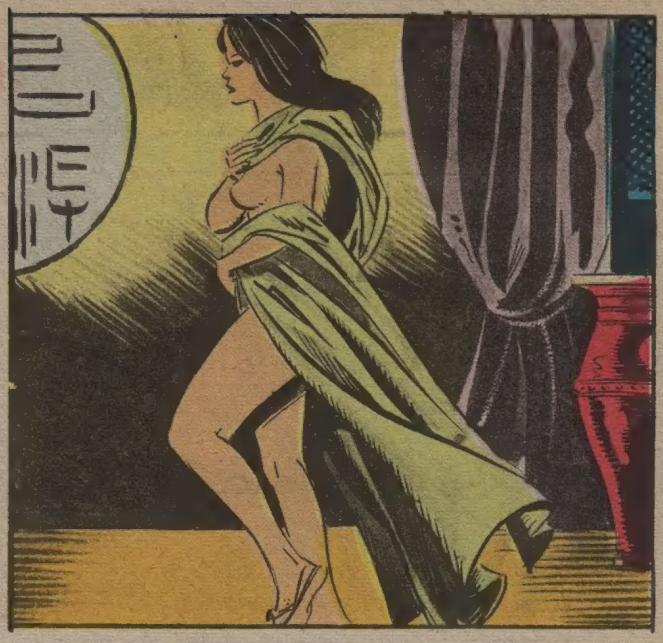

-Tuğrul bey! diye mırıldandı.

İki aydan fazla bir süredir, Çin İmparatorluğu'nun başkenti Pekin'de bulunan Türk elçisi Tuğrul Beyi hatırlayınca derin bir iç çekişi genç kadının ihtirasla yanan göğsünü şişirdi...

Şu anda, cinsel güçten yoksun imparatorun yerine Tuğrul Beyin kolları arasında olsaydı, kendisini dünyanın en mutlu kadını sayardı.

Şehvet, An Thai'nin vücudunda tatlı bir ürperti halinde dolaştı. Genç gövdesi şimdi bu güçlü erkeği, karşı durulması imkânsız bir arzuyla istiyordu.

Uykuya dalan imparatorun başını usulca yastığa bıraktı. Yataktan indi, üzerine, vücudunu tamamen kaplayan uzun bir pelerin alarak hızla salondan çıktı...

Kapıda en sadık adamı olan haremağası Tsu

Yen bekliyordu...

Genç kadın ihtirasın boğuklaştırdığı bir sesle:

-Tuğrul Beyi bul ve bana getir! diye emretti.

Bu cüret karşısında haremağasının gözleri faltaşı gibi açıldı:

-Fakat... diye kekeledi. Hava kararıktan sonra saraya yabancı bir erkeğin girmesi yasaktır.. İmparatorun emri bu...

Genç kadın ayağını öfkeyle yere vurdu:

-O imparatorsa, ben de imparatoriçeyim. Dediğimi yapmazsan boynunu vurdururum...

Haremağası başını eğdi, hanımının öfkesi onu korkutmuştu. Yumuşak bir sesle mırıldandı:

-Peki efendim, dediğinizi yapacağım... Ama Tuğrul Bey gelmek istemezse ne olacak?

-Bunun bir emir olduğunu söyle...

Kara Murat 5 Sahibi: Veb Ofset İleri Matbaacılık A.Ş. adına Haldun SIMAVİ. Yazı İşleri Müdürü: Rahmi TURAN
Müessese Müdürü: Kemal KINACI İdare: Alay Köşkü Eryılmaz Sok. Çağaloğlu - İSTANBUL

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 HAZİRAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 178 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin İmparatoru'nun güzel ve ateşli karısı, uzun süredir ilişkisi olduğu yakışıklı Türk elçisi Tuğrul Beyi sevişmek için saraya çağırır.

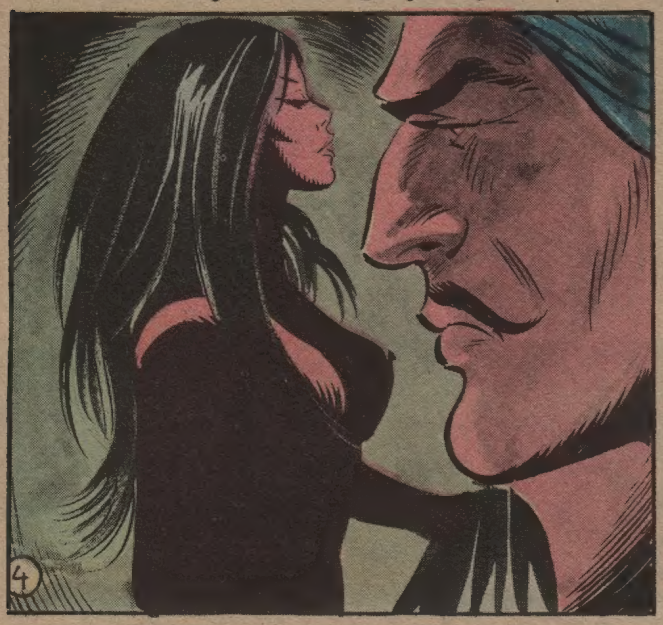

Haremağası hızla uzaklaşırken, genç imparatoriçe An Thai, dairesine doğru yürüdü. Tuğrul Beyi düşündükçe benliğini bir alev dalgası kaplıyor, onun güçlü kollarının körpe vücudunu sarmasını, gövdesini ezercesine sıkmasını şiddetle arzuluyordu. Bu öyle dayanılmaz bir istekti ki, ölse bile bu gece mutlaka Tuğrul Beyin olacak, gerçek bir erkeğin doyumsuz tadını içine sindirecekti.

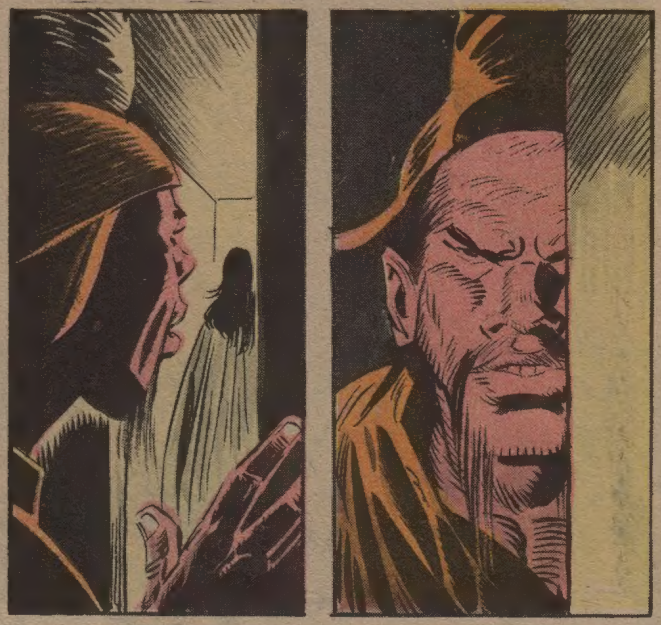

Genç kadın, dairesine doğru yürürken koridorun köşesindeki odanın kapısı hafifçe aralandı, çekik gözlü, seyrek sakallı, sinsi bakışlı bir adamın yüzü göründü.

Bütün konuşmaları duyan bu sinsi bakışlı adam, İmparator Li Lien'in başharemağası Yu-Ying idi...

★★★

İmparatoriçe An Thai'nin sabırsızlıkla beklediği dakikalar sona erdi ve kapı açıldı.

Gayet iyi tanıdığı iri bir el, perdeyi aralayarak kenara çekti.

An Thai, koltuğunda kımıldamadan oturuyordu.

Göğsü heyecanla kalkıp iniyordu.

İşte, karşısında Tuğrul Bey duruyor ve kendisine bakıyordu.

Genç kadın da gözlerini adama dikmişti..

Ansızın kalbi hızla çarpmaya, dudakları titremeye başladı.

Tuğrul Bey, iri yapılı, geniş omuzlu, yakışıklı bir erkekti. 30 yaşlarında görünüyordu. Siyah gözlerindeki coşku dolu parıltı, genç kadının kalbini titretiyordu... İmparatoriçe:

-Hoş geldin ! dedi.

Tuğrul Bey sert bir sesle:

-Beni niçin çağırttınız? diye sordu.

An Thai koltuğundan kalktı, üzerindeki pelerini atınca göz kamaştırıcı güzellikteki vücudu ortaya çıktı:

-Beni kollarının arasına al!

Tuğrul Bey acı acı gülümsedi:

-Çok güzelsiniz imparatoriçem.. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyorsunuz...

-Neden imkânsız olsun? Seninle uzun aşk geceleri geçirmedik mi? Sabahlara kadar çılgınca sevişmedik mi? Benim güçlü erkeğim!.. Niçin birdenbire benden böyle yüz çevirdin?

-O zaman sizin imparatoriçe olduğunuzu bilmiyordum.. Saraydaki cariyelerden biri sanıyordum..

- İmparatoriçe olmam seni korkutuyor mu?

-Hayır!.. Korku başka, bir ülkenin imparatoruna duyulan saygı başka şeydir...

-Demek aşkımı reddediyorsun?

-Evet...

Genç kadının gözleri birden yaşlarla doldu. Güzel yüzünü sessiz bir ıstırap sardı:

-Oysa beni kollarının arasına almanı ne kadar istiyordum!..

Hayal kırıklığının ilk anları geçtikten sonra içini yavaş yavaş derin bir hiddet sardı.. Kin ve intikam duyguları bütün benliğini kapladı. Küçük ve kalkık burnunun kanatları öfkeyle geriliyor, dudakları sinirle titriyordu. Acı bir sesle:

-Dikkat et! dedi. Beni kırıyorsun.. Bu büyük bir hatadır! Senden öç almak isteyebilirim!

Tuğrul Bey kollarını kavuşturdu. O da öfkelenmeye başlıyordu. Kararlı ve kesin bir sesle konuştu:

-Sizi tanıdığımda sevimli ve değişik kadın olarak görmüştüm. Oysa şimdi anlıyorum ki ...

İmparatoriçe öfkeden kudurarcasına bağırdı:

-Oysa şimdi ne anlıyorsun?

-İmparatoriçenin acınmaya layık bir kadın olduğunu..İhtiraslarının tutsağı olan, ne istediğini, nereye gittiğini bilmeyen zavallı bir kadın...

-Alçak!..

İmparatoriçe birden yırtıcı bir kaplan gibi atıldı. Küçük elleriyle Tuğrul Beyin göğsünü yumruklamak istedi. Bir yandan da bağırıyordu:

-Alçak!..Alçak!..

Öfkeden, belki de aşktan çılgın gibiydi. Kırılan gururu yüreğinde öldürücü bir kin yaratmıştı. Tuğrul Bey sakin, kadının öfkesinin geçmesini bekliyordu...

★★★

İmparator Li Lien önce kulaklarına inanamadı.. Birden başharemağası Yu-Ying'in boğazına sarıldı:

-Köpek herif! Ne söylediğinin farkında mısın sen?

Yu Ying, imparatorun kızgınlığı karşısında yaprak gibi titredi:

-Efendimiz...Köleniz size yalan söylemeye nasıl cesaret edebilir?

-Demek imparatoriçe şu anda Türk elçisi Tuğrul Beyle sevişiyor?

-Bunu bilemem efendimiz. Ben yalnız imparatoriçenin Türk elçisini gizlice odasına aldığını biliyorum...

-Alçak herif! Eğer söylediklerin doğru çıkmazsa, seni köpeklere parçalattıracağım...

-Emredersiniz efendimiz..

İmparator, birkaç saat önce yatakta, An Thai'nin eşsiz güzelliği karşısında çaresizlik içinde kıvrandığını, aciz, pısırık, güçsüz ve ruhsuz kaldığını düşününce öfkesinden kuduracak gibi oldu.

Şimdi karısı, sonsuz ihtirasının ateşini bir başka erkeğin kollarında söndürüyor demek ki...

Korkunç kıskançlık alevi imparatorun bağrını yaktı..

Gözleri bulanmıştı.

Dudakları titriyor ve köpükleniyordu.

Dünyanın en büyük ülkesinin tek hakimi olmasına rağmen, cinsel yönden güçsüz bir erkek olması onu çıldırtıyordu..

Önce garip bir kahkaha ile güldü.. Sonra bir hıçkırık boğazında düğümlendi.

Başharemağası, bu ürpertici manzara karşısında titreyerek hareketsiz duruyordu.

İmparator hızla giyindi, sonra garip bir haşmetle kapıya doğru seslendi:

-Hey komutan!

Sarayın muhafız bölüğü komutanı içeri girdi.

Li Lien emretti:

-Yanına on muhafız al ve arkamdan gel...

On dakika sonra imparator, karısının bulunduğu odanın kapısını hızla açtı, içeri bakınca

acı bir feryat boğazına kadar yükseldi.

Fakat kendisini tuttu. Başı dönüyor, bacakları titriyordu.

Gördüğü manzara gerçekten korkunçtu.

İmparatoriçe, Türk elçisi Tuğrul Bey'in kolları arasındaydı..

Çırılçıplaktı.. Kapı gürültüyle açılınca Tuğrul Bey de, An Thai de hayretten donakalmışlardı.

Ağır ağır birbirlerinden uzaklaştılar.

İmparatoriçe, daha önce yere düşmüş olan pelerini alıp çıplak vücudunu örttü. Yüzü sapsarı kesilmişti..

İmparatorun bakışlarında ölüm alevleri vardı.

Gerçi kendi güçsüzlüğü nedeniyle, karısından uzun süredir şüpheleniyordu. Ama ona çılgın gibi âşık olduğu için şüphelerini bastırıyor, içine atmaya, belli etmemeye çalışıyordu.

Şüphesi hiç bir vakit, bu andaki gibi gerçek halini almamıştı. O, karısını hiç bir zaman böyle suçüstü yakalayacağını ummamıştı?.. Ama şimdi, ihanet tüm delilleriyle karşısında duruyordu...

Karısına âşıktı.. Haftalardır onunla gerçek bir erkek gibi yatamamıştı ama bu onu sevmesine engel değildi. İçinde coşkun bir ihtirasın

bir türlü küllenmeyen ateşi vardı..

Ama bu kez, kesin ihanet delili karşısında duyduğu kin bütün varlığı ile ortaya çıktı..

Artık yanılmaya imkân yoktu.

Yavaş yavaş odaya girdi.

Peşindeki muhafızlar emrini bekliyordu.

İmparator sapsarıydı. Vahşi bir karar vermişe benziyordu.

Bu görünüş karşısında imparatoriçe, kalbinin korkudan titrediğini duydu.

Korkunç bir olayın yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

Bu müthiş bir andı.

Tuğrul bey kendisini savunmak için konuşmak istedi ama imparator onu dinlemedi bile... Efendisinin bir işaretiyle muhafızların komutanı yürüdü, Türk elçisinin karşısında durarak haykırdı:

-Teslim ol! Güneşin oğlu İmparator Li Lien Ming adına seni tutukluyorum!

Tuğrul Bey öyle kolay kolay boyun eğecek teslim olacak kişilerden değildi... Elini hızla beline doğru götürdü.. Ama aynı anda kılıcını yanına almamış olduğunu dehşetle hatırladı..

O zaman yumruklarını konuşturdu.

Üzerine gelen iki Çinliyi balyoz gibi birer yumrukla yere serdi.

Dövüş kısa, fakat sert oldu. Hep birden Tuğrul Beyin üzerine atılan muhafızlardan beşi, ağızları burunları kanlar içinde yere yıkıldı ama, sonunda ayakta kalan üçü, mızraklarını yiğit Türk'ün göğsüne dayayıp:

-Boşuna direnme!.. Teslim ol!.. diye haykırdı.

Tuğrul Bey çaresizlik içinde sessizce başını eğdi. Muhafızlar koluna girerek onu götür-

düler...

İmparator yürüdü. Karısının yanında durdu. Bakıştılar...

İmparatoriçe kaskatı kesilmiş, kımılda - madan duruyordu. En ufak bir hareket yaptığı, en küçük bir özür kelimesi söylediği takdirde imparator tarafından hançerleneceğini, ya da tutuklanıp zindana atılacağını biliyordu.

Hiç ses çıkarmadan birbirlerine bakmakta devam ettiler.

İmparatorun kalbinde aşk ve öfke bütün şiddetiyle çarpışıyordu.. Acaba tüm benliğiyle sevdiği bu kadına kıyabilecek miydi?

Orada bulunanların hepsi sanki taş kesilmişlerdi. Muhafız komutanı, bir şeyler söylemek, bu korkunç sessizliği bozmak istedi:

-Majeste! Tutuklu asilzadeyi hangi zindana atalım?

İmparator döndü, komutanı tepeden tırnağa süzdü ve sordu:

-Asilzade mi? Az önce tutukladığımız haini demek istiyorsun herhalde?

-Evet....Onu demek istiyorum.. Ne de olsa soylu bir kişidir..Saray zindanına mı atalım?

İmparator birden kahkahalarla güldü. Bu çok korkunç bir gülüştü.

Komutan kekeledi:

-Şu halde şehir hapishanesine götürelim.

İmparator boğuk bir sesle:

-İdam sehpasına! diye haykırdı.

An Thai feryat etmemek için dudaklarını ısırdı.

Komutan sapsarı kesildi:

-Fakat efendimiz ...

-Evet... Yanlış duymadınız... Darağacına götürün!..Bir haydut ,bir eşkıya,bir serseri gibi,suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi asacağız onu...

-Fakat,o yabancı bir ülkenin elçisidir... Ülkelerimiz arasında kötü bir sürtüşmeye yol açabilir...Hem idam için mahkeme kararı ister.

İmparatorun gözleri kanlanmıştı.Sesi ölüm kadar soğuktu.Kin,bütün ruhundan fışkırıyor gibiydi:

-Suçüstü yakalanan hırsızlar yargılanmaz.Derhal idam edilir..Haydi,hemen yola çıkalım...

Komutan selam vererek uzaklaştı.Başharemağası Yu Ying imparatorun yanına yaklaştı:

-İdam için acele etmesek efendimiz...

-Nedenmiş o?

-Bu olayı duyunca batının büyük hükümdarı Sultan Mehmet kızacak,Çin'le olan tüm i-

lişkilerini kesecektir.. Bütün ticaret anlaşmaları iptal edilecek, batıdan ülkemize mal gelmeyecektir. Türkiye çok uzakta olmasa, belki bize savaş bile açacaktır...

İmparator bir kahkaha attı:

-Savaş mı? Savaş ha ? Türkler sınır komşumuz olsa bile bizimle savaş edecek güçte mi sanıyorsun aptal? Onlar, yüzyıllar önce Çin' in kuzeyinde yaşarlardı. Sonunda o barbarları kov-

duk buralardan.. Öfkemizden korunmak için gün batısına kaçıp orada devlet kurdular.. Hangi Türk benim karşıma çıkmaya cesaret edebilir?

İmparator bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini belirtir bir şekilde arkasını döndü, karısına doğru iki adım attı, kolundan tuttu ve homurdandı:

-Benimle gel...

Kadın, imparatorun ne istediğini anladı ve

titredi:

-Geleyim mi? Nereye? İzin verin dairemde kalayım...

İmparator, aynı kesin tavırla tekrarladı:

-Gel diyorum..

İmparatoriçe haykırdı:

-Beni nereye götürmek istiyorsunuz?

İmparator soğuk bir sesle söylendi:

-Sevgilinin asılışını seyretmeye gidiyoruz.

Genç kadın geri çekildi ve titredi...

Bir hıçkırık boğazına kadar yükseldi. Korku içinde:

-Majeste, dedi. Beni böyle korkunç sahneler çok üzer. Bu yüzden gidemeyeceğim...

İmparator, karısına biraz daha yaklaştı ateş saçan nefesi, genç kadının yüzünü yaladı:

-Sevgilin asılacak ve sen de orada olacaksın. Onun öldürülüşünü görmeni istiyorum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 HAZİRAN 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 179 FİYATI 1,50 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin İmparatoru'nun güzel ve ateşli karısı, uzun süredir ilişkisi olduğu yakışıklı Türk elçisi Tuğrul Beyi sevişmek için saraya çağırır.

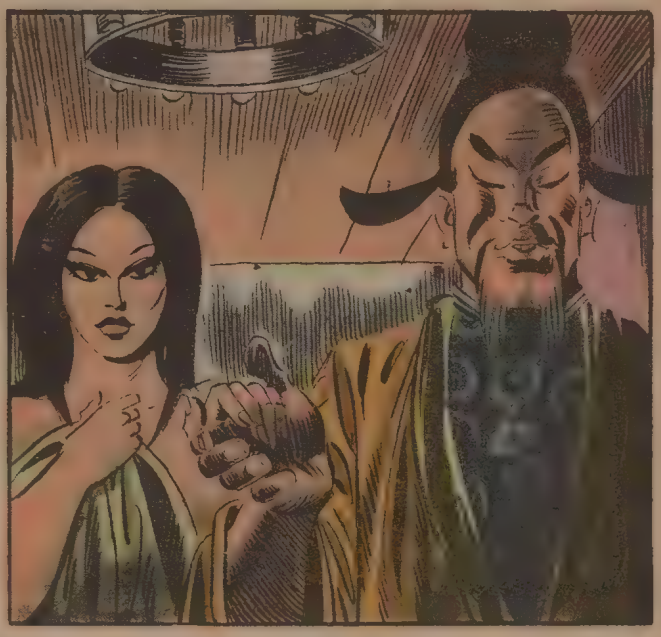

-Gelmeyecek olursan, yemin ederim ki, derhal tutuklanman için emir verir ve kocasına ihanet eden kadınların uğradıkları cezaya çarptırırım... Geliyor musun?

İmparatoriçe perişan bir halde ve ancak duyulabilen bir sesle cevap verdi:

-Peki, geliyorum!

İmparator, Başharemağası'na:

-Elini İmparatoriçe hazretlerine ver.. Mahkûmun asılışını görmek istiyor, dedi.

Bu ağır bir hakaretti.

Çünkü, İmparator ve İmparatoriçe beraber bulundukları vakit, imparatoriçenin koluna ancak imparator girebilirdi.

Başharemağası gözlerini kapadı ve imparatoriçenin kendisine yaslanmayı kabul etmeyeceğini sanarak kolunu uzattı.. Aynı anda elinin üzerine hafif ve buz gibi soğuk bir elin dokunduğunu

hissetti.

Gözlerini açtığı vakit gülümseyen imparatoriçeyi gördü.

Müthiş bir kadındı bu...

Kalbinden geçenleri hiç belli etmiyor, vücudu artık titremiyordu.

Sakinleşen yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı..

Çılgın ihtirasının suçsuz bir erkeği ölüme sürüklediğini unutmuş gibiydi..

Başharemağası'nın koluna dayanarak metin adımlarla merdivenlerden indi.

Belki de korkunç tehlikeyi bu kadar ucuz atlattığına seviniyordu.

Artık sabah olmuş, güneş yükselmişti.

Kafile saraydan çıktı ve binaların ortasındaki büyük alana doğru ilerledi.

Yarım saat içinde herkes, sarayda geçen faciayı duymuş, alanda binden fazla insan birikmişti...

Saray asilzadeleri, muhafızlar, subaylar, askerler, kadınlar...

Hayretten donmuş bir kalabalık...

Bir yabancı elçinin asılması büyük merak konusu olmuştu.

İmparatorun emriyle cellat da, yanına yamaklarını alıp, infazda kullanacağı ipi beline sararak meydana koşmuştu...

Bu sırada, Türk elçisi Tuğrul Beyin, ölüm karşısında bile kılının kıpırdamadığı görüldü.. Genç adamın, inanılmaz cesareti, etraftakileri adeta dehşete düşürdü..

Yiğit Türk, yüzünde alaylı bir gülümsemeyle darağacına doğru yürüdü, direğin karşısında kısa bir an durdu ve sakin bir tavırla imparatora dö-

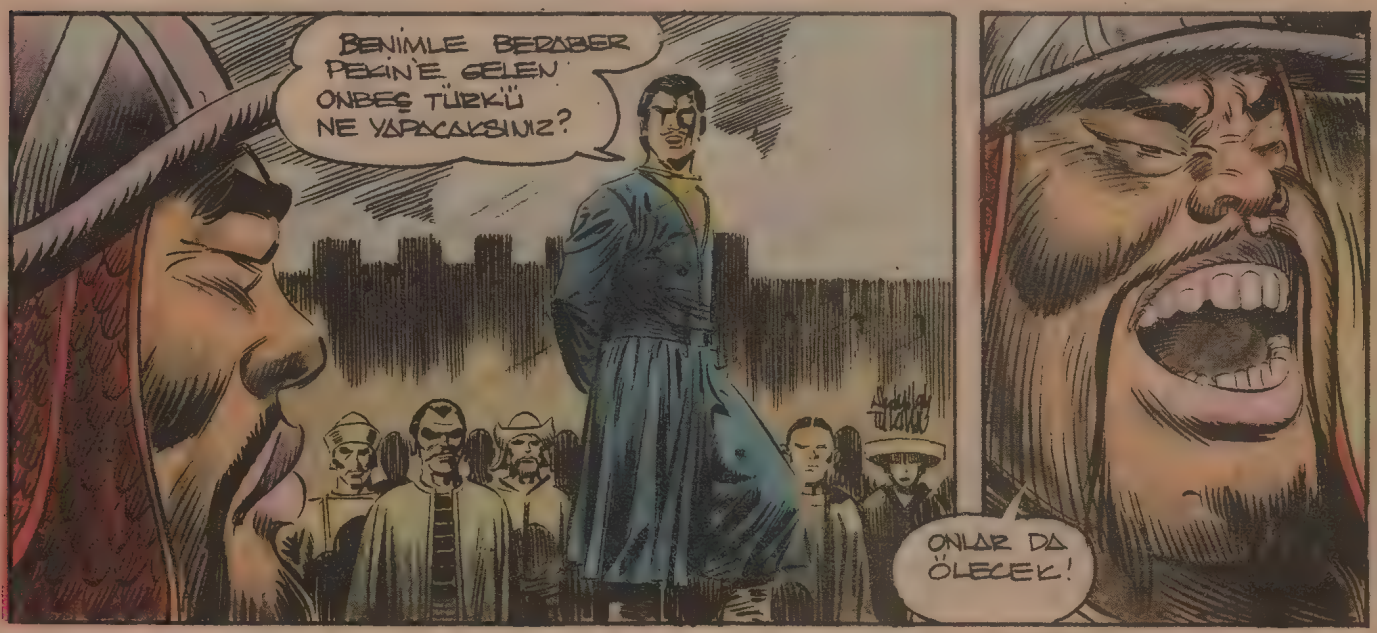

nerek :

-Başımı kestirseydiniz daha memnun olurdum, dedi. Balta, ipten daha soylu bir ölüm aracıdır çünkü...

İmparator vahşi vahşi güldü:

-Evet ama, sen ölümlerin en adisine layıksın...

-Ölmeden önce bir şey sorabilir miyim?

-Hay hay... Buyur...

-Benimle beraber Pekin'e gelen 15 Türk'ü ne yapacaksınız? Onların suçu olmadığına göre serbest bırakın Türkiye'ye dönsünler...

İmparator kahkahalarla güldü:

-Onlar da ölecek... Hem onları daha eğlenceli bir şekilde öldüreceğim..

Tuğrul Bey haykırdı:

-Arkadaşlarımın hiç bir suçu yok... Masum kişileri öldürtmek bir imparatora yakışmaz...

İmparatorun gözlerinde zalim ışıltılar yanıp şöndü:

-Ben güneşin Oğlu Li Lien'im... Bu ülkenin mutlak hakimiyim. Dilediğimi yaşatır, dilediğimi öldürürüm.

Tuğrul Bey imparatora tiksinerek baktı. Sesi alanda çın çın öttü:

-Haydi oradan solucan suratlı herif... Sen güneşin oğlu değil köpeklerin oğlu olabilirsin...

Biz Türkler, bize yapılan kötülükleri asla unutmayız.. Bir gün yakana Türk'ün demir pençesi yapışıp, bu vahşetin hesabını soracaktır.

Tuğrul Beyin, sakin hali gitmiş, duyduğu korkunç öfke nedeniyle yüzü mosmor kesilmişti. Ansızın cellada döndü, gözlerinden alevler fışkırarak haykırdı:

-Haydi cellat... Görevini yap.. Şu iğrenç insanları görmeye daha fazla dayanamayacağım.

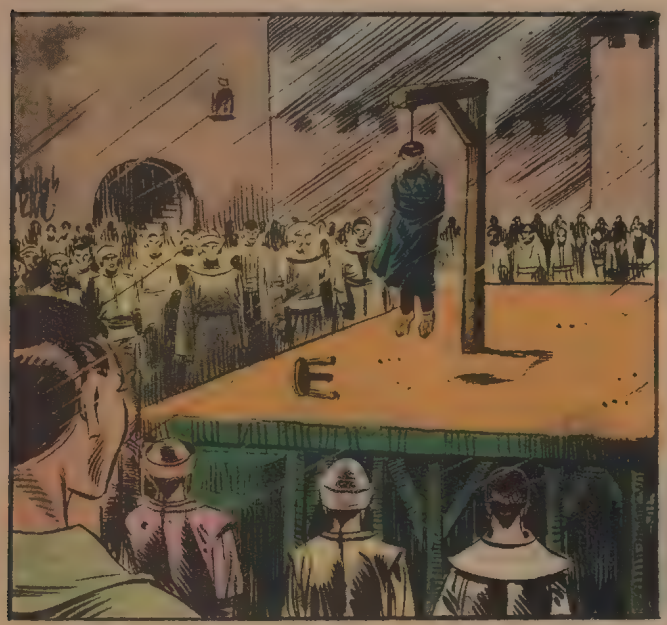

Bu eşsiz cesaret karşısında herkes dondu kaldı.

Cellat ipi Tuğrul Beyin boynuna geçirdi. Yamaklar ipi çektiler.

Az sonra Türk elçisinin iri vücudu boşlukta sallandı.

İş bitinceye kadar kalabalık ses çıkarmadan avluda kaldı.

Sonra sessizce dağıldılar.. Artık idam yerinde kimse kalmamıştı.

Tuğrul Beyin cesedi asıldığı yerde duruyor, esen rüzgârla hazin bir şekilde yavaş yavaş sallanıyordu.

Tuğrul Bey, yerden birkaç ayak yüksekte ipin ucunda çok sakin görünüyordu.

Yüzü morarmış ve dili sarkmış olmasa ona çirkin denemezdi...

Ölüm halinde bile yakışıklıydı..

Hava soğuktu.. Sulu kar yağıyordu.

Saray kulesinin tepesinde aç kargalar duruyordu. Kuşların, asılmış adamla çok ilgilendikleri belliydi..

Arada sırada, kendilerini rahatsız edecek birinin gelmesinden korkuyorlarmış gibi uzaklara bakıyorlar, sonra vahşi gözlerini cesede çeviriyorlardı..

Hava çok soğuktu ama Tuğrul Bey üşümüyordu. Hayat bedenini terk etmiş, yurdundan çok uzaklarda, bir hiç yüzünden can vermişti.

Bir süre sonra, kargalardan biri iri kanatlarını açarak kendini boşluğa bıraktı, havada geniş bir daire çizdi. Aynı anda bütün karga ordusu çığlık çığlığa boşluğa atıldı.. Kara daireler kısa zamanda çoğaldı ve bunlar, ipin ucunda, sert rüzgârla yavaş yavaş sallanan adama doğru indiler.

Tuğrul Bey hiç bir şeyin farkında değildi ..

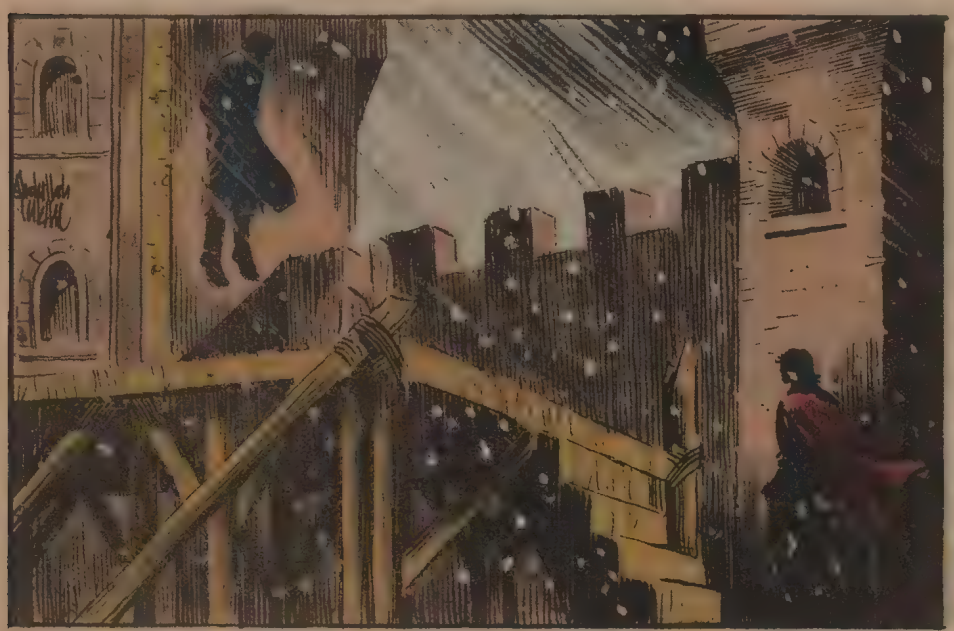

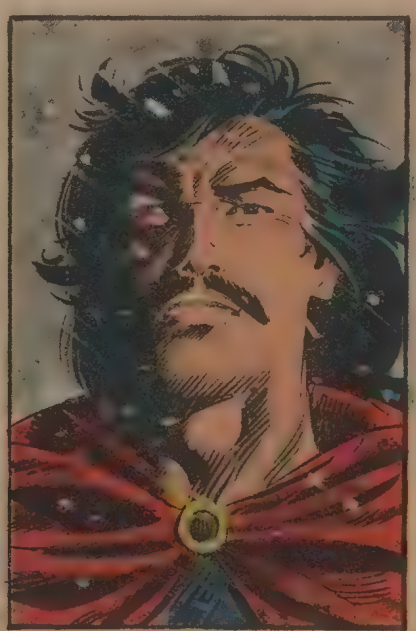

Artık bu dünyaya ait hiç bir şeyin farkında olamazdı...

Birden, kargaların zafer çığlıkları öfke seslerine döndü. İnen kara daireler hızla yükselmeye başladı. Karga sürüsü az sonra kulenin çatısına yeniden kondu.

Kendilerini rahatsız eden adama, çirkin sesleriyle küfreder gibi bağırıyorlardı.

Kargaları rahatsız eden, ince yapılı, uzun boylu bir gençti.

Sırtında siyah bir pelerin vardı.

Belinden enli bir kılıç sarkıyordu.

Delikanlı, yüzüne yapışan sulu karlara aldırış etmeden dimdik yürüdü...

Göz pınarlarında yaşlar vardı.

Cesede dikilen bakışları ıstırap doluydu.

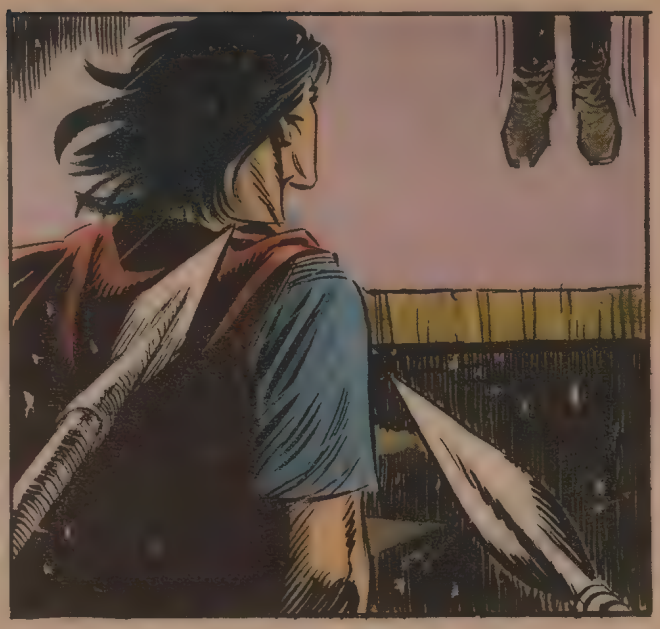

Yüzü sapsarı kesilmişti:

-Tuğrul Bey. Seni astılar ha?.. Bu Çin kö - pekleri seni öldürdü öyle mi?diye mırıldandı..

Genç adamın duyduğu acı sonsuzdu.. Konu - şurken sesi titriyor, göğsünü yırtmak isteyen hıç - kırıkları güç bastırıyordu.

Ölüm müziğini andıran rüzgârın uğultularıy- la ağır valsine yavaş yavaş devam eden asılmış adam.. Donuk gökyüzü.. Uçuşan kargalar... Siyah pelerinli delikanlı... Ve her şey sarayın avlusun daki manzaraya korkunç bir rüya havası veriyor- du...

Birden ıslak zeminde sert ayak sesleri du- yuldu..

Tepeden tırnağa silahlı on kişilik bir müf - reze gelip, genç adamı çepeçevre sardı. Başların daki subay, uğursuz sesiyle:

-Siz de Türk heyetinden misiniz?dedi.

Delikanlı, bir türlü akamayan yaşlarla kı- zaran gözlerini Çinli subaya çevirdi. Istırap dolu bakışları ölüm kadar soğuktu. Boğuk ve ürpertici bir sesle:

-Evet, Tuğrul Bey'in arkadaşıydım, diye cevap verdi... Çinli subay delikanlıya acır gibi baktı ve usulen sordu:

-Adınız?

-Kara Murat...

-İmparator adına sizi de ötekiler gibi tutuk luyorum.. Kılıcınızı teslim edin..

-Suçum ne?

-İmparatorun emri bu. Bir sebep göstermek zorunda değiliz.

Kara Murat ipin ucunda sallanan Tuğrul Be- yi başıyla işaret etti:

-Onu da imparator mu astırdı?

-Evet..

Birden delikanlının saçları öfkeden diken diken oldu. Yüzü korkunç bir hal almıştı. Gözlerin de şimşekler çakıyordu. Gür sesi, Çin sarayının avlusunda gök gürültüsü gibi patladı:

- İmparatorunuzun Allah belasını versin. Yerin dibine batsın sizin iğrenç imparatorunuz...

Çinli subay ve askerler ansızın taş kesildiler sanki.. Korkudan titreyerek hareketsiz kaldılar.. Hayatlarında ilk defa, Güneşin Oğlu, Çin İmparatoru, Yüce Hakan, Li Lien Ming'e bir insanın hakaret ettiğini duyuyorlardı.

Hem de çok ağır bir hakaretti bu.. Bir beddua ydı..

Hepsinin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Çin imparatoruna dil uzatan herkesin cezası ölümdü.. Hem de korkunç işkenceler altında feci bir ölüm...

Bu adam delirmiş miydi? Aklından zoru mu vardı?

Kara Murat sinirli bir gülüşle devam etti:

-O maskara imparatorunuza söyleyin... Şu gördüğünüz idam sehpasına onu ayaklarından baş aşağı asıp, suratını köpeklere yalatacağım...

Çinli subay birden silkinerek kendisine geldi.. Yüce Çin hakanına uluorta hakaret eden şu edepsiz Türk'e gereken dersi vermezse saraydaki istikbali sönüp giderdi.. Onu bu kadar konuşturması bile büyük hataydı.. Birden öfkeden kudurmuş casına haykırdı:

-Yakalayın. Gebertin şu uğursuzu..

Kara Murat vahşi bir kahkaha attı:

-Gelin bakalım reziller.. Gelin de hesaplaşalım...

Siyah pelerinin altından uzun kılıcını şimşek hızıyla çekti..Öyle bir nara attı ki, Çin sarayının camları zangır zangır titredi:

-Savulun..Savulun köpekler...

Avlu bir anda kılıç şakırtılarıyla doldu, çelik uçlarından kıvılcımlar fışkırdı.

★★★

İmparator Li Lien birden sapsarı kesildi... Zalim bakışlarında kanlı ışıltılar dolaştı...

bahçesinde muhafızlarla dövüşen delikanlıyı gördü:

-Kim bu?

Başharemağası:

-Bir Türk efendimiz, dedi. İdam ettiğimiz Tuğrul Bey'in arkadaşlarından biri...

-Hepsini tutuklayıp zindana atmadınız mı?

-On dördünü yakaladık efendimiz..Bu sonuncusuydu..İyi dövüşüyor ama az sonra yorulur ve geberip gider..

Önce kulaklarına inanamamıştı...

Sonra aynı korkunç ses ikinci defa haykırınca şişman vücudu öfkeden tir tir titredi:

-Biri bana beddua ediyor..Hakaret yağdırıyor..Hem de bağıra bağıra..Bu ne cüret? Bu ne çılgınca cesaret? Kimdir bu edepsiz? Kimdir ölümüne susayan bu deli?

İmparator Li Lien, ağır gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle pencereye koştu, sarayın

İmparator vahşi bir sesle mırıldandı:

-Onu canlı istiyorum..Önce dilini kerpetenle koparıp, sonra kaplanlara parçalattıracağım... Bana dil uzatanlar, kendilerinin korkunç ölüm fermanını da imzalamış olurlar..

Başharemağası, imparatorun emrini muhafız komutanına iletmek için koşarken aşağıda dövüş olanca şiddetiyle devam ediyordu...

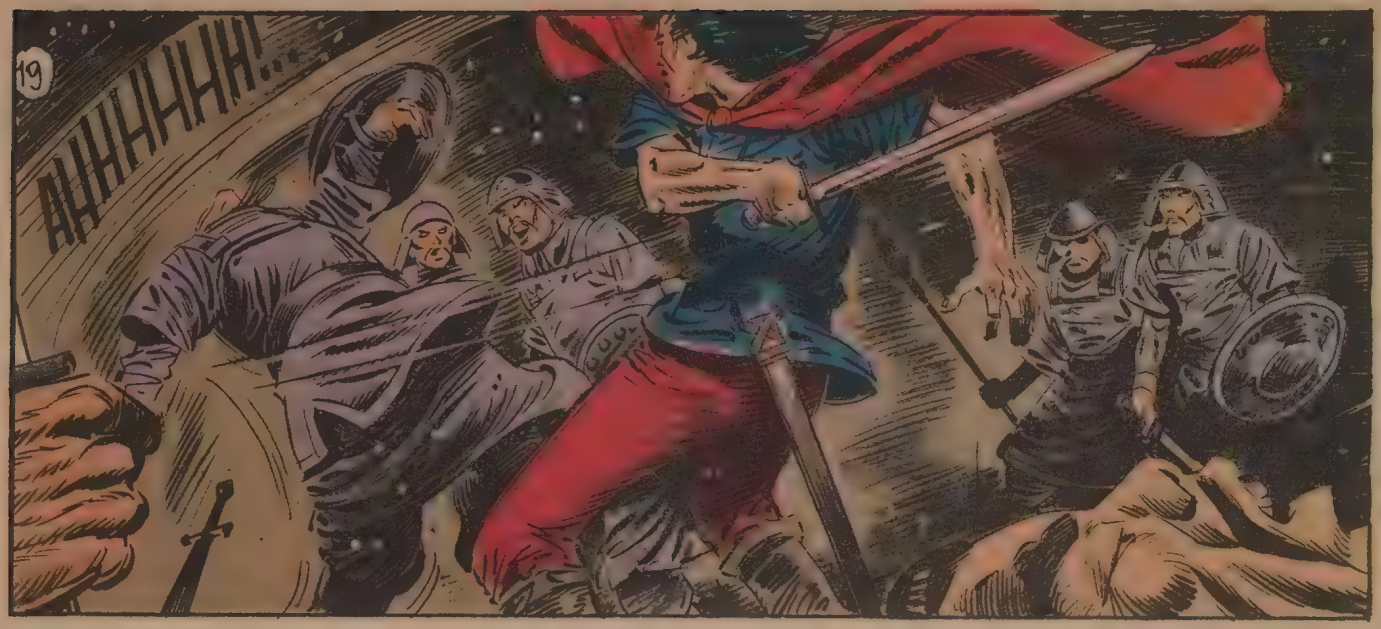

Kılıçların birbirlerine çarparken çıkardıkları sesler üst kattan bile duyuluyordu.

Sonra acı feryatlar, inlemeler birbirini izliyor, yere düşen askerlerin vücutlarından oluk gibi kan fışkırıyordu.

Kara Murat, Çinli askerlerin arasına öyle bir dalmıştı ki, dört bir tarafda bir anda ölü ve yaralılarla dolmuştu...

Öfkeden kuduran Çinli subay:

-Bir kişinin hakkından gelemiyorsunuz sersemler, diye haykırarak öne atılınca bir anda bu yaman Türk'ün kılıcını göğsünün içinde buluverdi.

Komutanın ciğerleri parçalanarak kıvrana kıvrana ölmesi, askerlerin üzerinde bir panik havası yarattı..

Kara Murat hızla atıldı, sarayın açık olan dış kapısına kadar koştu, kısa bir an durup omuzunun üzerinden geriye bakarak:

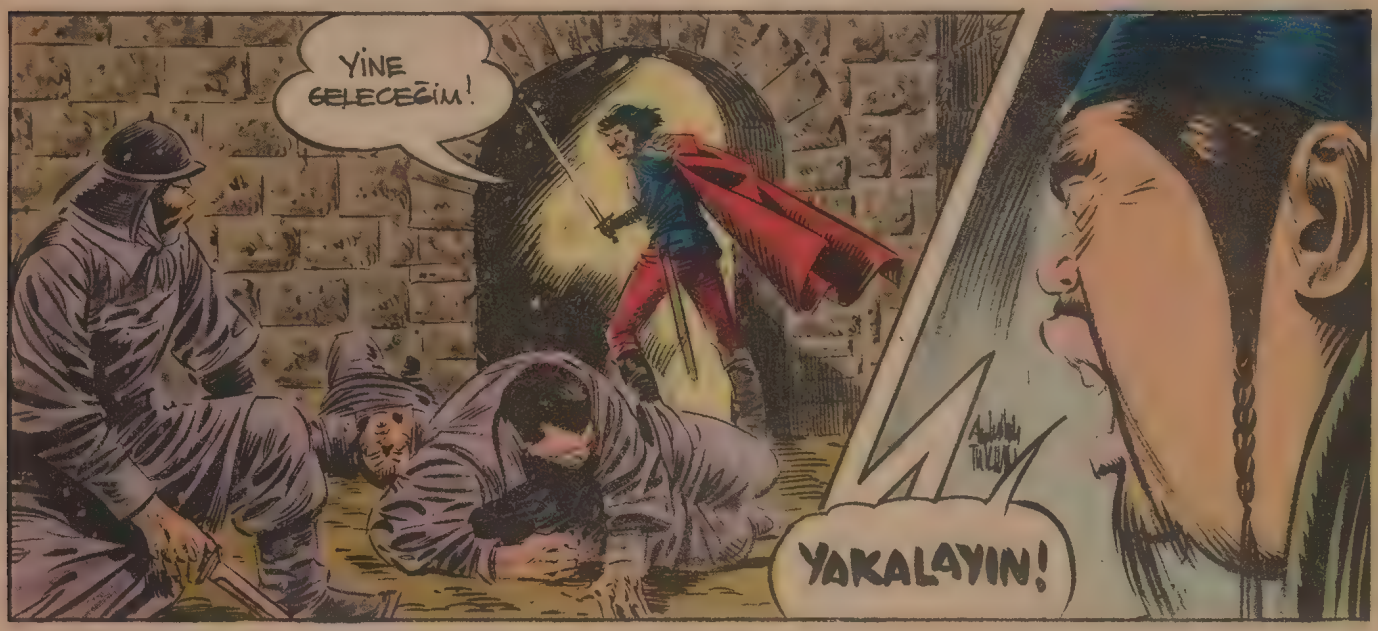

-Şimdi gidiyorum. Ama yine geleceğim.. O zaman yemin ederim ki, o pis imparatorunuzdan, Tuğrul Bey'in öcünü alacağım, diye haykırdı ve gözden kayboldu...

O esnada İmparator Li Lien sarayın penceresinden:

-Kaçırmayın haini.. Tutun.. Yakalayın, diye yırtınıyordu.

★★★

Kara Murat, büyük bir bitkinlik içinde imparator sarayından çıkar çıkmaz halkın arasına karışmış ve gözden kaybolmuştu..

Uğranılan felaket büyüktü...

Çin'e Fatih Sultan Mehmet'in elçisi olarak gelen Tuğrul Bey öldürülmüş, öteki Türkler zindana atılmıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 TEMMUZ 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 180 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin İmparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir..

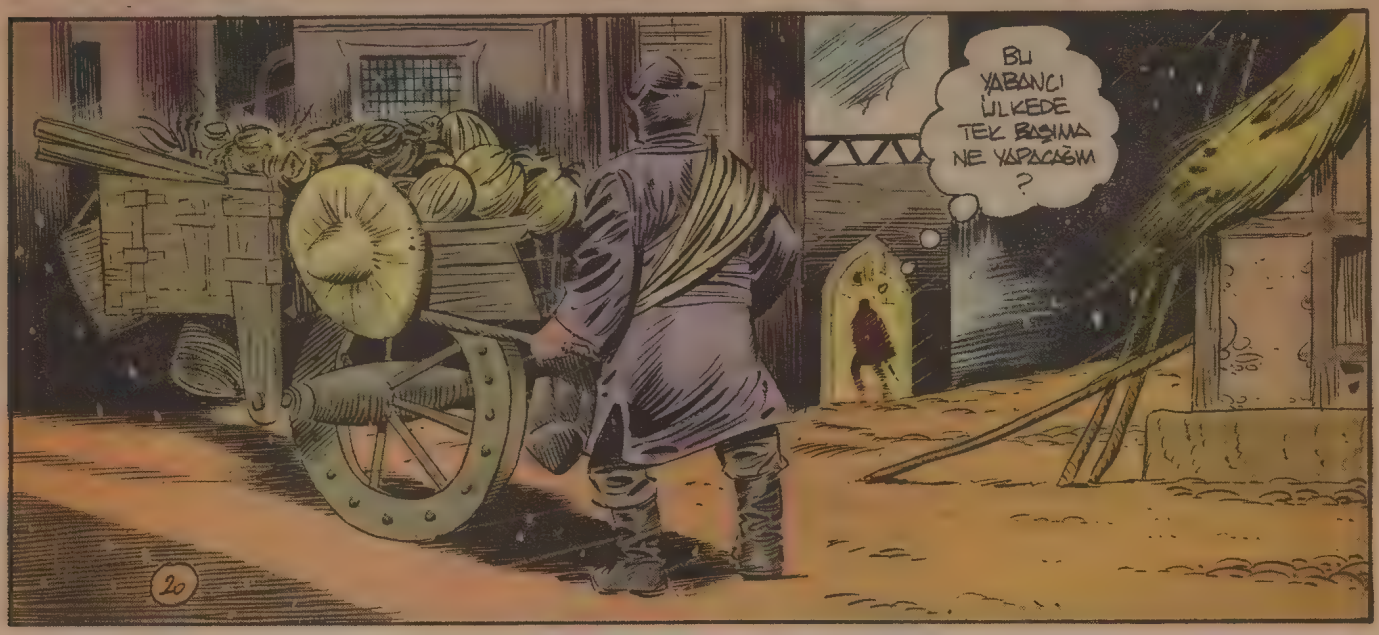

Ele geçirilmeyen yalnız Kara Murat'tı ve onun da peşine yüzlerce adam takılmıştı.

Delikanlı umutsuzdu...

Bu yabancı ülkede, tek başına, dostsuz ve yardımsız ne yapacaktı?

Nereye kaçacak, nerede saklanacaktı?

Pekin surlarından çıkabilse, aylar sürecek bir yolculuktan sonra belki Türkiye'ye varabilirdi. Ama beraber geldiği arkadaşlarını Çin zindanlarında kaderlerine terk edip yurduna nasıl dönerdi?

Fatih'in huzurunda boynunu bükerek "Arkadaşlarımı bırakıp kaçtım ulu hünkâr!" diye af mı dileyecekti? Kara Murat gibi bir adam böyle bir zillete katlanabilir miydi?

Bunları düşünerek Çin'de kalmaya karar verdi.

Kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

"Bir meteliğim yok. Her şeyim, saraydaki o-

damda kaldı. İmparatorun kudurmuş adamları peşimde dolaşıyor. Madem imparator bize savaş açtı. O halde burada kalıyorum."

Sokaklarda uzun süre dolaştı...

Ansızın arkasından koşan bir müfrezenin gürültüsüyle kendine geldi. Sesler hızla yaklaşıyordu.

Kara Murat adımlarını sıklaştırdı. Dikkati çekmemek için koşmuyordu. İçinden:

"Tazı gibi koku alıyor bu Çinliler. İzimi buldular galiba" diye söyleniyordu.

Tam bir sokağa dönerken, karşı tarafdan da birtakım sesler gelmeye başladı. Bunlar bir muhafız kıtasının ayak sesleriydi:

- Rap....Rap....Rap....

- Rap...Rap....

Kara Murat yüreğini sıkıştıran bir endişe içinde durdu:

- Şimdi hapı yuttuk galiba. İki ateş arasında kaldık! diye mırıldandı.

Arkasından bağırıp çağırarak koşan kalabalığın gürültüsü her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Önünde ise tepeden tırnağa silahlı bir muhafız kıtası yolunu kesmişti. Bu durumda kaçması olanaksızdı.

Başını sokağın köşesinden uzatarak, ileri baktı.. Gelenler yirmi kişilik bir muhafız grubuydu. Hepsinin de ellerinde ok ve yaylar vardı.

Kara Murat rengi sararark:

- Sonum geldi ! diye mırıldandı.

Arkasında kudurmuş bir kalabalık, önünde ise bir okçu birliği varken nereye kaçabilirdi?

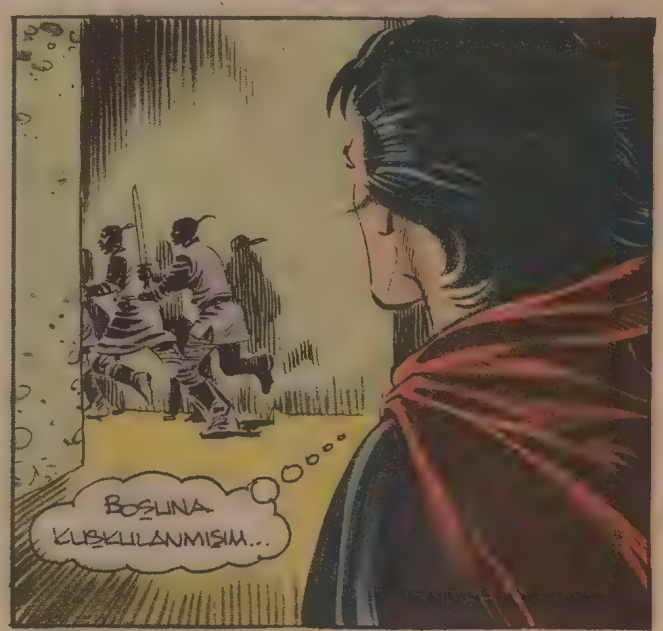

Elini kılıcının kabzasına attı. Tuğrul Bey gibi ipin ucunda sallanmaktansa, ölene kadar dövüşmek daha güzeldi. Belki oklarla delik deşik olacaktı ama ölünceye kadar en az on kişiyi cehenneme gönderecekti...

Kara Murat arkasından gelenlerin kendisini yakalamasını beklerken, kalabalığın ansızın başka bir sokağa saptığını gördü, hayretler içinde kaldı.

Demek ki, bağıra çağıra rasgele koşuyordu bu adamlar. Henüz izini bulamamışlardı.

Birden yüreğini tarifsiz bir sevinç kapladı. Eğilip başını köşeden uzatarak yan sokağa baktı. Yolunu kesen okçu birliği istirahate geçmişti.

"-Beni fark etmemişler! Boşuna kuşkulanmışım!" diye düşündü.

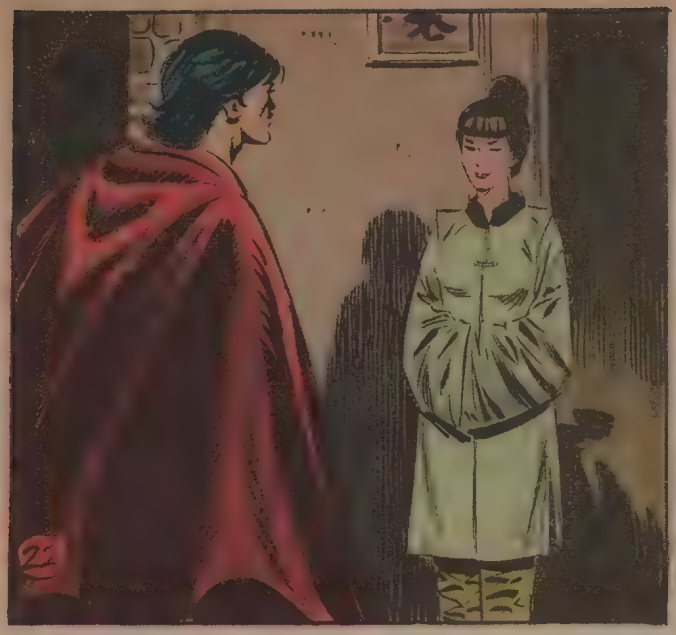

Yürüdü bir ara sokağa saptı. Artık akşam oluyordu. Bir hanın önünden geçerken midesinden gelen sesler ona parasızlığını bir kez daha, hem de çok acı bir şekilde hatırlattı...

Açtı...

Kapıda durup, handan çıkan güzel kokuları teneffüs ettiği sırada güzel bir Çinli kızın eşikte durarak kendisine hayran hayran baktığını fark etti. Ama karnı o kadar açtı ki, kızın güzelliğine dikkat edecek hali yoktu...

Çinli kız, genç adamın hiç bir şey söylemediğini görünce kendisi söze başladı:

-Burası Pekin'in en temiz hanlarından biridir efendim, aradığınız başka bir yer mi yoksa?

Kara Murat rasgele cevap verdi:

- Çao meydanını arıyorum!.

Kız kolunu uzatarak:

- Aradığınız yer işte şurası, dedi. Yarın ora-

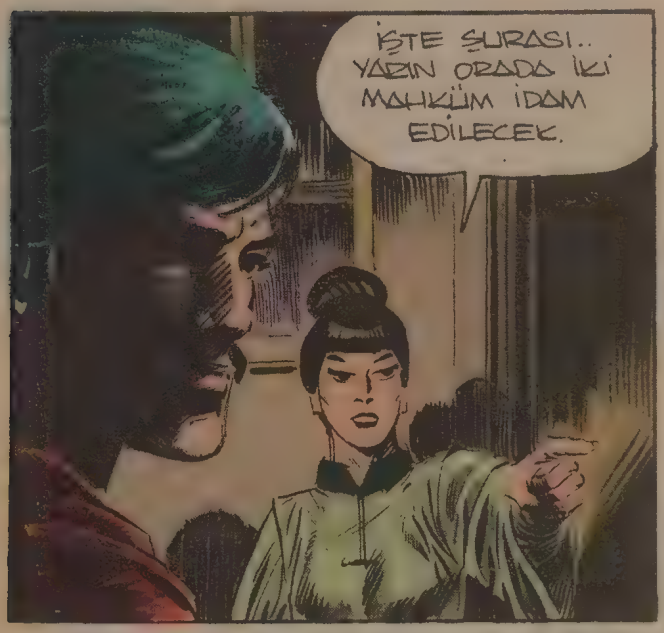

da iki mahkûm idam edilecek. Kafaları baltayla kesilecek zavallıların...

-Yaaa? Kim bu mahkûmlar?

-Biri Çinli, öteki yabancı. İkisi de imparatora hakaret suçundan ölüm cezasına çarptırılmış ... Halk alanda şimdiden birikmeye başladı...

- Çok ilginç...O halde ben de hemen gidip kendime bir yer bulayım. Böyle heyecanlı sahneler çok hoşuma gider.

Güzel kız yüzünü buruşturdu:

- Ben sevmem..Çok korkunç bir şey bu. Siz de yabancısınız değil mi?

Kara Murat tatlı tatlı gülümsedi:

- Evet..Ama şimdilik idama mahkûm değilim. Yarın asılacak olan yabancı hangi milletten acaba?

- Bir Türk...İmparatorun muhafızlarına kılıç çekmiş. Üç kişiyi öldürmüş galiba...

Kara Murat birden renginin alttığını hissetti. Hafifçe kaşlarını çatarak, bir an düşündü. Demek imparatorun askerlerine kendisi gibi direnen bir kişi daha çıkmıştı. Bu kim olabilirdi?

"Mutlaka Durakoğlu'dur " diye düşündü. " Bu deliliği ancak o yapar. Durakoğlu'nun kolay kolay teslim olmayacağını tahmin etmeliydim."

Çinli kız, sevimli gülümsemesiyle devam etti:

- Çao meydanına gitmeden önce buyurun, hanımızda bir yemek yiyin. Acıkmışa benziyorsunuz.

- Ben de öyle düşünüyorum güzel kız. Fakat..

Kara Murat cümlesini tamamlayamadı. Sustu yutkundu ve "Param yok!" diyemedi. Acı acı esen akşam rüzgârıyla sallanan han levhasını seyreder

gibi durdu...

Hava soğuktu.

Açık kapıdan sanki kendisine işaret ediyormuş gibi yükselen ocaktaki parlak alevleri görüyordu..Kalbi ezilmişti...

Hancı kızın güzel gözleri ona bir teselli vaat eder gibiydi.

İçinden, "Adam sende borcum olur" diye düşünerek hana girdi.

Ocağın yanındaki masaya oturur oturmaz vücudunda tatlı bir rahatlık hissetti...

Hiç bir şey düşünmeye gerek görmeden bekledi. Biraz sonra güzel kız Kara Murat'ın önüne nar gibi kızarmış bir piliç getirdi. Bunu delikanlının bol bol midesine indirdiği öteki yemekler izledi.

Kara Murat şimdi hayatı daha tatlı görüyordu. Ama neşesizdi. Yediği bu yemeklerin parasını ödeyecek durumda değildi. Birden parmağındaki gümüş yüzüğü hatırlayınca bütün neşesi bir anda yerine geldi:

" Bu durumda gümüş yüzük benim neyime ?. Bundan pekâlâ vazgeçebilirim"diye düşündü.

Sonra hancı kıza seslendi:

"- Hey, güzel kız.. Bana baksana...

ğu için:

- Değerli bir yüzük bu, dedi. Siz bu yüzüğü verirseniz üstüne para almanız gerekir...

Kara Murat neşe içinde bağırdı:

- Bu güzel işte.. Ne kadar ?

-Bence on yuan eder...

- On yuan mı? İyi para doğrusu. Hemen ver..

Kara Murat yarım saat sonra handan çıktı. Gü-

Çinli kız geldi, dizlerini hafifçe kırarak Kara Murat'ın önünde kibar bir reverans yaptı:

- Buyurun asilzadem...

- Yediğim yemeklerin parasını ödemek için üzerimde metelik bile yok..? Yo... Öyle surat asma canım. Sana bunun karşılığı olarak şu gümüş yüzüğü versem ne dersin?

Genç kız yüzüğe baktı, namuslu bir insan oldu-

zel kız, gözleri yerde, dudaklarında tatlı bir gülümseme ile delikanlıyı uğurladı.

Kara Murat belki de bir daha hiç göremeyeceği bu güzel kızdan ayrılırken, kalbinin burkulur gibi olduğunu hissetti.

İnsan kalbinde böyle açığa vurulmamış, uyanışta kaybolan, olmasıyla olmaması bir olmuş, rüya gibi nice sevgiler, nice anılar vardır...

Genç kız:

- Benim adım Sarıçiçek asilzadem, dedi. Yine beklerim...

Kara Murat elini salladı:

- Görüşeceğimizi umarım güzel kız. Benim de adım Kara Murat...

Sonra birbirini dik açılarla kesen şehrin caddelerinde yürümeye başladı.

Ana caddelerin geniş olmasına karşılık Pekin'in yan sokakları dar ve dolambaçlıydı...

Kara Murat, tenha yerlerde dikkati çekeceğinden kalabalık caddelerde dolaşmayı tercih etti. Pekin, Mançurya yolu üzerinde malların aktarıldığı bir uğrak şehir olduğu için, her zaman yabancılarla doluydu. Delikanlı bu yüzden pek dikkati çekmiyordu.

Gökyüzü karanlıktı. Bulutlar yedek kar depolarını andırıyorlardı.

Üzerindeki pelerin Kara Murat'ı soğuktan koruyordu ama delikanlı parmaklarının donduğunu hissediyordu.

Ertesi günkü idamların infaz edileceği Çao meydanına gitti. Hazırlıklar bitmek üzereydi. Etrafta şimdiden meraklılar toplanmıştı...

Kara Murat vücudunda garip bir ürperme hissetti.

-" Durakoğlu'nu burada halkın önünde öldürecekler. Oysa Tuğrul Bey'i İmparatorluk sitesinde asmışlardı.. Demek Çin hükümdarı bu kez, halkın da biraz eğlenmesini istiyor."

Uzaktan idam yerine doğru yumruğunu sallayarak kinle haykırdı:

- Alçaklar ! Onu asmaya gücünüz yetmeyecek!

Kara Murat böyle diyordu ama, yüzlerce binlerce kişiye karşı tek başına bir şey yapamayacağını kendisi de biliyordu...

Umutsuzluk, ansızın içine ağır bir tortu gibi çöktü...

Boğuşmaktan, vuruşmaktan, mücadeleden çekinmeyen, korku nedir bilmeyen Kara Murat bu dakikada zavallı bir külçeden başka bir şey değildi...

Düşünüyordu..

Artık ne yapsa Durakoğlu'nu kurtaramazdı. Ümitleri hayalleri yıkılmıştı. Çaresizdi.

Birden silkindi, bütün bu düşünceleri kafasından kovdu. Böyle düşündüğü için kendi kendisine kızdı:

- Umutsuzluk benim gibi birine yakışır mı? Yarın kalabalığı yarıp Durakoğlu'nun yanına ulaşır, onunla beraber dövüşerek ölürüm... Öyleyse neden böyle umutsuzum?

Yanı başında çatlak bir ses:

- Evet efendim, dedi. Neden böyle umutsuzsunuz? Her şeyin bir çaresi vardır. Bir de şansınızı kumarda deneseniz...

Kara Murat, hızla sesin geldiği yana döndü.

Karşısında ufak tefek bir Çinli duruyordu. Delikanlı sordu:

- Sen kimsin?

Adam boynunu büktü:

- Şu ileride gördüğünüz Mançu kumarhanesinin çığırtkanıyım. Görevim müşteri toplamaktır. Şansınızı bir de kumarda denesenize. Oyun masası bütün dertlerinizi unutturur, belki hayatınızı bile değiştirir.

Kara Murat:

- Fena fikir değil, diye gülümseyerek kumarhaneye doğru yürüdü.. İçinden:

-" Yarın nasıl olsa öleceğim. Şu halde bugünden her şeyimi kaybedebilirim" diye düşünüyordu...

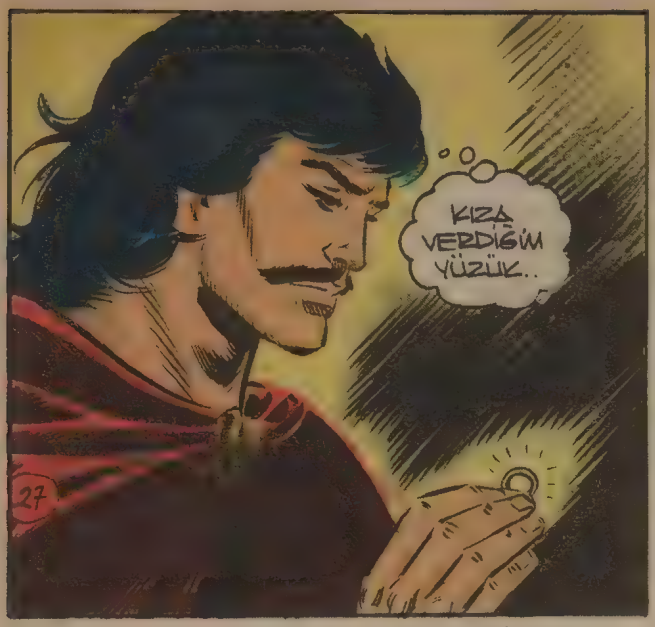

Ancak kaybedecek çok şeyi yoktu zaten. Kesesinde hancı kızın verdiği on Çin yuanı vardı.

Keseyi açıp paraları saydı. Birden avucuna paraların arasında gümüş bir yüzük düştü. Bu Kara Murat'ın hancı kıza verdiği yüzüktü.

Delikanlı yüzük elinde bir süre düşündü.

Sarıçiçek keseye paraları koyarken, yüzüğü de bırakmıştı. Ondan ücret almak istememiş, ya da genç adamın tatlı bir gülüşünü yeter bir ücret o-

larak kabul etmişti...

Kara Murat "Şimdi ona daha çok borçlandım" diye düşündü.

O yıllarda Pekin'in hemen her mahallesinde kumarhaneler vardı.

İsteyen bu evlere girebilirdi. Yalnız şüpheli ve üstü başı düzensiz olanlar içeri alınmazdı...

Kara Murat binaya girdi, birinci kata çıktı... Sırmalı elbise giymiş bir garson onu oyun salo -

nuna götürdü.

Salon çok iyi döşenmişti. Yerlere kalın halılar serilmiş, pencerelere sarı ipekli perdeler asılmıştı. Tavandan sarkan kristal avizeler gerçekten muhteşemdi.

Kadın, erkek, yüze yakın insan birçok masanın çevresinde kümelenmiş, rulet oynuyorlardı. Kumarhanenin sahibi en büyük masayı yönetiyordu. Bu, güler yüzlü bir Çinliydi..

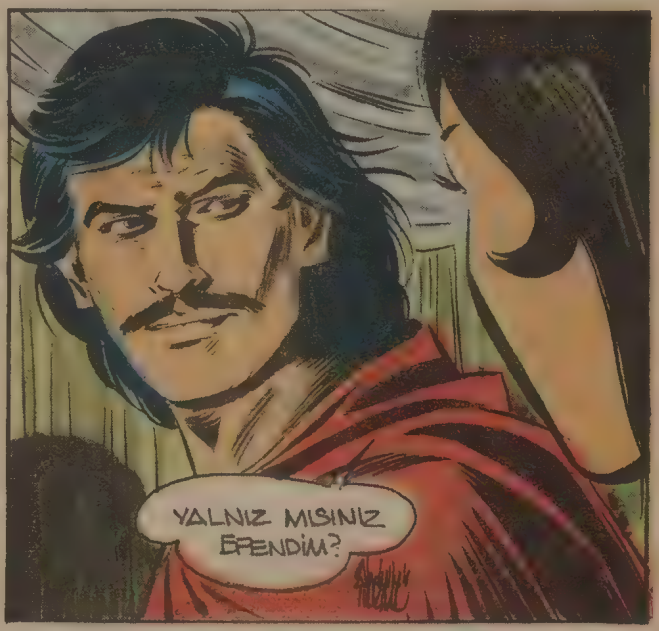

Kara Murat içeri girerken, tek başına bira içmekte olan genç bir kadın oturduğu tabureden aşağıya kayıp ona doğru yürüdü.

Işıl ışıl kara gözlü, dipdiri göğüslü, dolgun kalçalı bir kızdı bu. Kara Murat'ı görür görmez yabancı olduğunu anlamıştı.

Çinli kız, Kara Murat'ın yanında durarak:

- Yalnız mısınız efendim? diye sordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 TEMMUZ 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 181 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Ama daha sorarken onun cevabının ne olacağını tahmin ederek sorduğuna pişman oldu. Siyah, güzel gözleri, güneş yanığı çehresi, ihtiraslı dudakları vardı yabancının.. Bu tip erkekler, istediklerini para vermeden, doğrudan doğruya alan kimselerdi..

Kara Murat nazik bir tavırla:

-Arkadaşa ihtiyacım yok teşekkür ederim, dedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. Sonra tekrar yerine döndü. İçki dağıtan Çinli:

-Ne o? İş çıkmadı galiba? diye göz kırptı.

Kadının yüzünde kederli bir ifade belirmişti.

-Bu akşam şansım yok.. Ama ne yapayım çalışmaya mecburum..

Alaylı bir ses:

-Ben emrinizdeyim güzelim, dedi.

Genç kadın döndü, kendisine laf atanı tanıdı.

Pekin'in ünlü serserilerinden Hu Pey'di bu. Böylelerinden kendisine iş çıkmazdı. Yüzünü buruşturarak:

-Yine mi sen? Rica ederim beni rahat bırak, dedi.

Kara Murat bu sırada büyük masaya yaklaşmıştı. Cebindeki paraları rasgele bir numaranın üzerine koymak üzereyken kadının sesini duydu. Kumar masasından uzaklaşıp o tarafa yürüdü.

Kadın, bileğini tutan serseriye öfkeyle bağırdı:

-Ne hakla? Bu terbiyesizliktir. Bırak beni.

Kara Murat, sert bakışlarını Hu Pey'e dikti, emreden bir sesle:

-Bırak onu, dedi.

Hu Pey sapsarı kesildi. Gözlerinden bir delilik ışığı geçti.

Kara Murat nazik bir tavırla kadına sordu:

-Bu bay sizden ne istiyor?

Çinli güzel, "Bilmem" der gibi, dudaklarını büktü:

-Rahatsız ediyor işte. Beni sevmişmiş..Benim de kendisine karşı sempati duyduğumu sanıyor..Çok cüretkar..Korkuyorum. Lütfen beni koruyunuz..

Kara Murat, Pekinli serseriyi tepeden tırnağa alaylı bakışlarla süzdü, sonra kadına yumuşak bir sesle cevap verdi:

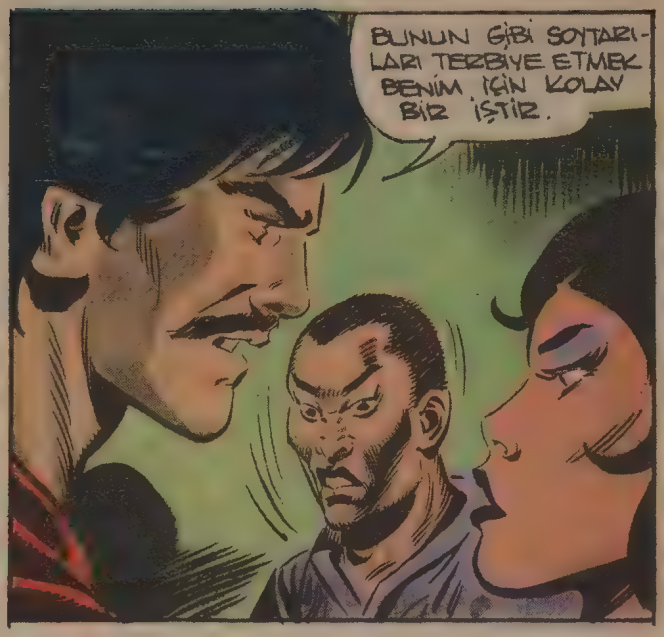

-Artık korkmanıza gerek yok..Az önceki arkadaşlık teklifinizi kabul ediyorum. Artık kimse size terbiyesizlik edemez..Bunun gibi soytarıları terbiye etmek ise benim için kolay bir iştir.

Bu çok ağır bir hakaretti. Hu Pey'in rengi değişmiş, yüzü patlıcan gibi mosmor olmuştu. Kara Murat'a doğru iki adım attı:

Koca salonda bütün sesler kesilmişti.

Kara Murat'ın sözlerini duyan birkaç kişi, kumarhanede kavga çıkacağını sezerek alelacele sıvıştı..

Öfkesinden her yanı titreyen Hu Pey haykırdı:

-Bu sözleri başka bir yerde tekrarlayabilir misin? Sende bu cesaret var mı?

Kara Murat bir kahkaha attı:

-İstediğin yerde..Nerede istersen ahbap..

Salondakiler mırıldanmaya başladılar. Hepsini bir korku sarmıştı.. Kumarhanenin sahibi havayı değiştirmek ve bir kavganın önüne geçmek amacıyla bağırdı:

-Baylar, oyun başlıyor. Masa başına lütfen.

Kadınlar ve erkekler rulet masalarına doğru yürüdü..

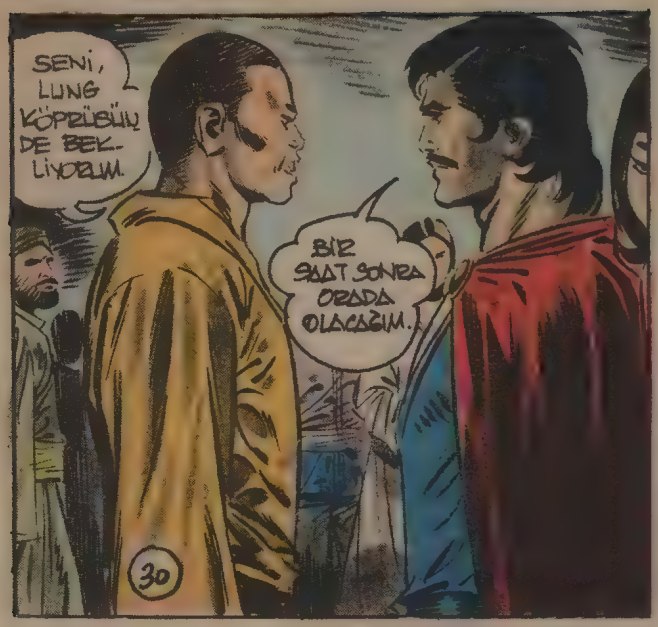

Hu Pey'in dudaklarında uğursuz bir gülümseme vardı. Kin taşan bakışlarını Kara Murat'a dikerek homurdandı:

-Seni, Lung köprüsünde bekliyorum. Orada göğsünü deldikten sonra kanala atmam kolay olacak...

Kara Murat:

-Pekâlâ, bir saat sonra orada olacağım, dedikten sonra olaya sebep olan kadına döndü ve koluna girerek rulet masasına doğru yürüdü. Genç kadın kendisi yüzünden iki erkeğin düello edeceğini düşünerek titriyordu..

Kara Murat sordu:

-Ben yabancıyım.. Pekin'i bilmiyorum.. Beni Lung köprüsüne götürürsünüz değil mi?

-Nee? Oraya gidecek misiniz yoksa?

-Elbette.. Hem de koşa koşa...

-Rica ederim gitmeyin. Benim için hayatınızı tehlikeye atmanıza gerek yok. Buna sebep olduğum için üzülüyorum. İnanınız bana, size bir şey olursa çok acı çekerim.. Kavga edilmeye değmeyecek kadar önemsiz bir kadınım ben..

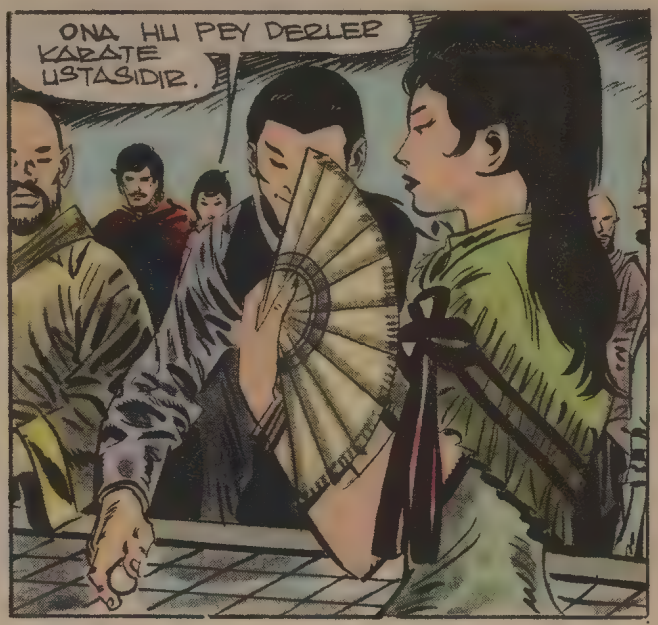

Kara Murat tatlı tatlı gülümsedi. Her kadının hoşuna gidecek bir kibarlıkla:

-Siz, dedi. Güzel bir kadınsınız... Uğrunda can feda edilecek kadar güzel bir kadın. Ama yazık ki uğrunuzda canımı feda edemeyeceğim. Çünkü ölmeyeceğim...

-Bu adamın kim olduğunu biliyor musunuz? Ona Hu Pey derler.. Yaman bir silahşordur. Karate ustasıdır aynı zamanda...

-Boş ver.. Vız gelir bana...

-Ama bir arkadaşı daha var...

-Sadece iki kişi mi? Öyleyse zararı yok... Bir taşla iki kuş vururum bende. Bırakalım bunu şimdi.. Söyleyin bakalım adınız ne?

-Orkide..

-Güzel bir ad..Bir çiçek adı. Bugün tanıştığım ikinci çiçeksiniz. Haydi bakalım Orkide biraz da şansımızı kumarda deneyelim. Ortak olmaya ne dersin?

Güzel Çinli kadın, Kara Murat'tan çok hoşlanmıştı..O, Pekin'e bir taşra şehrinden vücudunu pahalıya satmak ve güzelliğiyle para kazanmak için gelmişti..Ama şimdi para filan düşündüğü yoktu..Bu yabancı genç, kendisini çok etkilemişti..Kara gözlerinin ısıtıcı bakışı, içinde tatlı duygular uyandırıyordu..

İlk defa kendisini karşılıksız olarak bir erkeğe vermek arzusu içini kapladı.

Kara Murat sordu:

-Kaç yaşındasın Orkide?

-Yirmi bir..

-Güzel..Öyleyse bütün paramı 21 numara-

ya koyuyorum..

Kara Murat rulet masasının üzerine 10 yuan bıraktı..

Kumarhane sahibi ruleti döndürdü... Bilya zıpladı, dolaştı, öteye beriye vurdu ve sonunda 21 numaralı deliğe düştü..

Kara Murat 100 Çin yuanı kazanmıştı..

Her oyunun sonunda olduğu gibi konuşmalar tartışmalar, dert yanmalar oldu...

Delikanlı bu kez, kazandığı bütün parayı 25 numaraya oynadı..Bu da kendi yaşıydı. Bilya döndü, yuvarlandı, sıçradı ve 25 numaraya düştü...

Etraftan hayret mırıldanmaları yükseldi..

Kara Murat'ın önünde büyük bir para yığını oluşmuştu..

Üçüncü defa, bütün parasını 16 numaraya koydu..

Kumarhane sahibinin gözleri iri iri açılmıştı.

Yıllardır böyle delicesine kumar oynayan adam görmemişti..

Kara Murat neden 16 numaraya koymuştu? Bunu kendisi de bilmiyordu..

Rulet masasının üzerinde numaradan numaraya atılan bilya uzun uzun döndü, sonra yavaşladı, iki veya üç defa duraksadıktan sonra bir deliğe girdi..

Masanın çevresindekiler hayretle haykırdı.

16 numara kazanmıştı..Kara Murat'ın önündeki para on misli daha arttı..

Mırıldanmalar bir anda salonu sardı.

-Üç defadır arka arkaya kazanıyor..

Olur şey değil..

-Ne kadar aldı?

-On bin yuan kadar..

-Bir servet..

Çevredeki heyecana rağmen Kara Murat

sakindi. Kazandığı paraları ihtişamla önüne çekti.

Orkide dudakları titreyerek sapsarı bir yüzle onu seyrediyordu..

-Artık yeter, diye kekeledi.

Kara Murat en tatlı gülümsemesiyle sordu.

-Neden canım, oynuyoruz işte..

-Gidelim artık..

-Neden ama?

-Kazandığın yetişir..

-Ama şansım var.

Orkide ısrar etti:

-Üç defa oynadın, üçünü de kazandın.. Her defasında paran on misli arttı. Hep kazanamazsın.

Kumarhane sahibinin sesi duyuldu:

-Oyuna dikkat edelim baylar..

Orkide, Kara Murat'ın koluna girdi. Yalvaran bir sesle fısıldadı:

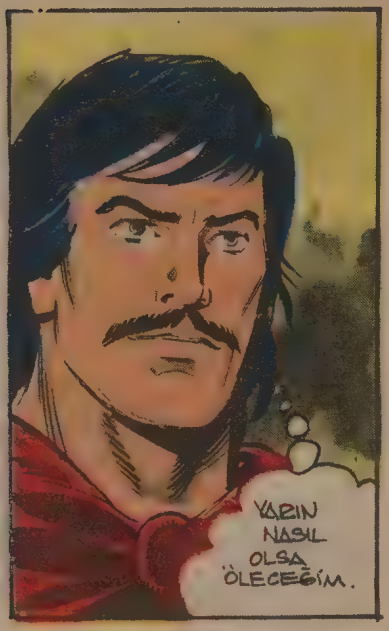

-Benimle gel. Senin durmadan kazandığını gördükçe korkuyorum.. Ne kadar kazandın?

-Bilmiyorum.. Galiba on bin kadar..

-Bunların hepsini kaybedebilirsin...

-Mümkün...

-Ben korkuyorum...

-Ben korkmuyorum.!.

Bu sırada iki kişi Kara Murat'a bakarak hafif bir sesle fısıl fısıl bir şeyler konuştular..

Kumarhane sahibi gözlerini kırpıştırarak:

-Ne kadar efendim?diye sordu.

Kara Murat:

-On bin yuan! dedi.

Bu sözler üzerine bütün başlar bir anda çevrildi. Bakışlar delikanlının üzerinde toplandı.

Bazıları "Çıldırdı adam" diye düşündü.

Kumarhane sahibi, alnında biriken terleri silerek güçlükle gülümsemeye çalıştı:

Sonra bunlardan biri acele adımlarla dışarı çıktı.

Kara Murat kendisini oyunun havasına kaptırdığından böyle şeylere dikkat edecek durumda değildi..

Etraftakilerin kendisine hayret ve korku ile bakışlarına için için gülüyordu:"Yarın nasıl olsa öleceğim.. Bugün biraz eğleneyim bari"diye düşünerek kazandığı bütün parayı 16 numaranın üzerine koydu...

-Özür dilerim ama biraz hızlı gittiniz dedi. Kimse bir defasında bu kadar yüksek oynamadı daha..

Kara Murat:

-Ne yapalım yani, diye söylendi. Bugün şansım var.. Siz kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz? Onu söyleyin...

Herkes olağanüstü oyunu görmek için kendi oyunlarını bırakmıştı..

Garsonlar bile salona dolmuş, soluk alma - dan rulet masasına bakıyordu.

Herkes oyunun nasıl sonuçlanacağını me - rakla beklemeye başladı..

Bu bir düelloya benziyordu. Salonu derin bir sessizlik kaplamıştı..

Kumarhane sahibi elleri titreyerek ruleti döndürdü..

Orkide kendisini kâbus dolu bir rüyada zannediyordu. Yüzü sapsarıydı. Gözleri çukurların - dan fırlamıştı. Arkadaşının önünde biriken altın yığınına titreyerek bakıyordu..

En hızlı oyunlara, en çılgın girişimlere a - lışkın olan kumarhane sahibi ve oyuncular ıstı - rap içinde bu partinin sonucunu bekliyorlardı.

Herkesin yüzünün çizgileri gerilmişti.

Kumarhane sahibinin dudaklarındaki devam lı gülümseme acı ve vahşi bir şekil almıştı... İri

ter taneleri, alnından yanaklarına süzülüyordu.

Kara Murat çok sakindi.

Herkese meydan okuyor, her şeyle alay e - diyor gibiydi.. Orkide'ye:

-Bu partiden sonra gideriz, dedi.

Bilya atıldı, uzun uzun sıçradı, sonra yavaş ladı, sıçrayışları zayıfladı ve sonunda göğüsler - den derin birer hayret çığlığı fırladı..

-Aaaa..

-Olur şey değil..

-Müthiş.. Müthiş bir şey bu..

Evet bilya durmuş ve yine 16 numara kazan mıştı..

Orkide:

-Zengin olduk, diye haykırdı. Titriyordu..

Kara Murat:

-Bu kadar yeter, dedi. Paraları topladı...

Etraftakilerin aç bakışları, onun ,altınları büyük kadife keseye dolduran ellerine dikilmişti.

Kara Murat, Orkide ile birlikte salondan çıktı. Yan yana yürüyorlardı. Yavaş yavaş merdivenleri indiler.. Genç kadın hâlâ titriyor, ara sıra gizli bir korku ile Kara Murat'a bakıyordu.. Delikanlı sordu:

-Nerede oturuyorsun..

-İki sokak ötede bir evim var..

-Seni oraya kadar götüreyim.. Sonra bana Lung köprüsünü tarif edersin..

-Demek düelloya gideceksin?

-Elbette.. Hayatta hiç bir zaman dövüşten kaçmadım...

-Bu dakikadan itibaren daha dikkatli davranmalısın.. Kendini iyi koruman gerek... Çünkü artık zenginsin..

Kara Murat'la Orkide sokakta ilerlerken,

peşlerine, az önce arkadaşıyla fısıl fısıl konuşan hain yüzlü adam takıldı..

Gözbebekleri şeytani ve alaylı bir ışıkla parlıyordu:

-Bir hançer darbesiyle herifin işini bitirdik mi, zengin olduk demektir, diye mırıldandı... Kuru parmakları, belindeki hançerin kabzasını hırsla, ihtirasla sıktı.

Gece soğuktu.. Keskin bir ayaz vardı. Boş sokakta Kara Murat'la Orkide'nin ayak seslerinden başka bir ses duyulmuyordu.

Genç kadın büyük bir teslimiyetle delikanlıya sokuldu, koluna girdi, onun omuzuna yaslandı. Bu gence karşı içinde ılık bir sevgi ırmağının akmaya başladığını hissediyordu. Titreyerek:

-Çok korkuyorum, dedi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 TEMMUZ 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 182 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Neden?

-Bu kadar şans iyiye işaret değil. Korkutucu

-Üzülme.. Korkacak bir şey yok..

Bu sırada sert ve vahşi bir ses sokakta çınladı.

-Var.. Hem de korkacak çok şey var delikanlı..

Karşılarına ansızın bir gölge çıkmıştı. Elinde soğuk soğuk parlayan kıvrık uçlu bir hançer görünüyordu. Adamın buz gibi sesinde, tüyler ürpertici bir ölüm tehdidi vardı.

Orkide hafif bir çığlık atarak geri çekildi.

Kara Murat hızla çevresinde bakındı.

Aynı anda arkasında başka bir adamın daha durduğunu gördü.

İki taraftan da yolu kesilmişti.

Adamlardan biri konuştu:

-Keseni istiyoruz. Vermezsen canını alırız!

Kara Murat, azarlar gibi sert bir sesle, adamlara cevap verdi:

-Defolun sersem herifler.. Size verecek param yok..

Kumarhaneden çıktığı andan beri, Kara Murat'la, Orkide'yi izleyen iki soyguncu, hançerli kollarını kaldırarak saldırdı.

-Öyleyse geber...

Delikanlı karşısındakilerin iki adi sokak serserisi olduklarını anladığından kılıcını bile çekmeye gerek duymadı. Hızla atıldı. Bir yumrukta birini, ikinci yumrukta ötekini devirdi. Sonra elebaşı olduğunu anladığı adamı gırtlağından yakalayıp soluğunu keserek:

-Defolup gitmezseniz kafanızı koparırım pis serseriler, diye bağırdı.

Yol kesenler şaşırmışlardı. Ona karşı koyamayacaklarını anladılar.

-Şeytanın ta kendisi, diyerek kaçtılar.

Orkide Kara Murat'a bakarak hayranlıkla:

-Çok cesur ve kuvvetlisin, dedi.

Delikanlı:

-Onlar korkak ve kuvvetsizdi diye gülümsedi.

Bir süre sonra Orkide'nin evine vardılar.

Bana güvenmeniz doğru mu?

Kara Murat tatlı tatlı gülümsedi:

-Kimlere güvenileceğini iyi bilirim Orkide! Hem zaten paranın bir kısmı senin.. Ortak değil miydik?

Orkide kalbinin titrediğini hissetti. Kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı, dudaklarını dudaklarına uzattı, onu uzun uzun öptükten sonra, tatlı bir iniltiyle:

Sade döşenmiş, küçük ve temiz bir evdi burası..

Kara Murat yanına bir miktar para alıp gerisini genç kadına teslim ederek:

-Bunlar sana emanet Orkide! dedi. Üzerimde taşımam doğru olmaz..

Genç kadının sevimli yüzünü derin bir hayret ifadesi kapladı. Güzel gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.. Adeta kekeledi:

-Ama bu bir servet.. Çok büyük bir para bu.

-Güvenine lâyık olacağım, dedi. Şu dakikadan itibaren benim efendimsin.. Artık yalnız seninim..

Kara Murat, bütün vücudunu, yumuşak kolların ve ateşli öpücüklerin etkisi altında bir şehvet sarhoşluğunun sardığını hissetti. Bu çilek dudakların kokusu, bu yumuşak kolların, sıcak göğsün alevi genç gövdesini dalga dalga kapladı..

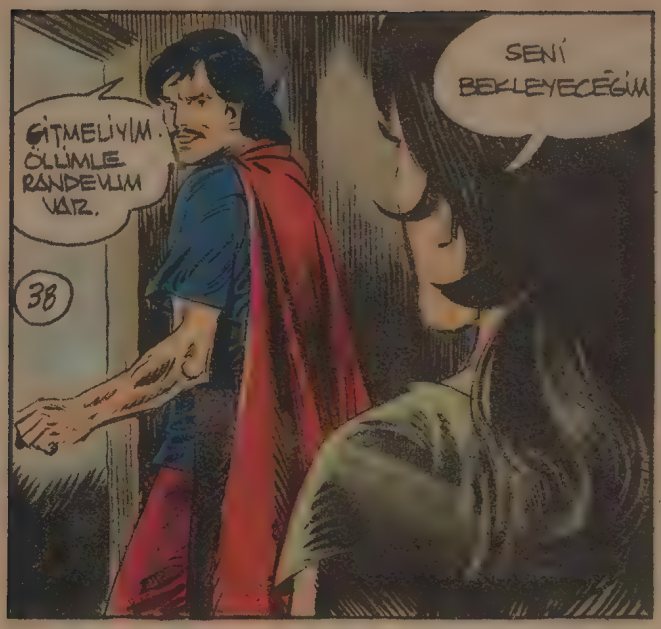

Birden kendini toparladı, kapıya doğru yürüyerek:

-Şimdi gitmeliyim, dedi. Ölümle randevum var.. Ama korkmana gerek yok.. Her defasında ölüm benden kaçtı çünkü.. Bu defa da onu kaçıracağım..

Orkide tatlı bir sesle fısıldadı:

-Seni bekleyeceğim efendim!

★★★

nı yarın Durakoğlu'nun idam edileceğini düşünüyordu.

Durakoğlu aklına gelince içi sızladı. Yüreğini öldürücü bir sıkıntı bastı..

Acaba onu kurtarabilecek miydi?

Yüzlerce muhafızın içinden arkadaşını çekip alabilecek miydi?

İmkânsızdı bu..

Kara Murat az sonra Lung köprüsüne doğru ilerliyordu.

Eli kılıcının kabzasında, kulakları kirişteydi.

Gözleri çevresini tarıyor, düşmanının her an önüne çıkabileceğini düşünerek tetikte bekliyordu

Bir yandan gelecek tehlikeyi düşünürken bir yandan da kumar nedir bilmezken, ilk defa oynayıp bir servet kazandığını, Orkide'ye rastlayışı-

Böyle bir şey için mucize gerekiyordu. Oysa mucizeler çağı çoktan geçmişti.. Şimdi gerçekler daha katı, daha acımasızdı..

Çin İmparatoru'nun, Tuğrul Beyi idam ettirecek kadar öfkelenişine bir türlü akıl erdiremiyor, "Biz bu adama ne yaptık?" diye söyleniyordu.

Randevu verdiği yere geldi.

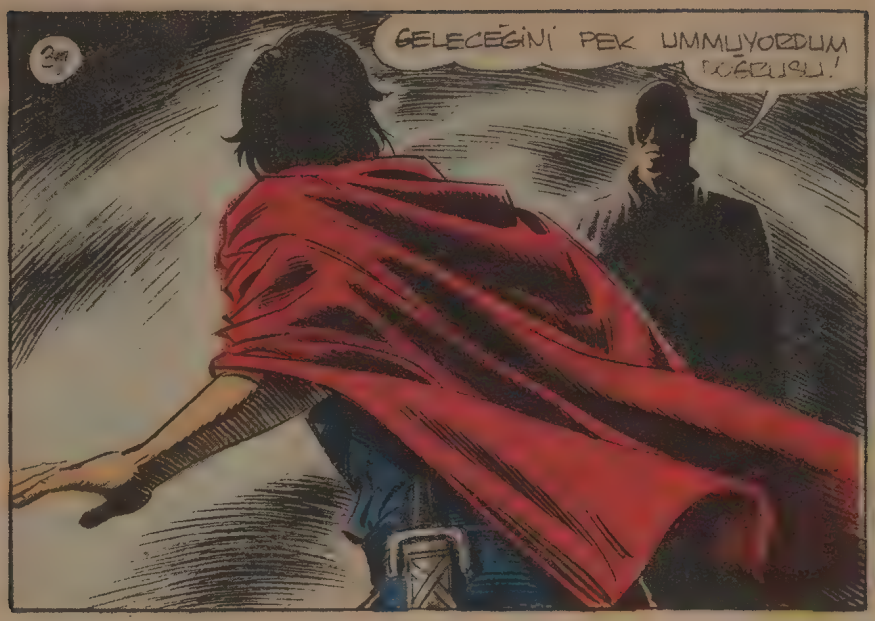

Orada kimseyi göremediği için Pekin kanalının üzerindeki Lung köprüsüne doğru yürüdü...

Bu sırada, karanlıklar içinden bir ayak sesi duyuldu..

Ses arkasından geliyordu.

Döndü. Bir gölgenin kendisine doğru yaklaştığını gördü.

Gölge konuştu:

-Tebrik ederim yabancı. Cesur bir insan - mışsın.. Geleceğini pek ummuyordum doğrusu..

Kara Murat sesi tanımıştı. Hemen cevap verdi:

-Ben de senin geleceğini pek ummuyordum Adi ve korkak bir sokak serserisi sanmıştım..

-Görüyorsun ki yanılmışsın.. Kendini koru! Az sonra öleceksin.. İşte hücum ediyorum.

Kara Murat, karanlıkta bir kılıcın, şimşek

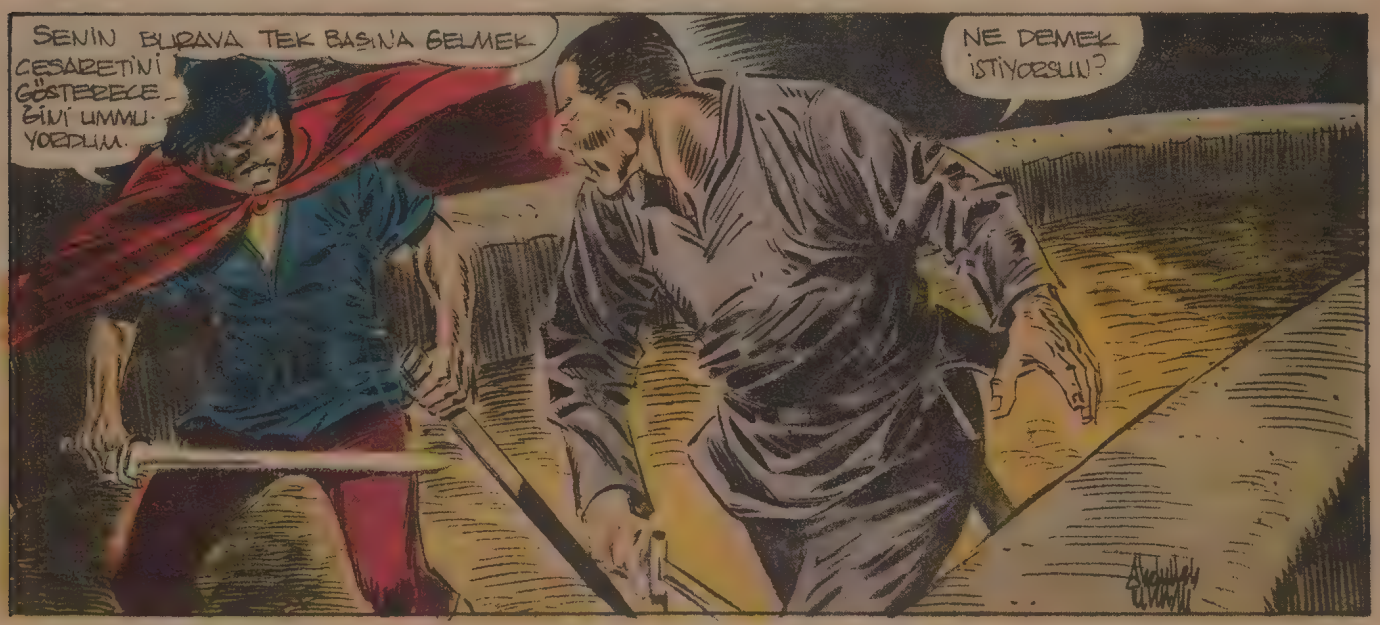

gibi parladığını gördü.

Kendini hızla geriye doğru atarak, kılıcını sıyırdı. Bu hareketi tam zamanında yapmıştı.

Bir saniye gecikse Hu Pey'in kılıcı onu iki-ye biçecekti..

-Bu Çinliler çok hızlı kılıç kullanıyor, diye düşündü..

Gerçekten Hu Pey'in hareketleri, olağanüstü çevikti.. Kara Murat rakibinin dövüş tekniğini iyice kavramak için bir süre sadece savunmada kaldı, saldırıya geçmedi. Bir yandan da Çinli kabadayıyı kızdırmak için konuşuyordu:

-Ben senin buraya tek başına gelmek cesaretini göstereceğini ummuyordum.

Hu Pey haykırdı:

-Ne demek istiyorsun?

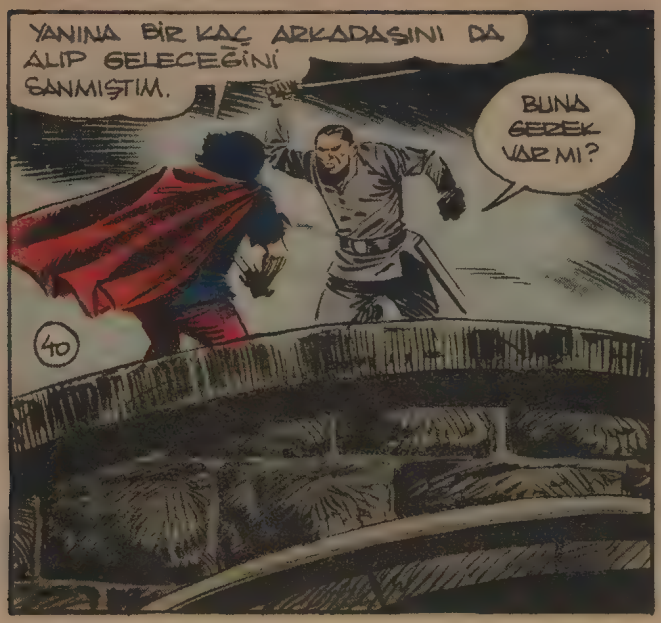

Kara Murat onun saldırısını önleyerek, cevap verdi:

-Bilmem.. Yanına birkaç arkadaşını da alıp geleceğini sanmıştım..

Hu Pey korkunç bir kahkaha attı:

-Buna gerek var mı, şeytanın piçi... Senin gibi birçok köpeğin ciğerlerini söküp öbür dünyaya yolladım.

-Çok atıyorsun..

-Az sonra göğsünde kanlı bir delik açtığım vakit, atmadığımı anlayacaksın.. Kızıl Çung'tan sonra Pekin'in en iyi silahşörü benim..

Kara Murat yüzünü buruşturdu:

-Demek en iyisi değilsin? Yazık.. Ben en iyisiyle karşılaşmak isterdim..

Hu Pey, bütün ustalığını kullanmasına rağmen karşısındakinin açığını bulamamanın öfkesi içinde adeta kuduruyordu.

Bu yabancı bütün oyunlarını biliyor, her hücumunu kolayca önlüyordu..

Hangi millettendi?

Nerede öğrenmişti böyle iyi kılıç kullanmayı? Dövüş tarzı, Çin tekniğine uymuyordu..

-Nerelisin sen? diye sordu..

Kara Murat:

-Türk'üm.. dedi. Sesinde hissedilir derecede bir gurur vardı.

Hu Pey yavaş yavaş yoruluyor, eski hızını kaybediyordu. Oysa karşısındaki Türk, daha dövüşe yeni başlamış gibi çevik ve kuvvetliydi.

Kara Murat bir yandan kılıç sallarken, bir yandan da sordu:

-Şu Kızıl Çung dediğin adam kim?

-Allah belanı versin! Kızıl Çung'u tanımayan var mı?

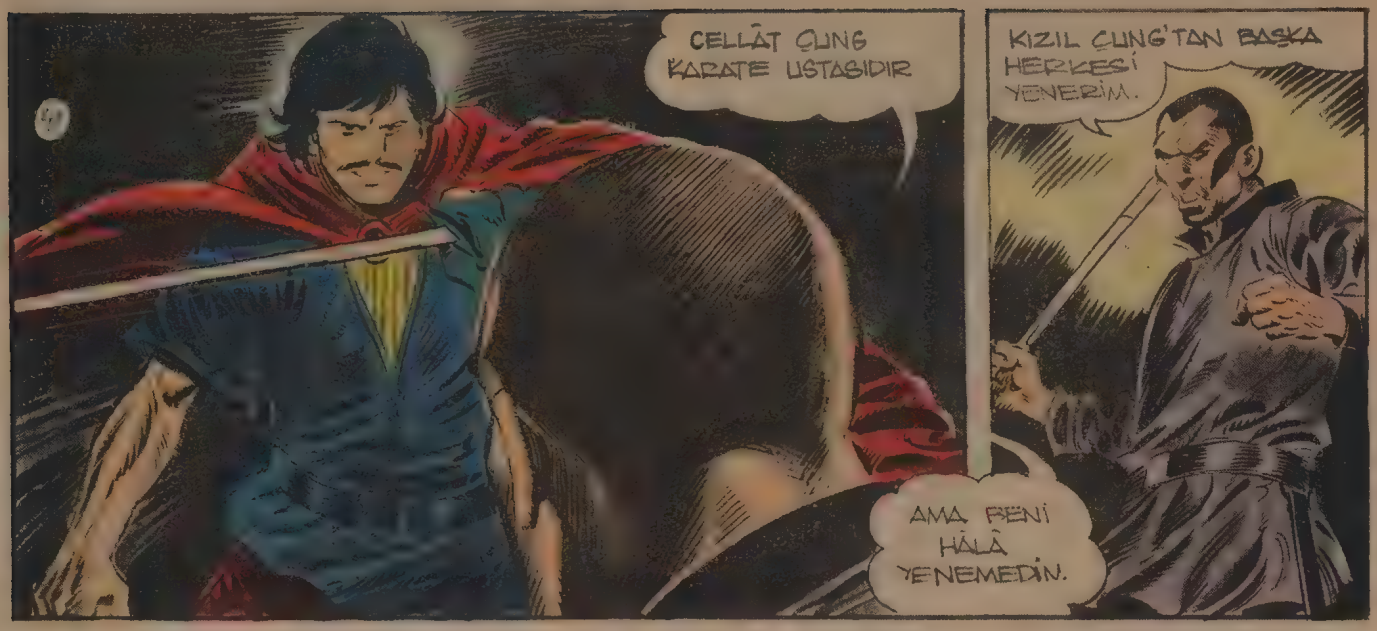

-Ben tanımıyorum,

-İmparatorun celladı.. Kutsal günlerde, idama mahkûm üç-dört kişiyle birden dövüşür hepsini silahsîz ve tek başına öldürür..

-Silahsız mı? Nasıl yapıyor bunu?

-Cellat Çung, karate ustasıdır. El darbeleri, kılıç kadar keskindir.. Bir vuruşta adam öldürür.

-Ya Sen?

-Ben de öyleyim.. Kızıl Çung'tan başka herkesi yenerim..

Kara Murat alaylı bir kahkaha attı:

-Ama beni hâlâ yenemedin..

-Şimdi görürsün..

Hu Pey birden çılgınca saldırdı.. Keskin kılıcı havada şimşek gibi daireler çizdi.. Kara Murat bu ölüm saldırısından korunmak için birkaç

adım gerilemek zorunda kaldı. Hu Pey haykırıyordu:

-Şimdi gebereceksin. Kaçma.. Kaçma... Al sana!..

Birden korkunç bir çatırtı duyuldu.

Hemen arkasından, bir dehşet çığlığı karanlıkta dalga dalga yükseldi. Hu Pey:

-Lanet olsun!.. Kılıcım!.. Kılıcım kırıldı!.. diye acı acı bağırdı..

Gerçekten Kara Murat'a öldürücü bir darbe indirmek isterken köprünün beton korkuluğuna çarpan Çinli kabadayının kılıcı ikiye bölünmüştü.

Hu Pey geriledi. Yüzü ölü çehresi gibi sararmış, gözleri bulanmıştı:

-Öldür beni.. Bu hakkındır, diye inledi.

Kara Murat başını salladı:

-Kılıcın kırılmasaydı, seni öldürecektim. Ama şimdi silahsız birini öldürememem. Haydi bas git buradan.. Sağlam bir kılıç bulduğun vakit dilersen yeniden dövüşürüz..

Hu Pey'in gözleri iri iri açıldı, alnında ter damlaları belirmişti.. Titreyerek sordu:

-Yani beni öldürmüyor musun?

-Hayır..

-Olur şey değil.. Çin'de yenileni hemen öldürmek adettir.

-Sen yenilmedin.. Kılıcın kırıldı..

Hu Pey'in gözleri umutla parladı:

-Öyleyse kılıçsız dövüşelim.. Elimizle, kolumuzla, ayağımızla.. Dişe diş bir dövüş olsun bu.

Birden karanlıkta ayak sesleri duyuldu. Kara Murat başını çevirdiği vakit, sekiz on gölgenin çevrelerini sarmış olduğunu gördü. Gölgeler-

den biri:

-Bu kavgayı uzatmanın anlamı yok, diye homurdandı.

Bir başkası dişlerini gıcırdatarak:

-Evet, diye onayladı. Gebertelim şu yabancıyı olsun bitsin..

Kara Murat savunma durumu alarak, bakışlarını Hu Pey'e dikti:

-Kim bunlar?

-Hu Pey başını eğdi, zayıf bir sesle:

-Arkadaşlarım, dedi..

Çinli serserinin, adeta utanır gibi bir hali vardı. Bu sırada karanlıklardan başka bir adam çıktı, onlara doğru yaklaştı, Kara Murat'ın çevresini saran kabadayılara:

-Onu öldürmeden önce üzerini iyice arayın! dedi.

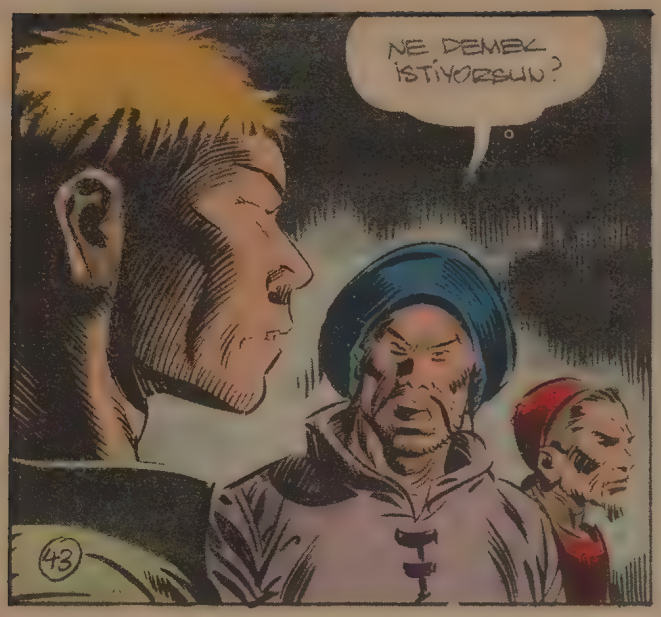

Serseriler öfkeli bakışlarını ona çevirdiler, hayretle söylendiler:

-Aaa.. Tilki Hsien bu..

-Kumarhane kurdu..

-Ne arıyor burada?

-Söyle bakalım, ne demek istiyorsun?

Kara Murat da adamı tanımıştı.. Az önce, yolunu kesen iki hırsızdan biriydi..

Tilki Hsien bakışlarını serserilerin üzerinde dolaştırdı.. Sözlerinin yaratacağı etkiden emin bir tavırla konuştu:

-Öldürmek istediğiniz şu adam var ya.. Ona dikkatle bakın.. O bu gece, Mançu kumarhanesinde yüz bin yuan kazandı.. Yanlış duymadınız tam yüz bin Çin yuanı..

Tilki Hsien'in sözleri, tahmin ettiği gibi serserilerin arasında bomba gibi patladı..

Şaşkınlıktan gözleri büyüyen adamlardan bazıları uzun hayret ıslıkları koyuverdiler:

-100 bin Yuan mı?

-Müthiş bir para..

-Bir servet bu..

-Alalım ondan paraları...

-Atılın!. Öldürün! Gebertin..

Serseriler bağırarak Kara Murat'ın üzerine saldırırken, Tilki Hsien onların önüne geçti, adamları güçlükle durdurarak boğuk bir sesle bağırdı:

-Aptallık etmeyin. Belki altınlar üzerinde değildir.. Öldürdükten sonra adamı konuşturamayız.

Serseriler homurdandı:

-Doğru söylüyorsun.. Önce paraları alalım. Sonra öldürüp kanala atarız...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 TEMMUZ 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 183 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

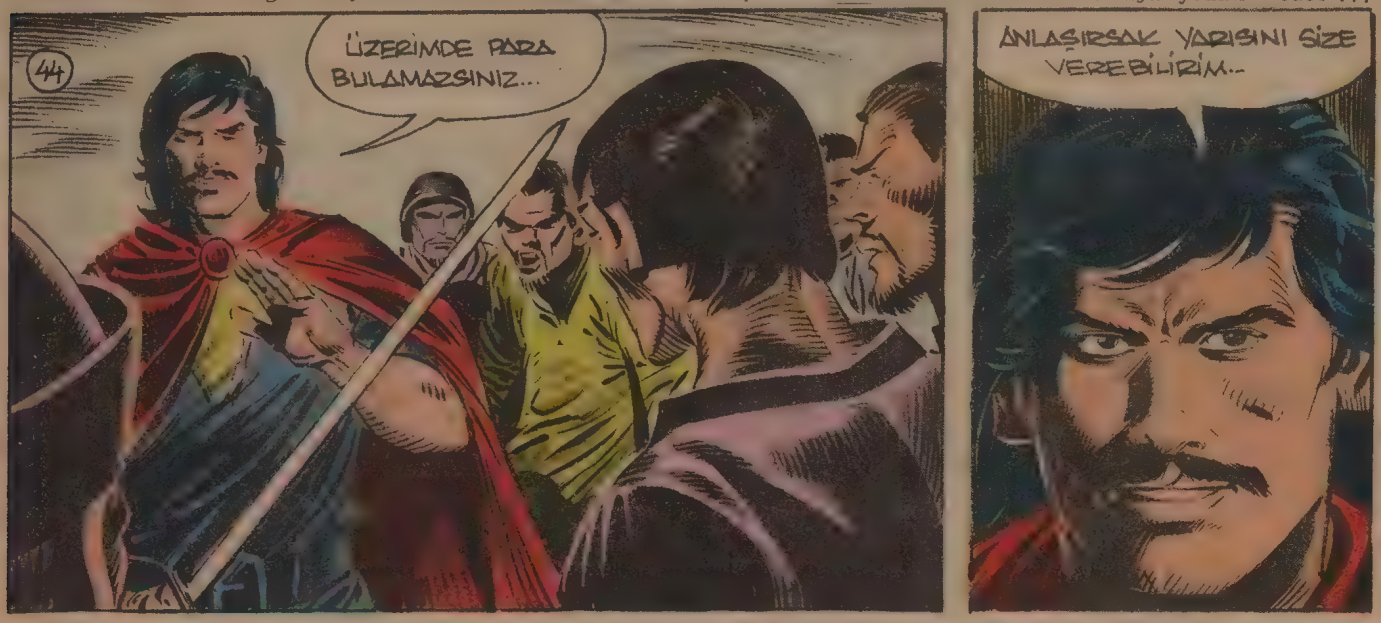

Adamları muhteşem bir soğukkanlılıkla dinleyen Kara Murat'ın yüzü birden kurnaz bir gülümsemeyle çizgilendi. Dudaklarında, karşısındakileri küçük gören, onlara acıyan bir ifade belirdi. Son derece sakin bir sesle:

-Üzerimde para bulamazsınız, dedi. Kumarda kazandıklarımın hepsini sakladım...

Tilki Hsien vahşi bir sesle homurdandı:

-Tahmin etmiştim zaten.. Ama biz seni konuşturmasını biliriz.

Kara Murat, azarlayan bir sesle adamı susturdu:

-Kapa çeneni de dinle.. Söylediğini yapmak için, önce beni ele geçirmeniz gerekir. Bu da oldukça zor.. Bir kısmınızı öldürür, bir kısmınızı da sakat bırakırım.. Paraları benden zorla almayı unutun.. Ama anlaşırsak yarısını size verebilirim.

Tilki Hsien şaşırdı, kaşlarını çattı ve haykırdı:

-Yani 50 bin yuan mı vereceksin bize?

Kara Murat başını sallayarak onayladı:

-Evet, 50 bin yuan.. Burada on kişisiniz. Adam başına beş bin yuan düşüyor..

Hayatlarında böylesine çok parayı bir arada görmemiş olan serserilerin heyecandan solukları kesildi.. Zengin olmak düşüncesi hepsinin gözlerinde şimşek gibi hırslı bir parıltı yarattı..

Tilki Hsien'in yanan dudaklarından sesi boğuk bir şekilde çıktı:

-Şartın nedir?

-Bana yardım edeceksiniz..

-Ne gibi bir yardım?

Kara Murat, sert bakışlarını adamların üzerinden ayırmadan bir süre durdu.

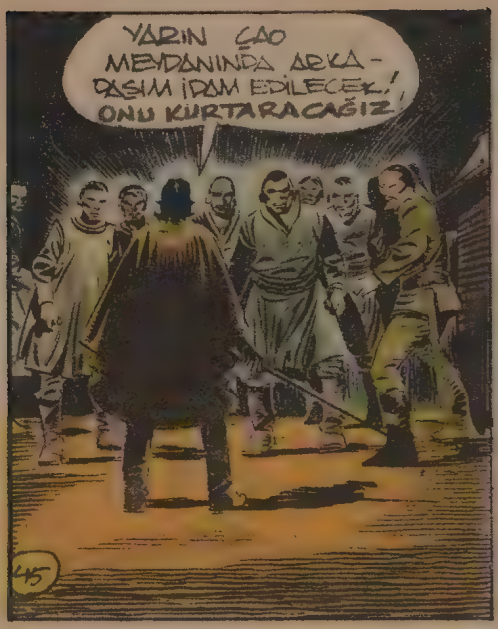

Yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yok - tu.

. Korkunç bir soğukkanlılıkla, tane tane ko - nuştu:

-Yarın, Çao meydanında bir arkadaşım idam edilecek.. Onu kurtarmam için bana yardım e- deceksiniz.. Ben de bu yardımınızı karşılıksız bırakmayacağım.. 50 bin yuan sizin olacak..

Adamların rengi birden uçtu. Korku ve şaş- kınlıktan doğan bir sessizlik etrafı kapladı.

İki dakika sonra, içlerinden bazıları zayıf bir sesle mırıldandı:

-Bir idam mahkûmunu kurtaracağız, öyle mi? İmkansız bir şey bu . Bugüne dek Cellât Çung- un elinden hiç kimse kurtulamamıştır.

Kara Murat'ın zeki gözlerinde beliren şim- şek gibi parıltı, genç adamın bitmez tükenmez azmini ve çevresindekileri etkisi altına alan i -

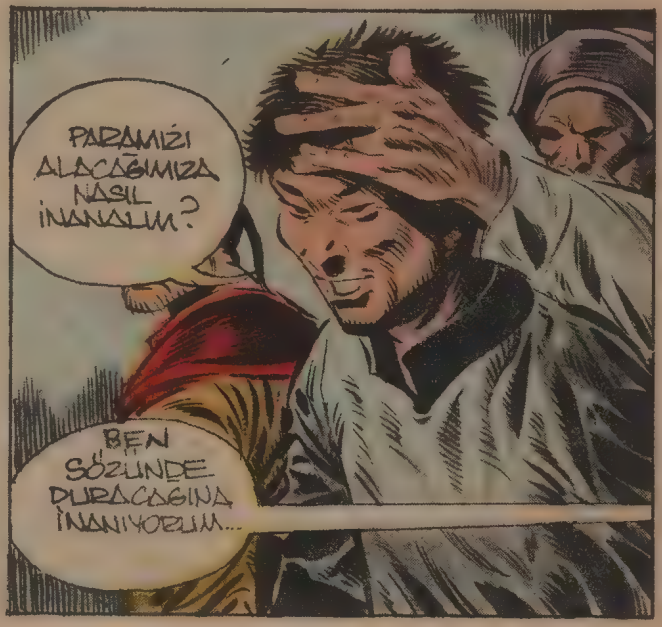

rade gücünü ortaya koydu:

-Korkmamıza gerek yok.. Dediklerimi ya - parsanız başarırız.. Düşünün.. Bir saatlik bir çaba sonunda zengin olacaksınız..

Tilki Hsien zeki olduğu için, Kara Murat'ın ne yaman bir kimse olduğunu ve ondan başka türlü para almaya imkan bulunmadığını çoktan anlamıştı. Elini, kuşkuların zalimce gezdiği al - nında dolaştırarak karanlık bir gülümsemeyle sordu:

-Dediğini yaparsak, paramızı alacağımıza nasıl inanalım?

Kara Murat'tan önce başka bir ses ona ce - vap verdi:

-Ben, yabancının sözünde duracağına inanı - yorum! Bugüne kadar rastladığım insanların en açık sözlüsü çünkü..

Bütün başlar, sesin geldiği yana çevrildi..

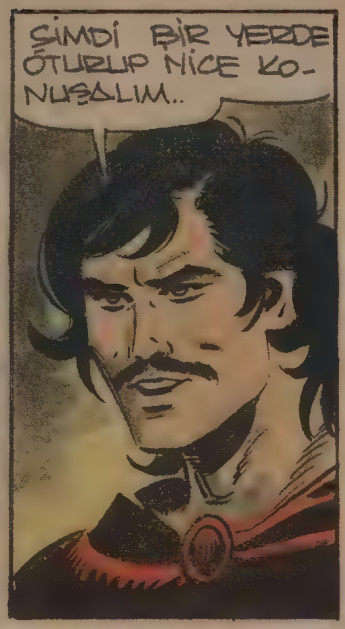

Konuşan, az önce Kara Murat'la düello eden Hu Pey'di.

Hu Pey, Pekinli serserilerin en ünlülerin - den biriydi.. Sözü geçen bir reisti..

Çevrede derin bir sessizlik oldu.. Adamlar kendi aralarında fısıl fısıl konuştular..Sonra hep birden:

-Madem ki Hu Pey inanıyor..Öyleyse biz de bu yabancıya inanıyoruz! dediler..

Anlaşma yapılmıştı..

Kara Murat, memnun bir tavırla gülümseyerek:

-Şimdi bir yerde oturup iyice konuşalım ! .. dedi.

Geç vakitlere kadar açık olan bir meyhaneye gidip uzun uzun konuştular..Daha doğrusu Kara Murat konuştu, onlar dinledi.

On Pekinli serseri artık Kara Murat'ın em -

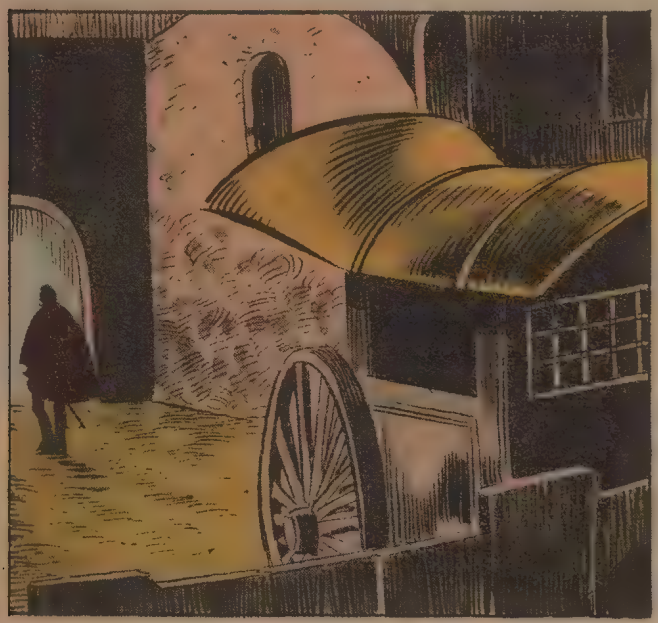

rine girmişti..Çünkü para bütün güçlerin birleştiği noktaydı..

Sonunda, ertesi gün buluşmak üzere ayrıldılar...

Hepsi de heyecandan titriyordu.

İnsanlar tehlikeye ne derece alışık ve haberli olurlarsa olsunlar, kalplerindeki titremeyi ve tenlerindeki ürpertiyi önleyemezler.

★★★

Orkide, Kara Murat'ın geldiğini duyduğu zaman heyecanla ürperdi.

Vakit gece yarısını geçmişti. Genç kadın onu bekliyordu. Titreyen bir sesle:

-Nasıl, zor oldu mu? diye sordu.

Kara Murat gülümsedi.

-Çok kolay oldu..Ölüm yine benden kaçtı.. Bu gece gerçekten şanslıyım. Kumarda, kavgada ve aşkta..Hepsinde kazandım...

Delikanlı "Aşkta" derken bakışlarını Orkideye dikmişti. Çünkü genç kadının kendisini, ince, ipek bir gecelik içinde, çırılçıplak beklediğini fark etmişti.

Orkide, hafifçe utanarak mırıldandı:

-Sen beyazsın.. Hiç sarı ırka mensup bir kadınla sevişmeyi denedin mi?

Kara Murat "Hayır" diye başını salladı...

Şimdiye kadar hiç Çinli kadın tanımamıştı..

Yaklaştı.. Usulca kadının üzerindeki ipekli geceliği çıkarttı.

Orkide'nin vücudu gerçekten imrenilecek kadar güzeldi. Göğüsleri dimdik, karnı düz, bacakları sütun gibiydi...

Sevişmeye başladıkları vakit genç kadın, şimdiye kadar aşk oyunlarının hiç birisinin kendisini bu derece heyecanlandırmamış olduğunu düşündü..

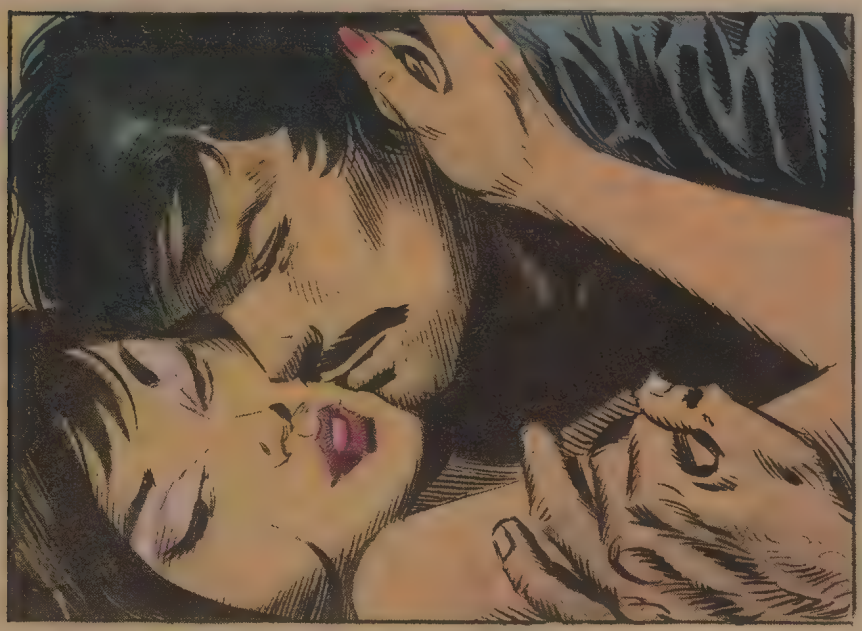

Bu yabancı gençte bambaşka bir güç vardı.

Orkide kendisini korkunç bir zevk girdabına bıraktı..

Kara Murat, aşk oyunlarına devam ettikçe kadın, şehvet nöbetleriyle çığlıklar atıyor, ihtiras içinde kıvrım kıvrım kıvranıyordu..

Tam bir zevk alışverişi olmuştu bu birleşme.. Eksiksiz bir şehvet oyunuydu...

Sonunda genç kadın artık dermanının kalmadığını hissetti, aşktan sarhoş bir halde:

-Dur, artık yeter! diye inledi.

Göğsü hızla kalkıp iniyordu. Soluk soluğaydı. Delikanlı, üzerinde hareketsiz kalınca Orkide zevkle gülümsedi:

-Bu geceyi hiç unutmayacağım!.

Kara Murat kararsız bir tavırla:

-Sağ kalırsam yarın, belki diğer günler de beraber oluruz, dedi.

Orkide'nin gözleri birden yaşlarla doldu. Hayatında ilk kez hoşlandığı erkeği çok çabuk kaybetmekten korkuyor gibiydi...

-Yarın.. Yarın arkadaşını kurtarmaya çalışacaksın demek? Onu celladın elinden alabileceğine inanıyor musun?

-Deneyeceğim..

-Büyük bir tehlikeye atıyorsun kendini. Sanki seni bir daha sağ göremeyecekmişim gibi garip bir his var içimde.. Korkuyorum.

-Beni fazla düşünüyorsun..

Kara Murat'ın yüzünde ve göğsünde biriken ter damlaları mumların soluk ışığı altında parlayan bakır taneciklerini andırıyordu..

Delikanlı, kadının çıplak omuzlarına dökülen saçlarını usulca okşadı, şahane vücudunun her çizgisini uzun uzun seyretti, sonra yumuşak bir sesle mırıldandı:

-Evet, yarın benim için çok tehlikeli bir gün olacak.. Ama, dedim ya ölüm benden hep kaçıyor.. Korkutuyorum ölümü..

Orkide yalvardı...

-Ne olur, vazgeç bu delilikten...

Kara Murat genç kadının diri göğüslerini avuçlarının içinde acıtırcasına sıkarken, dalgın dalgın mırıldandı:

-Sen bu duyguyu bilemezsin Orkide.. Eğer Durakoğlu ölürse, ben de yaşayamam. Onu mutlaka kurtarmalıyım.. Hem bu ülkede hesaplaşmam gereken birçok kimse var.. Onlara karşı tek başıma savaşamam.. Durakoğlu gibi biri lazım bana..

-Ama Cellat Çung'u tanımıyorsun sen. Müthiş bir katildir.. Dişlediği kemiği bırakmayan bir köpek gibidir o... Seni de öldürür...

Kara Murat Orkide'nin güzel başını avuçlarının içine aldı, yaşlarla dolu olan gözlerine uzun uzun baktı:

-Üzülme.. Akacak kan damarda durmaz. Hem şu Cellat Kızıl Çung'u pek merak etmeye başladım.. Herkes ondan bahsederken korkuyla titriyor.. Söyle bana şeytan mı bu adam?

Orkide'nin güzel gözlerinden korkunç bir kin parıltısı geçti, nefretle söylendi.

-Şeytan değil ama bir canavar. Adeta kan içici bir yaratık..

Bir süre sustular..

Kara Murat'ın keskin bakışları gecenin karanlığında kaplan gözü gibi ışıldıyordu..

Orkide ona sevgiyle baktı, sonra derin bir ıstırap içinde:

"Hep böyle mi olacak? Sevdiğim erkeği hep kaybedecek miyim? Böyle olması şart mı. Tanrım?" diye inledi..

★★★

Orkide, Cellat Çung'u çok iyi tanıyordu. On altı yaşında olduğu o günleri acıyla hatırladı..

Yıllar önce Kızıl Çung, yirmi yaşlarında güçlü bir delikanlıydı. Sert ve vahşi bakışlı bir yüzü vardı ama, çirkin sayılmazdı. Silahşor okuluna gidiyordu.. Daha o zamanlar bile onunla boy ölçüşecek kimse yoktu..

Çung, elinin keskin yanıyle bir vuruşta en kalın odunları bile ikiye bölecek kadar güçlüydü ... Kıvrım kıvrım adaleli kollarından kuvvet taşıyordu..

Orkide'nin nişanlısı Tay da aynı savaş okulunun öğrencisiydi.. O da iyi bir dövüşçü olarak kabul ediliyordu..

Kızıl Çung bir gün kırda Orkide'ye rastladı.. Bir süre bakıştılar..

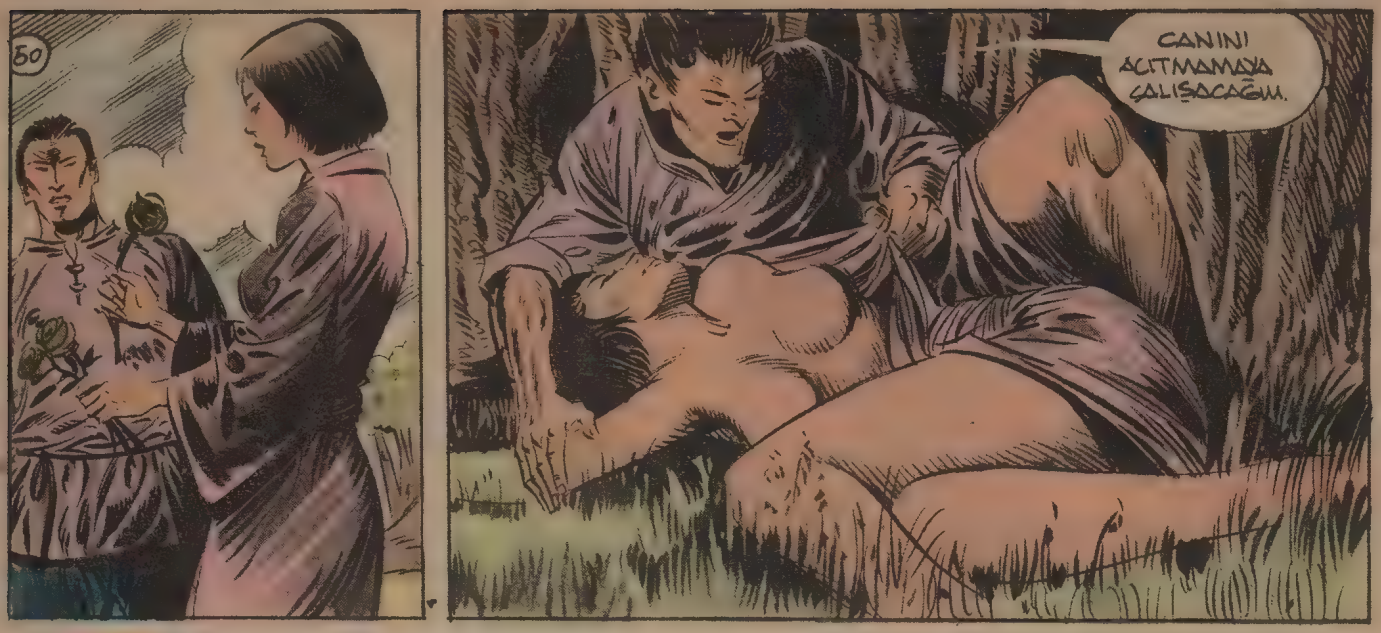

Çun, kızın ince bluzunu kabartan göğüs başlarına iştahla baktı. Orkide'nin memeleri dışarı fırlayacak gibiydi..

Etrafta kimseler yoktu..

Kızıl Çung, Orkide'yi zorla sık ağaçların arasına götürdü..Kız bütün gücüyle karşı koymak istedi ama direnme gücü kısa zamanda kırıldı. Az sonra garip bir şehvet nöbeti içinde erkeğin her dediğini yapmaya başladı..

O güne dek hiç bir erkekle yatmamıştı... Hem korkuyor, hem de içinde zevkli bir heyecanın dalgalandığını hissediyordu..

Çung onu soyarken:

-Canını acıtmamaya çalışacağım, dedi.

Kız son bir gayretle:

-Bırak beni.. Lütfen bırak.. Ben nişanlı bir kızım, diye inledi ama sesi çok zayıf çıktı.. Vücudu şehvet nöbetleriyle kıvranıyordu.

Çung, Orkide'yi soyduktan sonra bir süre onun sıhhatli ve iç açıcı hatlarını seyretti. Dolgun göğüslerinin çilek gibi başları vardı. Gergin ve düz hatlı göbeği, heyecanla kabarıp iniyordu...

Genç kızın içinde bir ateş yanmaya, bir kesiklik kalçalarından aşağıya doğru yayılmaya başlamıştı.

Çung, içinde patlak veren fırtınayı dindirmek için tüm ağırlığıyle kızın üzerine abandı..

Orkide'nin canı fena yanmıştı. Acı çığlığı, ağaçların dallarındaki kuşları ürküterek havalandırdı..

Çung, ona sahip olduktan sonra, ilk defa Orkide'nin yüzüne baktı.. Gözleri kapalıydı ama göz pınarlarından yaşlar süzülüyordu..Ağzı açıktı..Duyduğu acıya, korkuya ve nefrete rağmen ihtirasla soluyordu..

Aradan haftalar geçti..

Kızıl Çung bu serüveni çoktan unutmuştu.

Bir gün, silahşor okulunda eğitim yaparken kapı hızla açıldı, Orkide'nin nişanlısı Tay bir fırtına gibi içeri girdi.

Salona ani bir sessizlik çöktü..

Öğrenciler kılıçlarını bırakıp, saçları öfkeden diken diken olan Tay'a baktılar:

Orkide'nin nişanlısı haykırdı:

-Kızıl Çung denilen köpek nerede?

Çung, kılıç antrenmanını yarıda bırakarak ağır ağır Tay'a yaklaştı.. Buz gibi soğuk bir sesle:

-Köpek olup olmadığımı bilmem ama, ben buradayım, dedi.

Tay, gözlerinden kıvılcımlar fışkırarak:

-Ben, Orkide'nin nişanlısıyım! diye haykırdı:

Kızıl Çung kaşlarını hayretle kaldırarak

sordu:

-O da kim?

-Hamile bıraktığın kız!

Kızıl Çung birden meseleyi anlamanın rahatlığı içinde gülümsedi. Haftalar önce bir kızla yatmıştı. Şimdi nişanlısı gelmiş, kendisinden hesap soruyordu. Sakin bir sesle:

-Bütün mesele bu mu? Bunun için mi bağırıp çağırıyorsun? diye sordu. Sonra alaylı alaylı devam etti:

-Şanslı adamsın. Fena mı? Zahmetsiz baba olacaksın!

Etraftakiler kahkahalarla güldüler..

Çirkin alayın zehiri ile yüreği yanan Tay, iri yumruğunu olanca gücüyle Çung'un suratına indirdi. Bir yandan da haykırıyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 AĞUSTOS 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 184 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-İntikamımı alacağım rezil herif. Seni öldüreceğim. Köpek gibi leşini sereceğim.

Kızıl Çung yumruğu yediği an, beyninde şimşekler çakarak yere düşmüştü. İlk şaşkınlığı geçtikten sonra yay gibi fırlayarak ayağa kalktı. Burnundan kanlar akıyordu.

Önce etrafı bulanık gördü. Başını silkince görüntü netleşti. Ölüm ışıltıları dolaşan bakışlarını Tay'a dikti. Buz gibi ürpertici bir sesle:

-Bunu yapmamalıydın ! diye homurdandı.

Salonda kısa bir an, korkunç bir sessizlik oldu.

Çung, arkadaşlarına dönerek:

- İkimize de birer kılıç verin, diye bağırdı.

Kavga kaçınılmazdı. İkisinden biri ölecekti...

Kılıçları havada vınlatarak karşılıklı durdular...

Kızıl Çung'un dudaklarında vahşi bir gülümseme vardı:

- Şimdiden ölmüş sayılırsın, dedi.

Gözleri korkunç bir kan dökme hırsıyle tutuşuyordu. Yüzünü günahkâr bir sevincin ifadesi kaplamıştı...

Tay konuşmadı. Bu meselede haklıydı ve haklıların kazanacağına inanıyordu. Oysa dünya çoğu zaman haklıların değil, kuvvetlilerin kazandığı bir dünyaydı...

Çarpışma kısa ve müthiş oldu. Şimşek hızıyle başlayıp aynı şekilde bitti.

Kızıl Çung, kanlı gözlerini Tay'a dikerek. hiç bir oyuna gerek görmeden, bütün gücüyle dosdoğru saldırdı, rakibini dağıttı ve kılıcını genç adamın kalbine sapladı...

Tay, kılıcı elinden fırlayarak kollarını havaya kaldırıp sırt üstü cansız yere yuvarlandı...

Kızıl Çung'un kılıcı, göğsünün bir yanından öbür yanına geçmişti.

Çung, kanlı kılıcını elinden atarak Tay'ın üzerine eğildi, son nefesini vermekte olan gencin yüzüne tükürerek:

- Dersini aldın mı köpek? Şimdi gidip nişanlınla bir daha yatacağım, diye bağırdı...

Salondakiler bu vahşi sahneyi dehşet içinde seyrediyorlardı.

Bu sırada kapı açıldı, içeriye Orkide girdi...

Nişanlısının haraketsiz boylu boyunca yerde yattığını ve göğsünden oluk gibi kan aktığını görünce beyninden vurulmuşa döndü...

Bütün gerçeği bir anda anlamıştı. Kin dolu göz-

lerini Kızıl Çung'a dikerek:

- Onu sen mi öldürdün? diye bağırdı.

Çung omuzunu silkti, soğuk bir tavırla:

- Evet, dedi.

Bunu duyan Orkide, ansızın bir kaplan gibi adamın üzerine atıldı, onu tartaklamaya, tırmalamaya başladı. Hem ağlıyor, hem de haykırıyordu:

- Alçak adam! Katil! Katil!...

Kızıl Çung kızın öfkesine kahkahalarla güldü, sert bir tokatla onu Tay'ın cesedinin yanına yıktı:

- Galiba gebeymişsin. Nişanlın öldüğüne göre, karnındaki piçe nasıl baba bulacaksın?

Sonra birden Orkide'nin yumuşak karnına sert ve vahşi bir tekme attı.

Kızın tüyler ürpertici çığlığı salonu inletti.

Kızıl Çung, hâlâ kahkahalarla gülüyordu...

O korkunç günden sonra Orkide'nin karnındaki bebek ölmüş, hekimler kızı güçlükle kurtara - bilmişti.

Şimdi aradan yıllar geçmişti.

Kızıl Çung, Pekin'in önemli kişilerinden biriydi artık. İmparatorun celladıydı. Kan dökme hırsını dilediği gibi doyurabileceği bir mevkii vardı. İmparator Li Lien Ming'in sağ kolu gibiydi.

Orkide yattığı yerde bunları acı acı düşündü...

Kara Murat yanında uykuya dalmıştı...

Genç Türk'ün kuvvetli ve geniş göğsü derin soluklarla kalkıp iniyordu.

Orkide, ona bakarak "Tanrım! Sevdiğim ikinci adam da Kızıl Çung'un kurbanı mı olacak? Benim kaderim mi bu?" diye inledi...

Gözlerinden yaşlar sicim gibi iniyordu...

★★★

Çao meydanına doğru ilerleyen kafile, Cellat

Kızıl Çung ve adamlarından meydana gelmişti.

Kızıl Çung, iki mahkûmu idam sehpasına kendi eliyle götürüyor, adamlarına gereken emirleri veriyordu.

Bu adam, sınırsız kudretin, ölçüsüz kibir ve azametin doymak bilmez bir temsilcisi haline gelmişti.

Muhafızlar, iki mahkûmun boyunlarına ikişer ilmik geçirmişler, iplerin iki ucunu omuzlarına asmışlardı..

Adamları kahkahalarla, mezbahaya sürükler - cesine çekerek götürüyorlardı.

Muhafızlar, mümkün olduğu kadar iki yana doğru açılıyor, böylece kurbanlarını sokağın ortasında boşlukta bırakarak halkın rahat rahat görüp alay etmesine imkân hazırlıyorlardı...

Bir yandan mahkûmları sürüklerlerken öte yandan bağırıyorlardı:

- Yol verin. İdama götürdüğümüz şu sefillere yol verin.

Mahkûmların arkasında ve önünde yüz kadar silâhlı adam vardı.

Ölüme götürülen iki hükümlüden biri Durak - oğlu, öteki ise Çu-Çu adında bir Çinli idi. .Durak-oğlu imparatora hakaretten idama mahkûm edilmişti ama Çinlinin suçunun ne olduğunu pek bilen yoktu.

Kırbaçlanan ve çeşitli eziyetler edilen mah - kûmlar, bitkinlikten duralayınca, muhafızlar kahkahalar atarak uzun kargılarryle onları sırtlarından dürtüklüyor, yürümeye mecbur ediyorlardı.

Kafileyi, meşin perdeleri sımsıkı kapalı olan dört atın çektiği şiyah bir araba izliyordu.

Bu arabanın çevresinde, tepeden tırnağa silah-

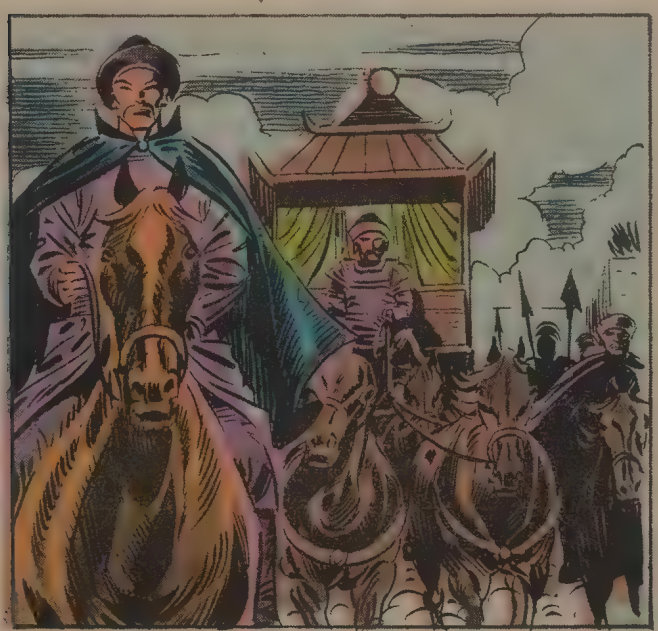

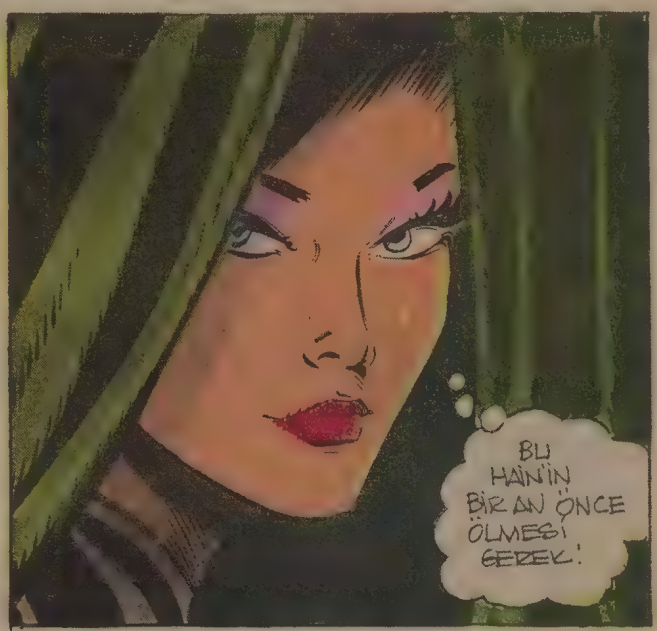

lı bir muhafız grubu vardı.

Arada bir arabanın perdesi belli belirsiz aralanıyor ve sert sert bakan iki iri siyah göz beli - riyordu.

Bu gözler, İmparatoriçe An Thai'nin gözleriydi. Çinli mahkûma dikilen bakışlarında derin bir endişe seziliyordu.

– Çu Çu denilen bu hainin bir an önce ölmesi gerek! diye söyleniyordu.

İmparatoriçe'nin Çinli mahkûmla çok ilgilendiği belliydi. Ama Durakoğlu'na baktığı bile yoktu. Bir ara gözü ona ilişince derin bir iç çekişi göğsünü şişirdi:

- Yakışıklı ve kuvvetli bir genç. Keşke onunla daha önce tanışsaydım. Ama yazık ki az sonra ölecek, diye söylendi.

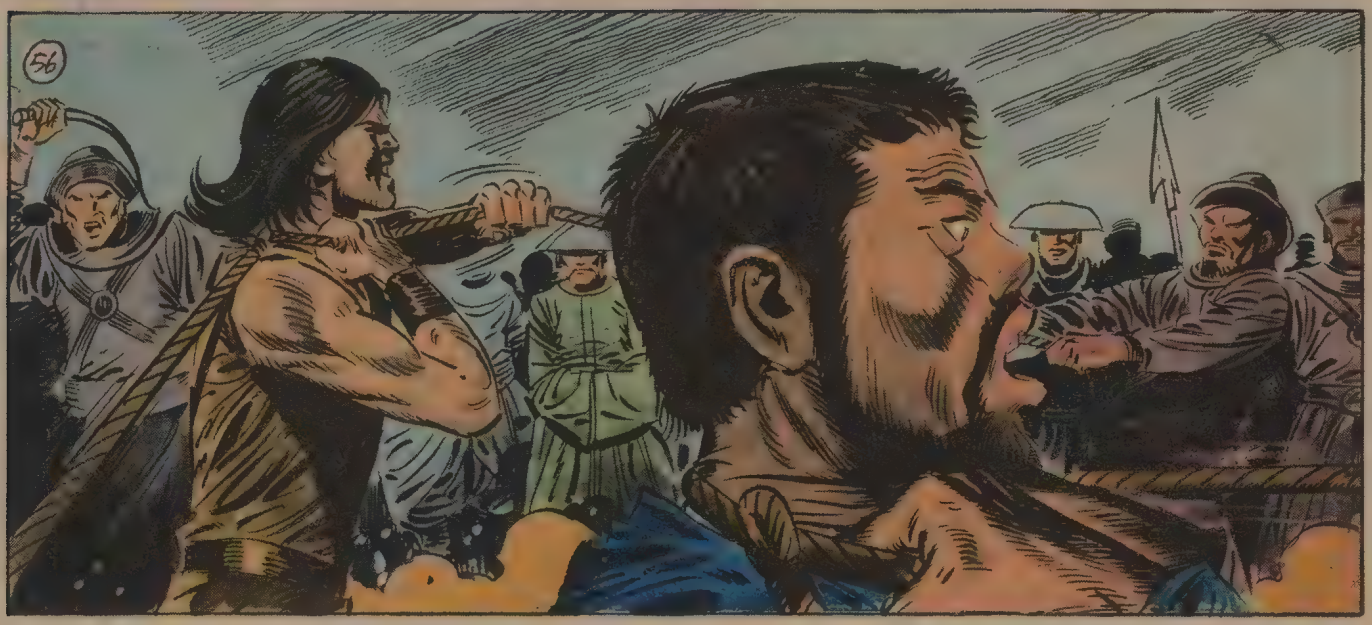

İmparatoriçe An Thai, güçlü erkeklere çok düşkündü.

Öte yanda, muhafızlar ipleri hızla çekerek iki tutukluyu her dakika yeni bir boğulma işkencesine uğratıyorlardı.

Ya unutmuş olduklarından, ya da işkencenin etkisini artırmayı düşündüklerinden mahkûmların ellerini bağlamamışlardı.

Durakoğlu ve Çu-Çu, iki eliyle iplere yapışarak ilmikleri gevşetmeye ve boğulmamaya çalışıyorlardı.

Zaman zaman sendeliyor ve moraran dudaklarından boğuk hırıltılar fırlıyordu.

Sivri kargıların uçları sırtlarına değdikçe vücutlarının kıvır kıvır kıvrılması, can acısından yüzlerinin buruşması muhafızlara öyle eğlenceli geliyordu ki, adamlar bu sahneyi uzatmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Çinli mahkûm Çu-Çu, bütün işkencelere rağmen zaman zaman dönüp siyah arabaya bakacak kadar fırsat buluyor, o zaman bakışlarında, kahredici bir tehdit beliriyordu.

İmparatoriçe An Thai bu kin dolu gözleri görünce sararıyor, ürperiyor ve titreyen sesiyle yanındaki yaşlı kadına:

- Şu adam ölmeden rahat edemeyeceğim, diyordu.

Acaba imparatoriçe ile asılmaya götürülen bu düşkün Çinli arasında ne gibi bir ilişki bulunabilirdi?

Cellatların eline teslim edilmiş böyle bir zavallının bakışı bu muhteşem kadını acaba neden titretiyordu?

Cellat Çung'un vahşi sesi halkı ürpertiyordu:

- Haydi. Açılın! Ölümü hak eden bu mendeburlara yol verin...

Durakoğlu, içinde bulunduğu güç duruma rağmen nefretle haykırdı:

-Mendebur senin babandır. Boynuma geçirilen şu pis ilmik olmasa suratını dağıtırdım.

Kızıl Çung bu sözlere karşı kahkahalarla güldü ve elindeki kırbacı olanca şiddetiyle Durakoğlu'nun vücudunda şaklattı:

- Al sana, işte cevabım...

Durakoğlu'nun yüzü, dayanılmaz bir acı ile buruşurken halk Kızıl Çung'u hararetle alkışladı.

Herkes onun kuvvetine hayrandı.

Kenti çınlatan sesler, eğlenceli bir gün geçirecek olan Pekinlilerin sevinç gürültüleriydi...

★★★

Çao meydanında geniş ve yüksek bir yer kurulmuş, üstü örtülü ve süslü bir koltuğa Güneşin oğlu İmparator Li Lien Ming oturmuştu. Çevre -

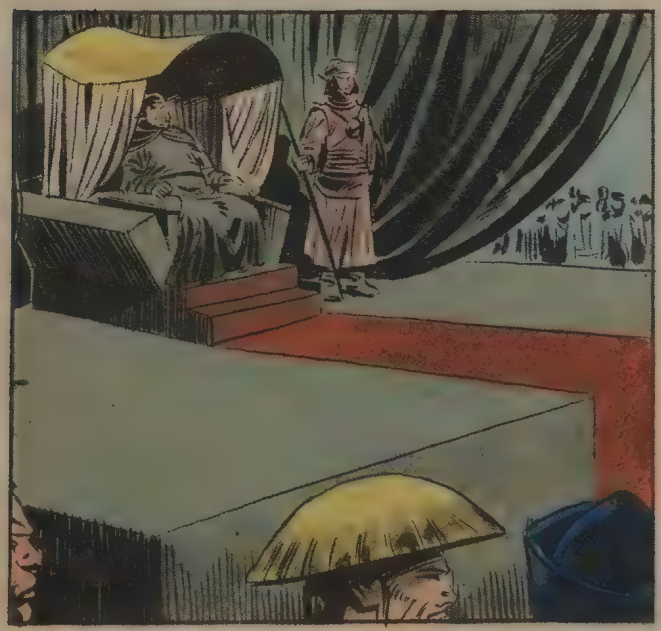

sinde muhafızlar vardı.

İmparatoriçe An Thai, imparatora ayrılan yerin biraz yanında arabasını durdurmuş, idamları pencereden seyretmeye hazırlanıyordu.

Mahkûmlar artık hayatlarının son anlarını yaşıyorlardı.

Durakoğlu ateş saçan bakışlarını korkusuzca çevresinde dolaştırıyor, kin ve hırsın alnına topladığı terler, şakaklarına doğru sızıyordu. İmparatorun sıkılmaya başladığını gören Cellat Çung, yardımcılarına işe başlamaları için emir verdi.

Birden kalabalık arasından gür bir ses yükseldi:

- Durun, söyleyeceklerim var...

Herkes başını hayretle, meydanı çınlatan sesin geldiği yana çevirdi.

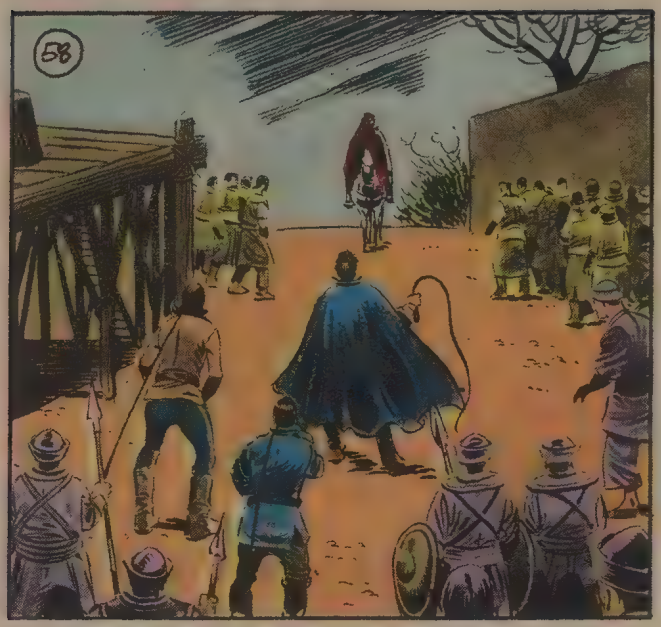

İleride, idamı seyretmeye gelenlerin arasında yağız atlı bir genç, heykel gibi dimdik duruyordu.

Keskin bakışlarını imparatora diken bu yabancı genç Kara Murat'tı...

İmparator, İmparatoriçe, komutanlar, harem-ağaları, askerler, Cellat Çung ve yamakları, bakışlarını ona diktiler.

Halk, yağız atlı delikanlının ne söyleyeceğini dinlemek için susmuş, alanı ağır bir sessizlik kap-

lamıştı...

Durakoğlu, yağız atlı genci görünce irkildi.

- Tanrım, Kara Murat bu ! Deli mi ne? diye dehşet içinde söylendi.

Kara Murat neden ortaya çıkmıştı. ?

Binlerce kişinin içinden arkadaşını kurtarmak için çılgınca bir girişimde mi bulunacaktı?

Ölümden pervası olmayan Durakoğlu, şimdi en-

dişeyle Kara Murat'ı düşünüyor:

- İnşallah bir delilik yapmaz, diye acı acı mırıldanıyordu.

İmparator Li Lien kızmıştı. Sarı yüzü öfke - sinden morarmış, bakışları korkunç bir hal almıştı. Ayağa kalkarak kükredi:

- Benim huzurumda, cellatları durdurmaya kim cüret ediyor?

Keskin bir ses cevap verdi:

- Ben,

İmparator kanlı gözlerini yağız atlı gence dikti:

- Sen mi? Sen kimsin?

-Adalet isteyen bir adam...

- Nasıl bir adalet?

- Mahkûmları bırakınız...

İmparator öfkeden kuduracak gibi oldu.

Belki de Çin tarihinde ilk defa, halktan bir kişi herkesin önünde İmparatorla böyle pervasız ca konuşmaya cesaret ediyordu.

Li Lien Ming, "Bakalım bu küstahlığını nereye kadar vardıracak?" diye merak ederek sert bir sesle sordu:

- Yabancıya benziyorsun. Adın ne senin?

- Kara Murat...

- ????

de yükselerek meydan okurcasına konuştu...

- Eğer onları serbest bırakmazsanız ben kurtarmak zorunda kalacağım. Bu da sizin için hoş bir şey olmayacak..

Herkes Kara Murat'a "Deli mi bu adam? Çıldırmış galiba." diye baktı.

Başharemağası titreyerek sordu:

- Efendimiz. Bu adamın konuşmasına daha izin verecek misiniz?

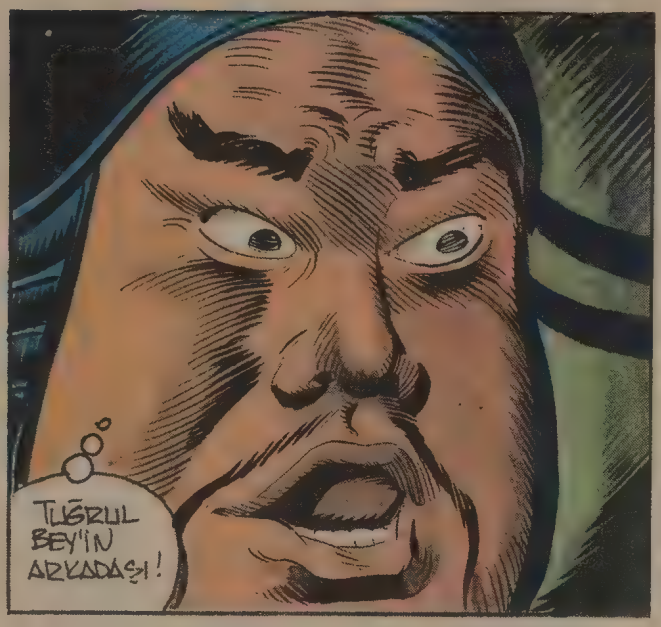

İmparator birden titredi. Vücudundaki kanın damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissetti.

Bu genç adamı tanımıştı...

Dehşet içinde:

-" Tuğrul Beyin arkadaşı. Bir Türk... Acaba hangi cesaretle meydana çıktı? Şimdi onu yakalatıp astıracağımı bilmiyor mu?" diye düşündü...

Kara Murat bu sırada atının üzengileri üstün-

İmparator korkunç bir sesle gürledi:

- Hayır. Yakalayın edepsizi. Onu da cellâda verin...

Muhafızlar küstah yabancıyı yakalamak için atılırken, ansızın bütün göğüslerden dehşet dolu sesler yükseldi.

Ortalık birden karıştı, haykırışlar ve acı çığlıklar Çao meydanını inletti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 AĞUSTOS 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 185 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Ne olmuştu?

Halkı paniğe uğratan şey neydi?

Alandakilerin üzerinde neden böyle bir dehşet kasırgası esmişti?

Olay basitti..

Herkesin bütün dikkatini Kara Murat'ın üzerinde topladığı anda, meydana açılan dar sokakların birinden bir domuz sürüsü fırlamıştı ..

Hayvanlar, çirkin homurtularla askerlerin üzerine atılmışlar ve önüne geçilmez kuvvetleriyle bir çoğunu yerlere yuvarlamışlardı...

Hayvanların kuyruklarına birer bez bağlanmış ve tutuşturulmuştu.

Zavallıların çılgınlıklarının ve önlerine gelen herkese saldırmalarının sebebi buydu..

Cellat Kızıl Çung kalın ve korkunç sesiyle:

-Bu hayvanlar da nereden çıktı?diye haykırdı..

İmparator da endişe içindeydi:

-Bir tuzak, bir tuzak bu.. Mahkümları kurtaracaklar.

Gerçekten Kara Murat'ın hazırladığı, bir oyundu bu.. Bir gün önce parayla kiraladığı Pekinli serseriler, topladıkları domuzların kuyruklarına yanar bezleri bağlayarak onları ortaya salıvermişlerdi. Çao meydanı şimdi cehennem gününe dönmüştü.

Muhafızlar, domuzları zaptetmeye çalışırken, tetikte bulunan Hu Pey ile Tilki Hsien, ellerinde bıçaklarla, kalabalığa karışmışlar ve idam sehpasına yaklaşarak mahkumların boğazına sarılan ipleri kesmişlerdi...

Cellat Kızıl Çung, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra hemen mahkûmların bulunduğu tarafa döndü ama onların yerinde yellerin estiğini görünce, acı bir çığlık kopardı..

İki mahkum da kaçmıştı.

Bu inanılmaz bir şeydi.

Hayatında ilk kez avlarını elinden kaçıran Cellat Çung dehşet içinde:

- Olamaz, olamaz, diye mırıldandı...

Olayı arabasının penceresinden seyreden İmparatoriçe An Thai nedimesine:

- Adamlarımıza derhal işaret ver.. Kaçan mahkûmları izlesinler. İkisini de istiyorum dedi.

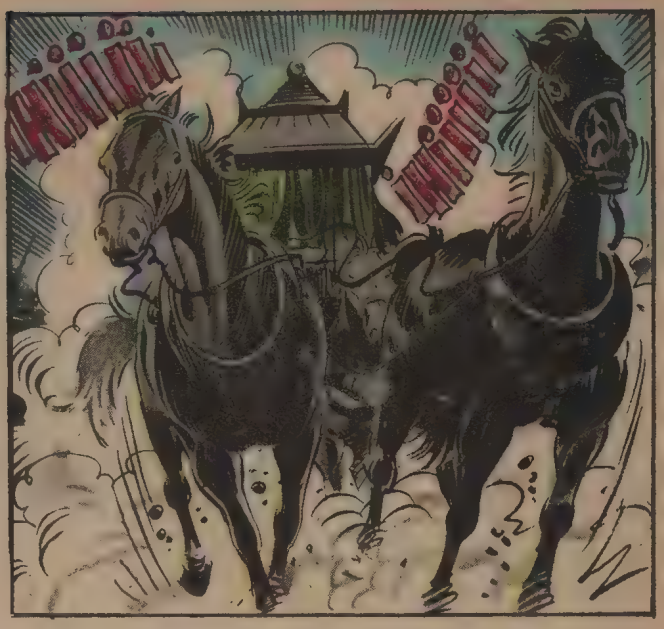

Bu sırada korkunç bir şey daha oldu..

Felaketler peş peşe geliyordu.

İmparatoriçenin arabasına koşulu olan dört at gürültüden ürküp önüne geleni yıkıp ezerek olanca hızlarıyla koşmaya başladı..

Atlar gemi azıya almışlardı.

Araba bir toz bulutu içinde zıplayarak ve iki yana sallanarak baş döndürücü bir hızla ilerliyordu..Durum tehlikeliydi...

Olayı gören İmparator, deliye döndü. Yanındakilere:

-Aptallar.. Ne duruyorsunuz? Arabayı tutun. İmparatoriçeyi kurtarın, diye emirler yağdırdı..

Araba, insanın tüylerini ürperten bir hızla yol alıyordu.

İmparatoriçe An Thai ve nedimesi dehşetten taş kesilmişlerdi. İkisi de adım adım, ölüme

yaklaştıklarını görüyor ve korku içinde titreşiyordu...

Araba bu hızla mutlaka biryere çarpacak ve parçalanacaktı..

Ölüm muhakkaktı...

Nedime sapsarı bir yüzle..

-Mahvolduk! diye mırıldandı..

İmparatoriçe An Thai:

-Tanrım, bize yardım et! diye inledi...

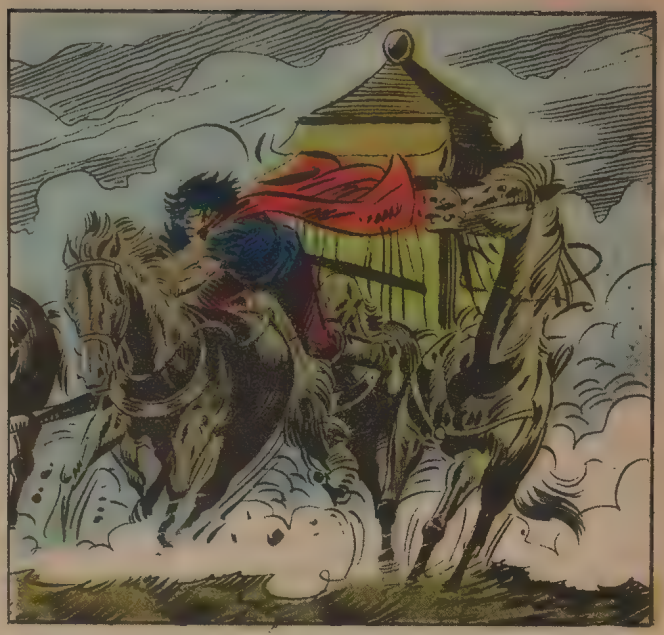

Ölmek, hem de hayatının en güzel çağında ölmek çok hazin bir şeydi...

Bu sırada garip bir şey daha oldu...

İki kadın, arkalarından gelen bir atlının yıldırım gibi arabaya yaklaştığını gördü...

Bu Kara Murat'tı...

Aralarındaki uzaklık yavaş yavaş azalıyordu.

Şimdi delikanlı atını arabanın çılgın atlarıyla yan yana sürüyor, korkunç hızın meydana getirdiği rüzgardan saçları dalgalanıyordu...

Baş döndürücü yarış birkaç dakika sürdü. Arabadaki kadınlar korku ve ümit dolu gözlerle Kara Murat'a bakıyorlardı.

Bir süre sonra onun eğildiğini ve gemi azıya alan atlardan birinin yelesini tutarak, inanılmaz bir cesaretle üzerine sıçradığını gördüler..

Bu, büyük bir çeviklik ve ustalık isteyen bir işti..

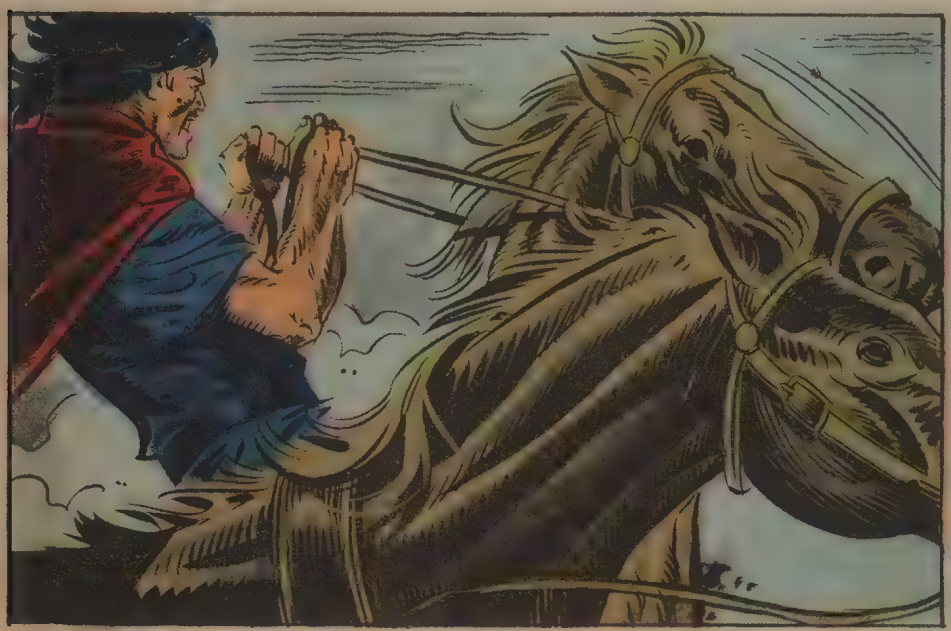

Kara Murat, uzun çabadan sonra atlara hakim oldu. Hayvanların birden yavaşladığı, az sonra da ağızlarından köpükler saçarak durduğu, görüldü.

İmparatoriçe sapsarıydı...

Bir mucize sayesinde kurtulmuştu.

Şaşkın bir halde bu mucizeyi yaratan adama baktı..

Kara Murat attan indi, başını hafifçe eğerek imparatoriçeyi selamladı.

Her taraftan akın akın arabaya doğru koşuyorlar, sevinç sesleri sokağı inletiyordu.

Kara Murat, tek kelime söylemeden yürüyüp yan sokaklardan birine dalarak, gözden kayboldu.

İmparatoriçe An Thai'nin ölüm korkusuyla sararan yüzü yavaş yavaş eski haline dönmüştü. Hala titreyen ve çeneleri birbirine vuran nedimesine bakıp alelacele:

-Çabuk takip et, dedi. Bu delikanlı ile konuşmak isterim.. Adamlarımız idamdan kurtulan öteki yabancının izini bulurlarsa onu da bana getirsinler..

Kendisini toparlayan nedime sordu:

- Ne vakit efendimiz?
- Bu gece...
- Nerede?
- Her zamanki yerde...
- Emriniz yerine getirilecektir efendim..

Bu sırada, arkadan yetişen kalabalık, ara - banın çevresini sarmış:

- Yaşasın İmparatoriçe... Yaşasın An Thai, diye bağırmaya başlamıştı..

Korkusu iyice geçen imparatoriçenin güzel yüzünü alaycı bir ifade kapladı ve mağrur bir gülümsemeyle halkı selamladı:

★★★

Durakoğlu, Kara Murat'ın meydanda yarat - tığı kargaşalık sırasında iki Çinlinin ellerinde bıçaklarla yanlarına yaklaştığını görünce:

"-Eyvah.. Bizi koyun gibi doğrayacak bu herifler" diye düşünmüştü ama Hu Pey ile Tilki Hsien'in sadece ipleri kestiklerini görünce, hayretle sordu.

- Neden kurtarıyorsunuz beni?

Pekinli iki serseri homurdandı.

- Gevezeliği bırak da hemen toz ol buradan.

Çinli mahkum Çu-Çu, heyecanla Durakoğlu'nun koluna yapıştı.

- Doğru söylüyorlar. Hemen kaçmalıyız. Bu fırsatı bir daha bulamayız..

Delikanlı evet der gibi başını salladı. İkisi de hızla atılarak kalabalığa karışırken, Tilki Hsien arkalarından seslendi:

- Unutmayın.. Kara Murat sizi bu gece, Lung Köprüsü'nde bekleyecek...

Durakoğlu dar ve tenha sokaklardan birine daldıktan sonra da koşmaya devam etti..

Çok geçmeden peşine öfkeli bir muhafız sürüsünün takılacağını biliyordu..

Bir an önce tehlikeli bölgeden uzaklaşmak, ve izini kaybettirmek zorundaydı.

Olanca hızıyla dar sokaklarda koşarken, uzun saçları rüzgardan havada dalgalanıyordu.

Hem koşuyor, hem de "Kara Murat!.. Yiğit kardeşim.. Bir kez daha borçlandım sana" diye düşünüyordu.

Bir ara soluk almak için durup arkasına baktığı vakit Çinli mahkûmu göremedi. Çu-Çu başka

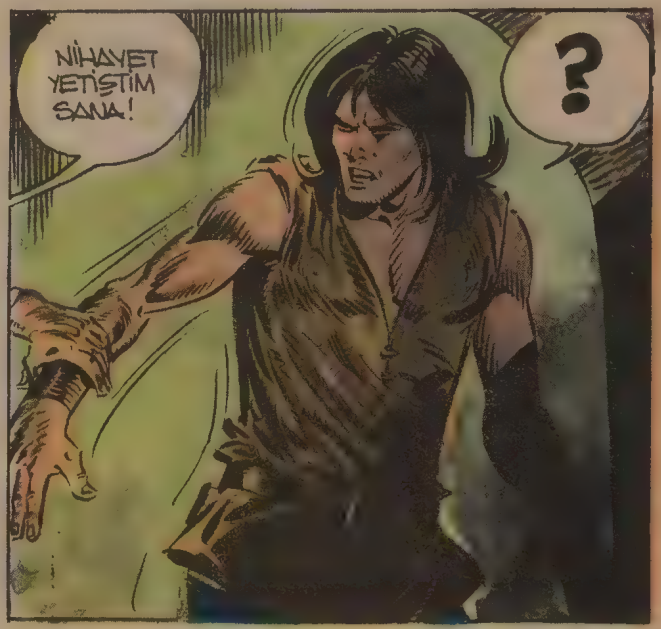

bir sokağa dalarak gözden kaybolmuştu.

Durakoğlu soğuğa rağmen alnında boncuk boncuk biriken terleri elinin tersiyle sildi, derin derin nefes alarak temiz havayı ciğerlerine doldurdu.

Arkasından gelen yoktu..

Galiba izini kaybettirmişti..

Şimdi ne yapacaktı?

Nereye gidecek, nerede saklanacaktı?

Hızlı, fakat, sakin adımlarla rasgele yürümeye başladı. Daha yirmi adım kadar gitmemişti ki, bir köşeden çıkan uzun boylu, zayıf bir adam, yanına yaklaşarak onu kolundan yakaladı:

- Nihayet yetiştim sana.

Durakoğlu titredi. Hızla çevresine bakındı Sokak boştu. Kolundan tutan adamı dikkatle süzdü. Sivri yüzlü, sinsi bakışlı bu adamı tanımıyordu.

Delikanlı yolunu kesen Çinliyi bir yumrukta yere şermek için hızla kolunu kaldırdı. Adam, telaşla haykırdı:

- Vurma bana Durakoğlu. Düşman değilim ben!..

Genç adamın gözleri hayretle açıldı.. Bu Çinli, adını nereden biliyordu.

-Söyle bakalım, sen kimsin? Benden ne istiyorsun? diye sordu.

Yabancı adam, esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

- Az önce idamdan kurtuldun.. Ama tehlike peşini bırakmış değil.. İçinde bulunduğun korkunç durumdan tamamen kurtulmak ister misin?

- İsterim elbette...

- Pekin'i sağ-salim terk etmeyi de istersin tabii..

- İsterim...

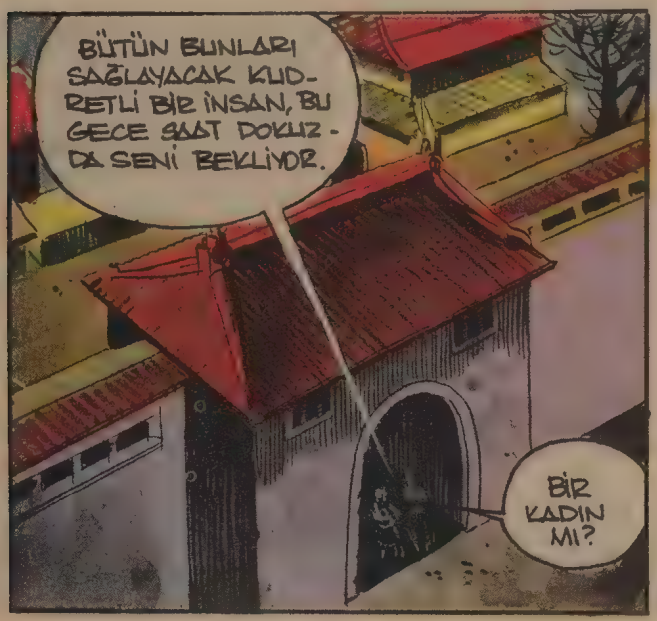

- Çin'den ayrılmadan önce para sahibi olmak, ömrünce unutamayacağın aşk dakikaları da yaşamak istersin herhalde?

- Çok garip bir soru bu.. Kim istemez ki?

- Öyleyse beni dinle. Bütün bunları sağlayacak kudretli bir insan bu gece saat dokuzda, seni bekliyor...

- Bir kadın mı?

- Evet...

- Kim ?

- Bunu söyleyemem...

- Güzel mi bari?

- Çin'in en güzel kadını.. Bu akşam hava kararıktan sonra "Yasak şehir" adı verilen İmparator Sarayı'nın yakınındaki Yeşil Kule'nin önüne gel.. Biri, sana "Hayat" diyecek sen ona "Aşk" cevabını vereceksin. O adamı takip et..

Esrarengiz adam, Durakoğlu'nu karanlık bir gülümsemeyle selamlayarak, geldiği gibi ansızın ortadan kayboldu.

Delikanlı bir süre dalgın kaldı. Uzunuzundü şündükten sonra:

- Beni aşka davet eden güzel ve kudretli kadın kim olabilir? diye söylendi.

Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı.

★★★

olduğunu görerek irkildi, kılıcını kınına itti.

Bu kadın kimdi?

Kendisinden ne istiyordu?

Bakışları düşmanca değildi. Sesinde, saygı dolu bir ifade vardı:

- Ben İmparatoriçe An Thai'nin nedimesiyim beyzadem, dedi. Hanımım eşsiz cesaretinize hayran oldu. Bu gece sizinle görüşmek istiyor ..

Kara Murat'ın çatılan kaşları gevşedi, yü-

Kara Murat, atları ürken arabayı durdurup İmparatoriçeyi ölümden kurtardıktan sonra, koşa koşa yan sokaklardan birine dalmıştı.

Tam izini kaybettirdiğine inandığı sırada, yanı başında soluk soluğa bir ses duydu:

- Dur! ...

Hızla döndü. Aynı anda belindeki kılıcını yarıya kadar sıyırmıştı...

Birden karşısındakinin orta yaşlı bir kadın

züne hafif bir gülümseme yayıldı. Bu bir aşk çağrısıydı ama anlamamış gibi göründü:

- İmparatoriçe benimle görüşüp ne yapacak?

- Bilmem.. Herhalde fenalık yapacak değil Eğer Pekin'den sağ-salim çıkmak istiyorsanız bu davete mutlaka gelmelisiniz.

- Nereye geleceğim?

- İmparatorluk sarayının yakınındaki Yeşil Kule'nin önüne..Orada biri size "Hayat" diyecek siz de "Aşk" cevabını vereceksiniz. Saat tam on buçukta..Unutmayın.

Kadın, diz bükerek selam verip, Kara Murat'tan ayrıldı. Birçok sokaklardan geçti, Yeşil Kule'nin önüne gelince büyük kapıdan içeri girdi merdivenleri tırmandı. Bir koridorun sonundaki odada kalp çarpıntıları içinde kendisini bekleyen imparatoriçeye yaklaştı.

An Thai sordu:

- Oldu mu?

- Evet efendim..Saat on buçukta burada olacak..

İmparatoriçe bir elini çarpan kalbine bastırarak odadan çıkarken:

- Bu gece, hayatımın en zevkli gecesini yaşayacağım, diye mırıldandı.

Saat dokuzda Durakoğlu, on buçukta, Kara Murat gelecekti.

İkisi de güçlü, yakışıklı ve ihtiras dolu olan gençlerdi.

Onların kolları arasında doyumsuz bir zevk le kıvranacağı dakikaları düşünerek içini çekti.

★★★

O devirde Pekin'in ara sokakları dar karanlık birer geçit gibiydi. Ming sülalesinin son temsilcisi Li Lien'in saltanat sürdüğü, geçmiş devrin Pekin'i, ana caddeleri hariç, içinden çıkılmayacak derecede karışık, girintili, çıkıntılı yollarla bölünmüştü.

Vang sokağı, İmparator Sarayı'nın yakınında ancak yan yana iki atlının geçebileceği kadar dar bir sokaktı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 AĞUSTOS 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 186 FİYATI 150 KURUŞ

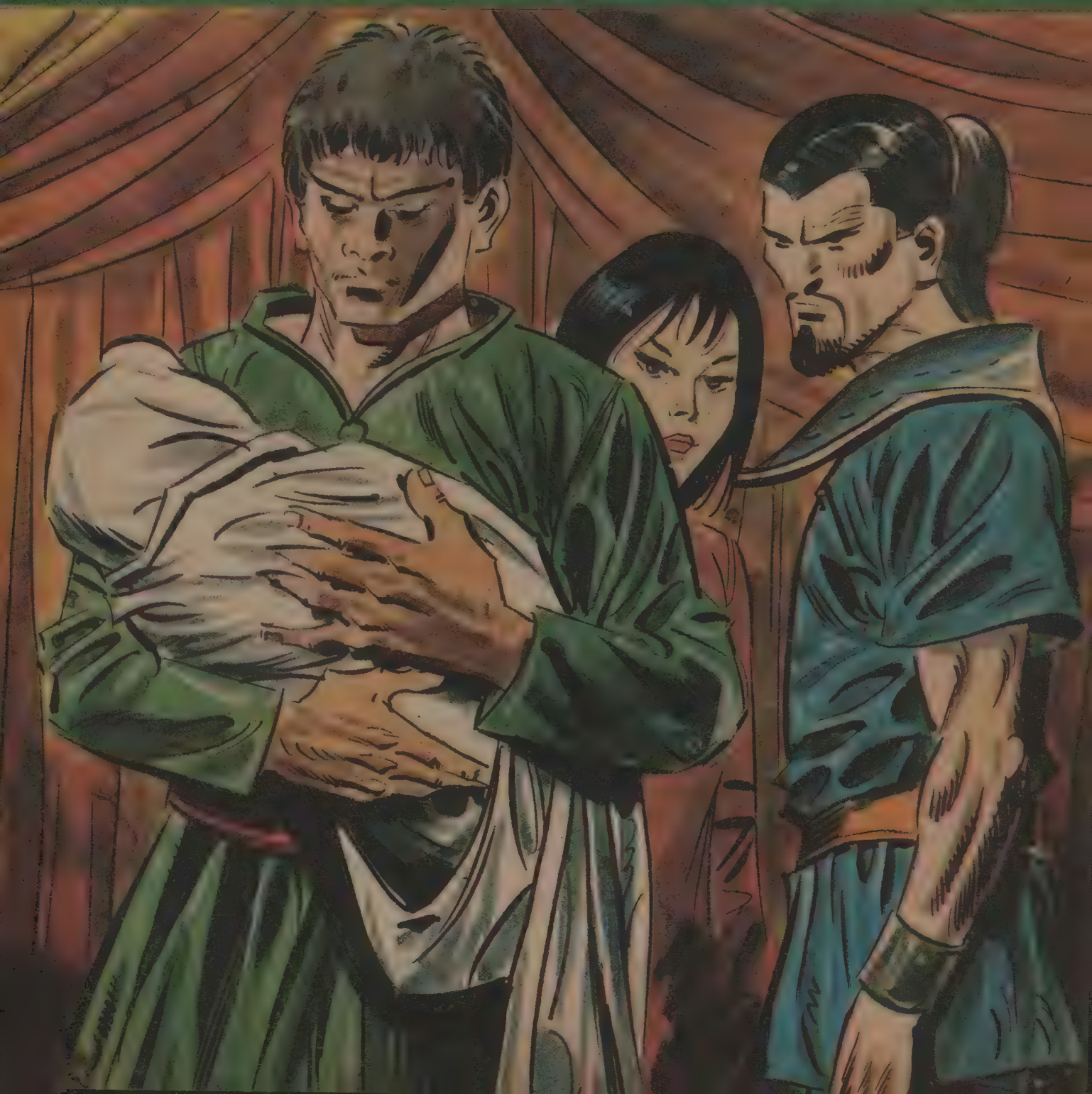

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

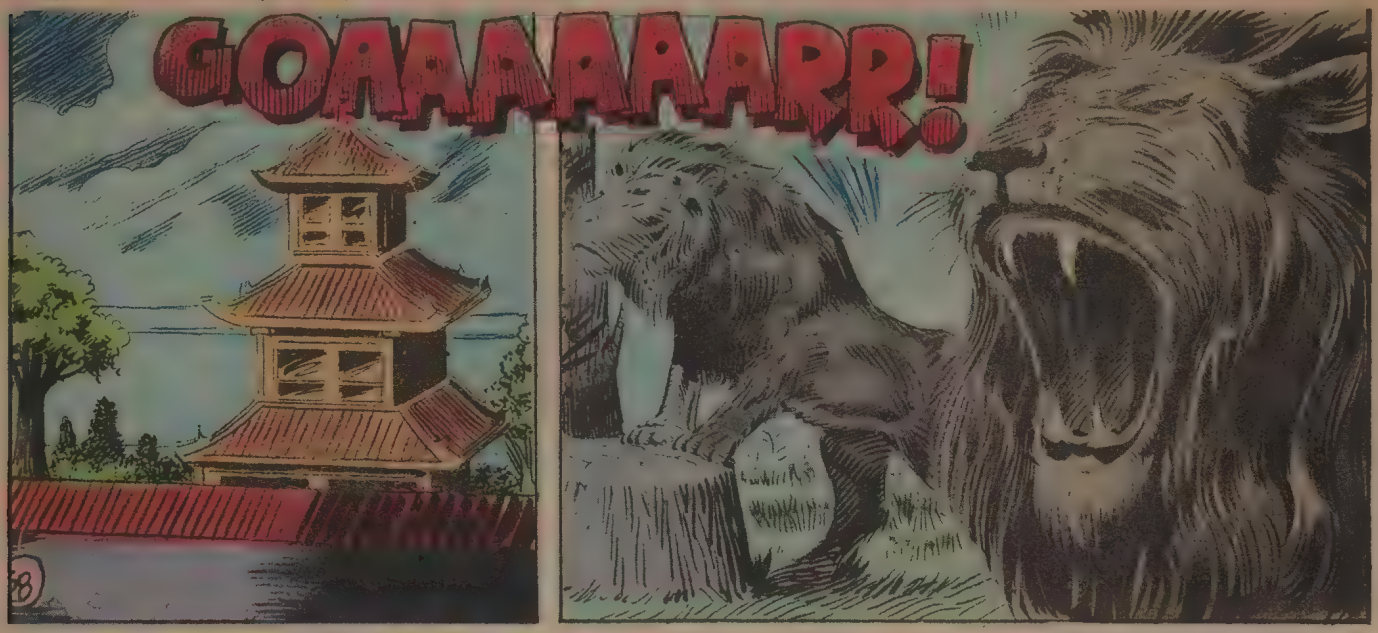

Bu sokağın ortasına rastlayan geniş bir bahçenin gerisinde yeşile boyalı, yüksek bir bina vardı. Etrafı kalın duvarlarla çevrili olan bu binanın bahçesinden bazen korkunç kükremeler duyulurdu.

Civardaki halk bu müthiş seslerle ürperir, korkardı.

Burada, haşmetli imparator hazretlerine ait aslanlar besleniyordu. İmparator ve imparatoriçenin seyretmekten gurur duydukları yedi aslan.

Bazen, imparatorun yok etmek istediği talihsizler bu aslanların pençesine atılır, hayvanların onları vahşice parçalayışı büyük bir heyecan içinde, zevkle seyredilirdi...

Bu aslanlı bahçenin sağında, çok eski devirlerde yapılmış bir şato daha vardı. Şimdi terk edilmiş bir harabe halindeydi. Şatoyu çevreleyen hendekler toprakla dolmuş, duvarları yer yer yıkılmış, pencereleri kapatılmıştı.

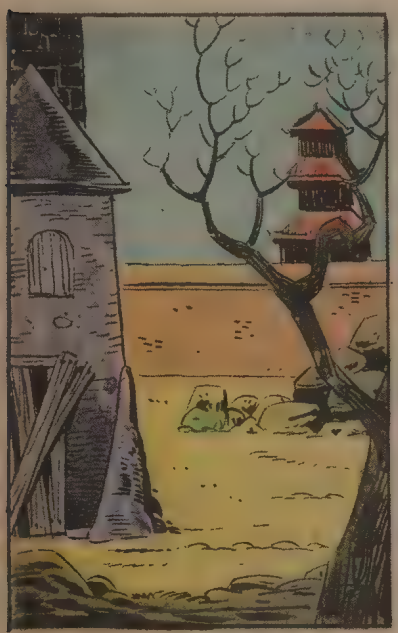

İşte, Pekinli serserilerin barındıkları yer burasıydı...

Binanın bazı odaları iyi korunmuş ve bitpazarından ucuz fiyata alınan eşyalarla döşenmişti.

Aslanlı bahçeye bakan pencereleri kalın tahtalarla örtülmüş odanın ortasında kurulan bir masada Pekinli serseriler şarap içiyorlardı. Aralarında Kara Murat da vardı.

O gün, büyük iş yapmışlardı.

Hu Pey şen bir kahkaha attı:

- Başımız dara geldikçe buraya sığınırız. İmparator Sarayı'nın yakınındaki bu metruk binada bizi aramak kimsenin aklına gelmez. Burunlarının dibinde olduğumuz halde budala herifler bizi uzaklarda ararlar...

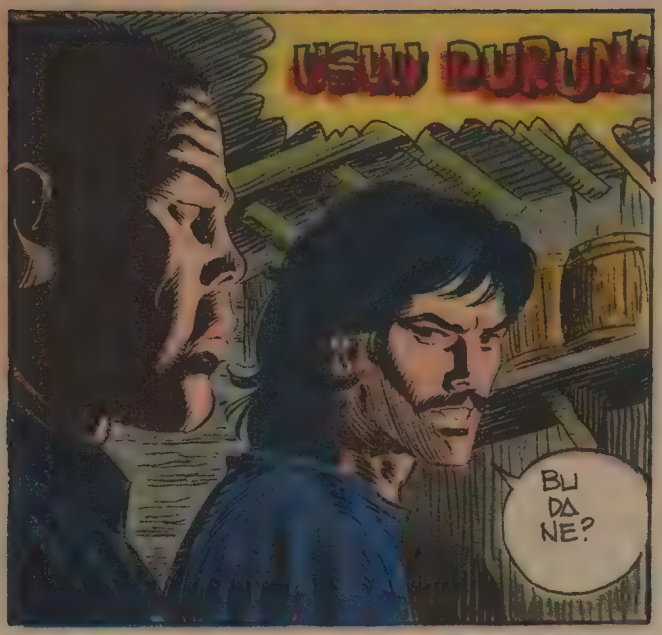

Bu sırada, bitişik bahçeden insanın yüreğini titreten kükremeler duyuldu. Bir adam bağırıyordu:

- Uslu durun! Uslu durun, elimde demir çatal ve kırbaç var!

Kara Murat, soran bakışlarını Hu Pey'e dikti:

-Bu da ne?

Hu Pey gülümsedi:

- İmparatorun aslanları. Bağıran adam da aslan terbiyecisi...

-Ne işe yarar bu aslanlar?

-Adam parçalamaya..

-Kimleri parçalatıyorlar?

-Canlarını sıkan herkesi. Aslanları uzun süre aç bırakıp adamı onların önüne atıveriyorlar.

-Korkunç bir şey!

Hu Pey, masanın üzerine bir yumruk indirdi..

-Aynı zamanda iğrenç.. Bir gün bu hayvanları zehirleyeceğim.. Ama gerçek suçlular onlar değil.. Aslında imparatorla, imparatoriçeyi cezalandırmak gerek..

Kara Murat birden ayağa kalktı:

-Şimdilik hoşça kalın, dedi. Hava kararıyor. Lung Köprüsü'nde Durakoğlu ile buluşma zamanı

geldi...

Tilki Hsien kısık bir sesle:

-Dışarıda dikkatli ol! diye mırıldandı. Bugün imparatoru ve onun celladını rezil ettin. Onlar da mutlaka seni ölüme mahkûm etmiştir. Eğer yakalanırsan hepimiz mahvolduk demektir.

Kara Murat mağrur bir tavırla başını kaldırdı, keskin bakışlarını Tilki Hsien'e dikerek:

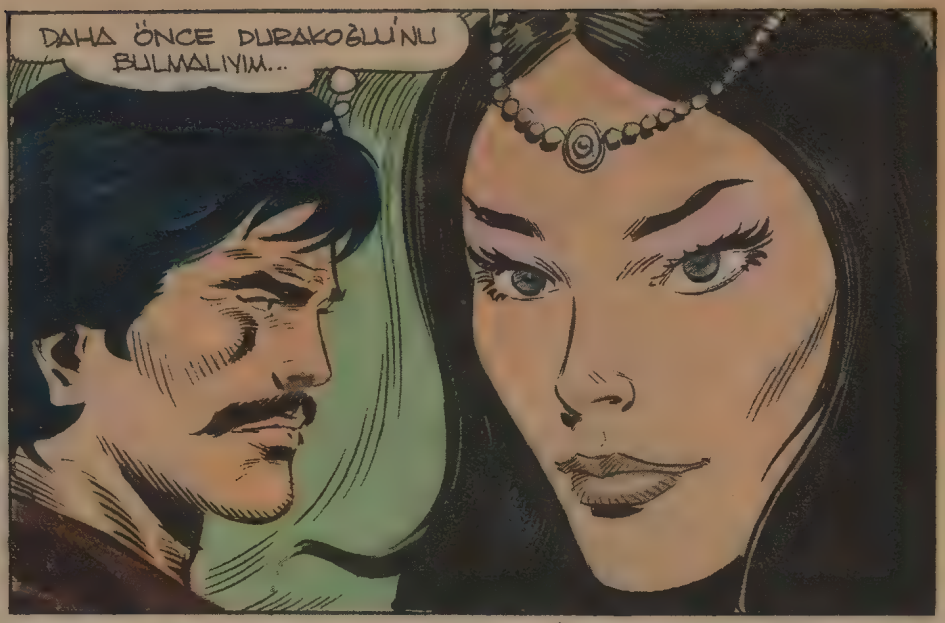

-Merak etme, dedi. Beni ele geçirseler de, ağzımdan tek kelime alamazlar.

Kara Murat metruk şatodan çıktığı vakit hava kararmıştı.

Dar sokaklardan hızla geçerek Lung Köprüsü'ne doğru yürürken, bir yandan da imparatoriçeyi düşünüyordu.

An Thai'nin güzel yüzü, gözlerinin önünde belirdi. Kadının, sıcak iklimlerin güneşi altında açılan nar çiçekleri gibi kırmızı dudakları vardı. Gözleri kış gecelerinin karanlık göklerinde parlayan yıldızlar gibiydi.

Bu muhteşem kadının kendisini beklediğini düşünmek Kara Murat'ı heyecanlandırdı. Onunla buluşmak için yüreğinde sabırsız bir arzu duydu. Bu isteğini güçlükle bastırdı.

Çünkü daha önce Lung Köprüsü'ne gidip Durakoğlu'nu bulması gerekiyordu.

Hızlı adımlarla yürürken birden önüne yerden biter gibi bir gölge çıktı. Çatlak bir ses:

-Bayım, dedi. Sizi saygıyla selâmlarım.

Soğuktan korunmak için eski bir pelerine bürünen adam, Kara Murat'ın karşısında iki büklüm olmuştu..

Delikanlı sert bir sesle sordu:

-Kimsin sen?

-İdam mahkûmuyum.

-Neee? Ne dedin?

-Daha doğrusu bugün idam edilecektim. Sayenizde kurtuldum..

-Yaa? Demek arkadaşımla beraber kafası kesilecek adam sendin?

-Evet..

-Peki benden ne istiyorsun?

Adamın gözlerinde garip ışıltılar yandı:

-Önce size teşekkür etmek istiyorum. Sonra da beni biraz dinlemenizi...

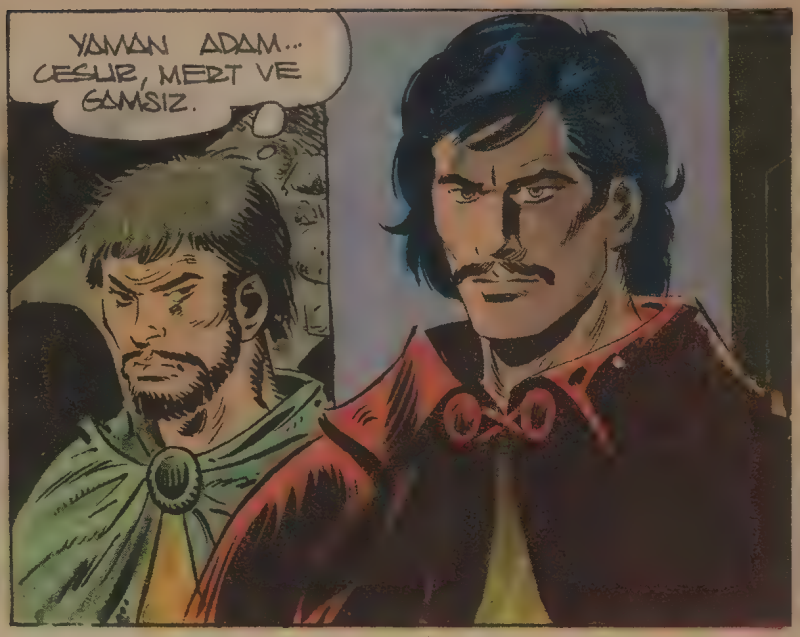

....Beni dinlerseniz pişman olmazsınız... Hayatımı size borçluyum. Çu-Çu hiç bir borcun altında kalmaz, hiç bir iyiliği unutmaz. Hiç bir kötülüğü unutmadığı gibi...

Kara Murat bir an düşündü. Çu-Çu'nun gözlerinin içine bakarak:

-Fazla vaktim yok, dedi. Lung Köprüsü' ne gidiyorum. Hem yürüyelim, hem konuş...

Kara Murat ilgisiz görünüyordu ama gerçekte bu Çinli'nin kendisine ne anlatacağını pek merak ediyordu...

Çu-Çu ise o anda Kara Murat'ın imparatora meydan okuyuşunu düşünüyor ve içinden:

"Yaman adam.. Cesur, mert ve gamsız. Benim yaşamam için onun gibi bir efendiye ihtiya - cım var" diye mırıldanıyordu. Birden sesini yükselterek:

-Sizin bir uşağa ihtiyacınız olduğu anlaşılıyor. İster misiniz ben sizin hizmetkârınız olayım? dedi.

Kara Murat hayretle gözlerini açarak sordu.

-Benim uşağa ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?

-Sizin gibi, Çin İmparatoruyla mücadele etmeye hazırlanan bir adamın yanında gece gündüz gözü açık, zeki ve sadık bir uşak bulunmalıdır

Kara Murat ister istemez gülümsedi:

-Sen kendinin böyle biri olduğuna emin misin?

-Elbette. Akıllı ve zeki bir insanım. Üstelik iyi dövüşürüm. Hayatımı kurtardığınız için size köle gibi sadık olurum.

Ücret olarak ne istersin?

-Hiç bir şey... İmparatora açtığınız savaşta yanınızda olmam yeter. Çünkü ben bir idam mahkûmuyum. İmparatorun düşmanıyım. Tuttukları yerde asacaklar beni....

-Sahi, seni neden asmak istiyorlar?

Çu-Çu'nun yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı derin derin içini çekerek cevap verdi:

-Ben de bunu anlatacaktım size. Madem ki artık efendimsiniz, bu müthiş sırrı sizden gizle-

yemem.

-Nasıl bir sır bu?

-Beni İmparatoriçe An Thai ölüme mahkûm etti. Kurtulduğumu öğrenince her halde çılgına dönmüştür. On sekiz yıl kadar önce ben onun uşağı ve güvenilir bir adamıydım. O zamanlar An Thai on yedi yaşlarındaydı. Henüz imparatoriçe değildi. Ama imparatorun kardeşi Prens Sakota'nın metresiydi.

Kara Murat kaşlarını kaldırarak sordu:

-Demek imparatorunuz, daha evlenmeden önce boynuzları takmış...

-İnanın bana öyle...

-İyi ama senin asılmanla bunun ilgisi ne?

-Anlatacağım efendim.

Çu-Cu kuşkuyla çevresine bakındı. Işıl ışıl yanan gözleri ile etraflarında bir yabancı olup olmadığını araştırdı, sonra devam etti:

-Bu çok önemli bir sırdır, Hanımım. An Thai, Prens Sakota ile mercimeği fırına verip dururken gebe kalıverdi. Bu gebelik ikisi için de kötü sonuçlar yaratabilirdi. An Thai, bütün çabalarına rağmen bu çocuktan kurtulamadı ve bebeği gizlice doğurdu. Önce hepimiz çocuğun ölü doğacağını sanmıştık. Çünkü ölmesi için elden gelen her şey yapılmıştı. Ama sağlıklı bir yavru dünyaya geldi. Şirin, cici bir kız çocuğuydu bu...

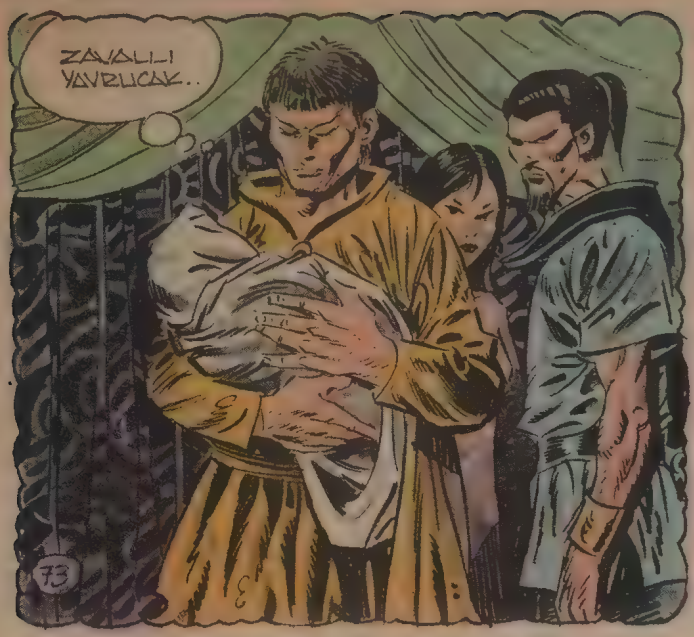

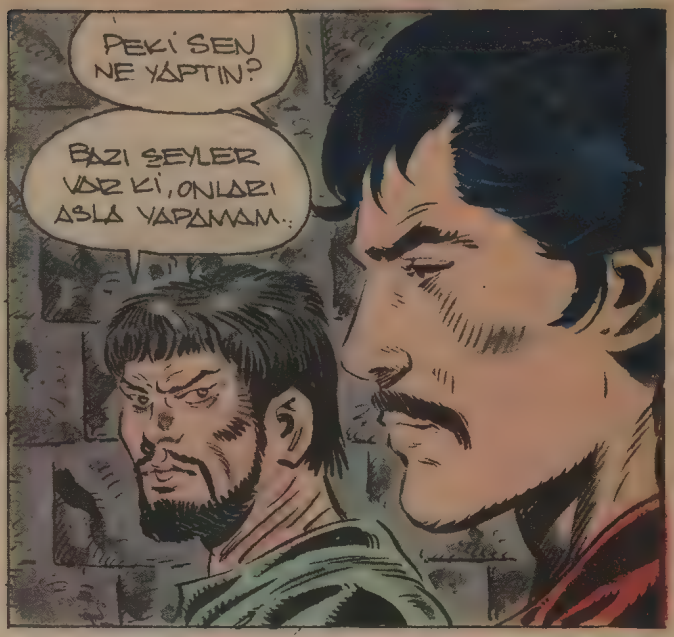

Çu-Çu bir an sustu, derin derin içini çekti. Geçmiş yılların acı anıları yüzünü karartmıştı.. Kısık bir sesle devam etti:

-Derken efendim, annesi ve babası, çocuk doğar doğmaz onu benim elime verip yavruyu ayağına bir taş bağlayarak kanala atmamı istemez mi?

Kara Murat'ın yüzü birden allak bullak oldu. Boğuk bir sesle homurdandı:

-Müthiş bir şey bu.. Günahlarını sana temizletmek istediler demek ki.. Peki sen ne yaptın?

-Aslında ben haydudun biriyim efendim. Vücudumda benim gibi bir serserinin işleyebileceği her çeşit suçun kiri var. Fakat bazı şeyler var ki onları asla yapamam. Elimde değil ne yapayım?

-Yani hanımının emrini yerine getirmedin mi?

-Hayır! Ona ihanet ettim. Bebeği kucağıma alıp sokağa çıktığımda titriyordum. Bir saat kadar deli gibi yürüdüm. Birkaç defa çocuğu gerçekten öldürmeyi düşündüm. Ama bebek pek şirin bir şeydi. Zaman zaman bana bakıp gülümsüyordu.. Sanki "Ben sana ne yaptım da beni kanala atmak istiyorsun?" der gibiydi. Ona kıyamadım...

Çu-Çu'yu büyük bir dikkatle dinleyen Kara Murat tatlı bir sesle:

-Sen iyi kalpli bir insansın, dedi. Sonra ne oldu?

-Tanıdığım iyi yürekli bir hancı vardı. Hiç çocuğu olmamıştı. Gidip yavruyu ona emanet ettim. Sonra An Thai ile Prens Sakota'nın yanına döndüm. Heyecanla çocuğun ne olduğunu sordular. "Boğuldu" dedim. İkisinin de rengi sarardı...

Bu cinayet onları sarsmıştı. Günün birinde, ihanetimi öğrenmelerinden korkup yanlarından kaçtım. Aradan on sekiz yıl geçti...

Kara Murat merakla sordu:

- Peki yıllar sonra İmparatoriçenin eline nasıl düştün?

-Bundan birkaç gün önce Yeşil Kule yakınlarında soymak için bir adam arıyordum. Günlerdir bir lokma ekmek yememiştim. Aç bir kurt gibi dolaşıyordum. Birden etrafımı nereden çıktıklarını anlayamadığım silahlı adamların çevirdiğini gördüm. Başlarında Prens Sakota vardı. Beni yakalayıp, hapishaneye götürdüler. O gün ziyaretime bir kadın geldi. Görür görmez tanıdım. İmparatoriçe, An Thai idi bu. Beni uzun uzun sorguya çekti.. Bir şeyler öğrenmek istiyor gibiydi. Ama ağzımdan hiç bir şey alamadı. Bu sabah beni zindandan çıkarıp, Cellat Kızıl Çung'a teslim ettiler. İmparatoriçe hayatının en müthiş sırrını bildiğim için beni öldürtmek istiyordu. Gerisini biliyorsunuz...

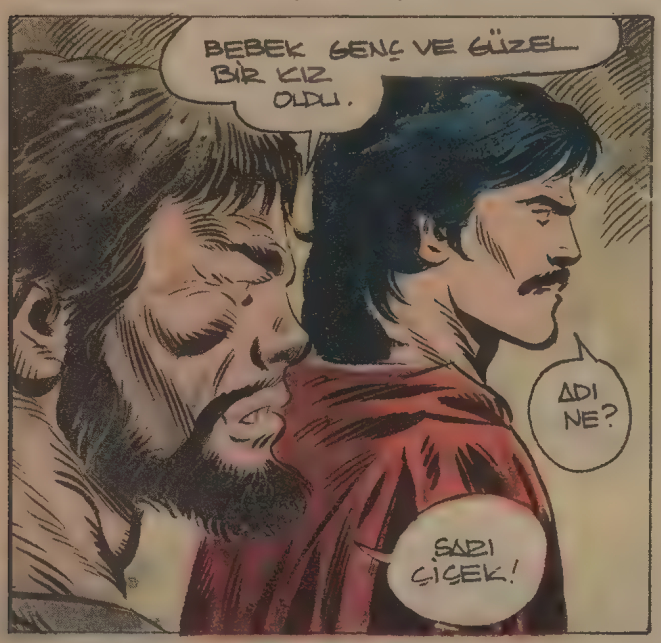

-Bebek ne oldu?

-Büyüdü, genç ve güzel bir kız oldu. Onu şimdi herkes hancının kızı olarak tanıyor...

-Adı ne?

-Sarıçiçek.. Bu adı ben koydum ona...

Kara Murat ansızın sarsıldı, sesi ağzından bir haykırış halinde fırladı:

-Neee? Sarıçiçek mi? Hani Çao meydanına giden yol üzerindeki hanı işleten bir kız var. O mu?

Çu-Çu yalvaran bakışlarını delikanlıya dikti:

-Evet efendim. Ama ne olur bunu kimseye söylemeyin. Yoksa zavallının başına gelmedik dert kalmaz...

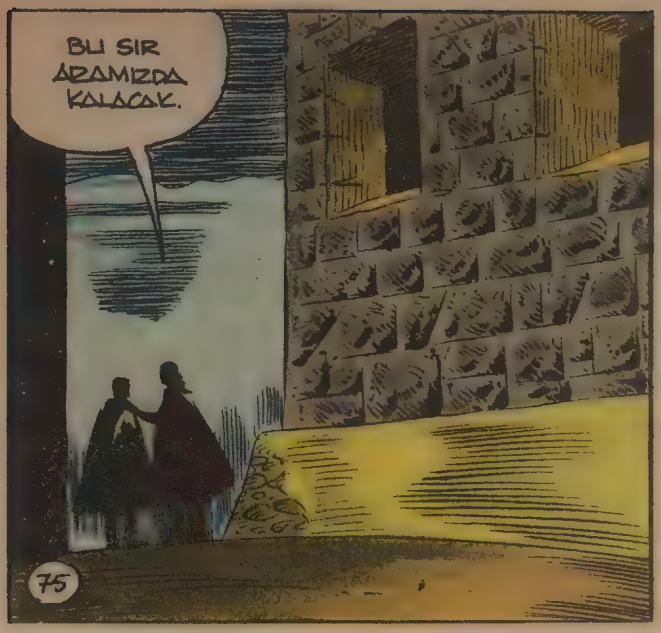

Kara Murat sakinleşti. Hafifçe gülümseyerek Çu-Çu'yu teselli etti:

-Merak etme! Bu sır aramızda kalacak.. O soylu kızı dün tanıdım. Açtım. Karnımı doyurdu. Para bile almadı benden. Hatta onun verdiği para ile kumarda zengin oldum. O kıza çok şey borçluyum.

Kara Murat Sarıçiçek'in ışıl ışıl gözlerini, küçük ve kalkık burnunu, nar çiçeği rengindeki dudaklarının güzelliğini düşünürken kalbini, ılık bir duygunun sardığını hissetti.

Onlar konuşarak Lung Köprüsü'ne doğru ilerlerken karanlıklar arasından vahşi yüzlü bir adam belirdi.

Uzun süredir Kara Murat ile Çu-Çu'yu izleyen esrarengiz adamın gözlerindeki sevinç parıltılarından bütün konuşulanları duyduğu anlaşılıyordu.

-Tahminim doğru çıktı. İmparatoriçe ile Çu-

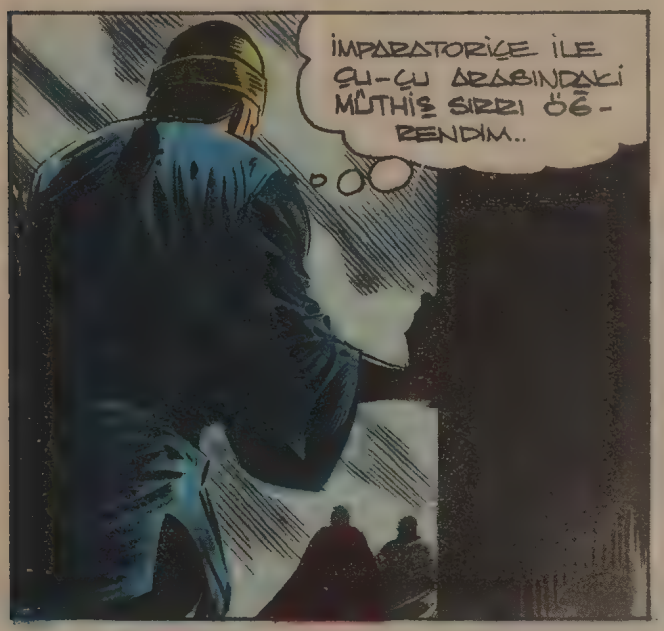

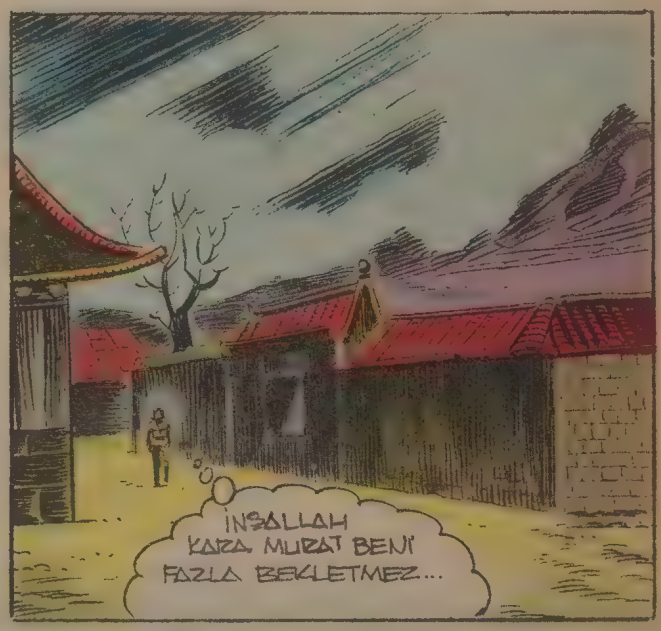

Çu arasındaki müthiş sırrı öğrendim. Zamanı gelince bundan öyle mükemmel bir şekilde faydalanacağım ki, herkes şaşırıp kalacak diye söylendi.

Adamın ateş saçan bakışları, kin bürümüş yüzüne korkunç bir şekil veriyordu.

★★★

Durakoğlu, hava kararırken, Kara Murat'la buluşmak üzere Lung Köprüsü'ne doğru yola çıktı hem yürüyor, hem de:

- İnşallah Kara Murat, beni fazla bekletmez Yoksa şu Çinli dilberle olan randevuma yetişemeyeceğim, diye mırıldanıyordu...

O gün, celladın elinden kurtulduktan sonra, sokak arasında yolunu kesen sivri yüzlü, sinsi bakışlı adam kendisini Çin'in en güzel kadınının beklediğini söylemişti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 AĞUSTOS 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 187 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Sakın bir tuzak olmasın bu?

Gerçi adam güvenilir birine benzemiyordu ama, kötü bir niyeti olsa, Durakoğlu'nu gizlice takip edip yerini öğrendikten sonra muhafızlara yakalatabilirdi.

Bunu yapmadığına göre ona inanması gerekiyordu.

Durakoğlu düşünmeye devam etti:

-Beni bekleyen dilber, Çin'in en güzel kadınıymış. Öyle dedi adam: Acaba İmparatoriçe An Thai'den de güzel mi? Hiç sanmam..

Durakoğlu, İmparatoriçe An Thai'nin hayranıydı. Onu elçilik heyeti ile saraya gittiği gün görmüş, gözlerinin önünde beliren inanılmaz güzellik karşısında adeta büyülenmişti.

İkinci kez idam yerinde rastlamıştı imparatoriçeye...

Ölümün soğuk nefesini yüzünde hissettiği an

bile An Thai'nin güzelliği güneş gibi gönlünü aydınlatmıştı...

Cellat hazırlığını yaparken, genç kadın arabasının penceresinden endişeli bir yüzle mahkûmlara bakıyordu. Bir ara Durakoğlu ile göz göze gelmiş, sarsılır gibi olmuştu.

Bu bakışlardan delikanlı da etkilenmiş:

-Cellat karşısında bile kıpırdamayan kalbim, onun bakışları karşısında nasıl da titredi, diye düşünmüştü...

Ona âşık mı olmuştu acaba?

Durakoğlu:

"Adam sende.. Şimdi ben İmparatoriçe'yi değil, beni bekleyen güzeli düşünmeliyim" diye omuz silkerek yürümesine devam etti.

Kara Murat'la buluşacağı Lung Köprüsü'ne, Yeşil Kule'nin önünden geçerek gitmesi gerekiyordu...

Kulenin dimdik görüntüsü gecenin karanlığında siyah bir hayaleti andırıyordu. Kanalın karşı kıyısındaki bina, yüksek ve kalın duvarlarıyle, imparatorluk sarayının korkunç bir nöbetçisi gibiydi...

Durakoğlu ansızın yanında kara bir gölgenin belirdiğini gördü. Adam yaklaştı, hafifçe eğilerek:

- Hayat... diye fısıldadı.

Durakoğlu, bu gölgenin kendisini şatoya götürmek için bekleyen adam olduğunu anladı.

Kısa bir kararsızlık anı geçirdi. Sonra "Kadınlar fazla bekletilmeye gelmez. Kara Murat'ı nasıl olsa bulurum" diye düşünerek adama parolayı söyledi:

-" Aşk ".

Gölge:

-Benimle geliniz, dedi ve kuleye doğru yü-

rüdü...

Az sonra, kemerli küçük bir kapının önüne geldiler...

Meçhul adam elindeki anahtarla kapıyı açtı:

-Buyurunuz beyzadem, sizi bekliyorlar...

Durakoğlu çevresine bakındı. Şüphelenecek bir şey göremedi. Zaten artık geri dönme olanağı da kalmamıştı.

Başını eğerek küçük kapıdan içeri girdi.

Bulunduğu yer mermer döşeli, içinde birkaç basit eşya bulunan yarı aydınlık bir odaydı. İleride döne döne üst kata çıkan taş bir merdiven görülüyordu.

Durakoğlu, kendisine yol gösteren adamın kapıyı kapattıktan sonra sürgülediğini ve iyice kitleyip anahtarı belindeki çengele astığını görünce bir an kuşkulanır gibi oldu ama bunun üzerinde fazla durmadı. ...

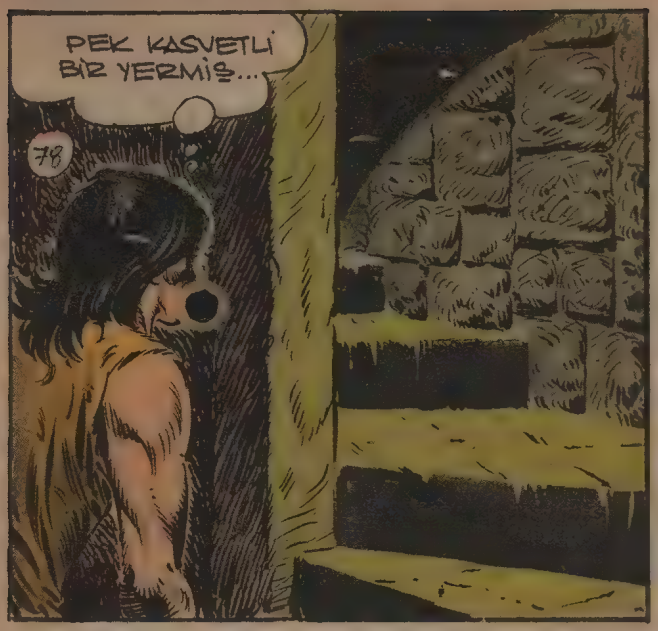

Kulede ürpertici bir sessizlik vardı. Taş duvarların buz gibi soğuk ve duygusuz görüntüsü insanı titretiyordu..

Durakoğlu:

- Vay canına, diye mırıldandı. Kadın randevu için pek kasvetli bir yer seçmiş. İnsan böyle bir yerde nasıl sevişebilir?

Yol gösteren adam merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Delikanlıya kendisini izlemesi için işaret etti...

Üst kata çıkınca Durakoğlu'nun ilk andaki kötü izlenimleri bir anda silindi.

Burası, zengin eşyalarla süslenmiş, muhteşem bir salondu...

Durakoğlu kendi kendine gülümsedi:

-İşte burası mükemmel bir aşk yeri olabilir...

Adam:

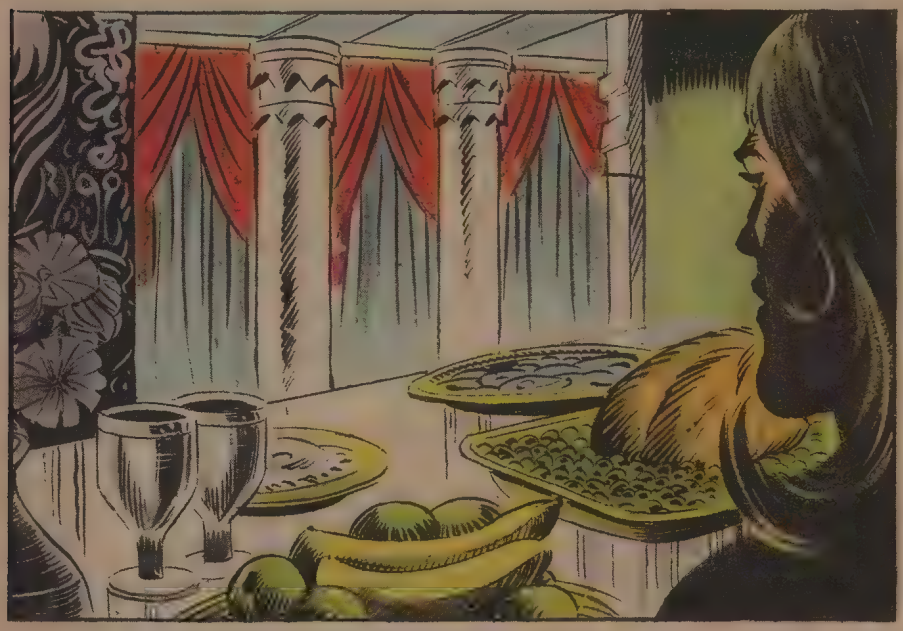

-Bekleyiniz !. diyerek dışarı çıktı.

Durakoğlu, duvardaki değerli tablolara bakarak vakit geçirirken adam geri döndü ve onu başka bir salona götürdü.

Delikanlı birden gözlerine inanamadı.

Bu ne muhteşem bir yerdi?

Yeni girdiği salon, üzerlerinde pembe mumların yandığı gümüş şamdanlarla aydınlanıyordu. Yerler kalın halılarla döşeliydi. Son derece değerli olduğu anlaşılan koltukların üzerine ipek yastıklar konulmuştu.

Salonun ortasında adeta bir kral sofrası hazırlanmıştı. Yemek takımları som altındandı. Masanın üzerine iştah açıcı, türlü türlü yemekler, meyve ve tatlılar dizilmişti.

Durakoğlu bir an kendisini rüyada sandı:

-" Allah, Allah... Düş mü görüyorum yoksa?" diye mırıldandı.

Sofraya genç bir kadın oturmuştu.. Yanında bir de boş sandalye vardı.

Kadının yüzünün maskeyle kapalı olduğunu gören Durakoğlu suratını buruşturdu:

"İyi ama, maskeyle sevişilmez ki" diye söylendi.

Maskenin deliklerinden kadının ışıl ışıl yanan gözleri görülüyordu, Burnunun üzerinde biten siyah maskenin hemen altında iştah açıcı kıpkır - mızı dudaklar, davetkâr bir şekilde gülümsüyordu.

Kadının zarif vücudu mükemmeldi. Gayet ince, ipekli bir elbise giymişti. Gerdanı, göğsü ve kolları açıktı...

Meçhul kadın Durakoğlu'nu görünce ayağa kalktı ve son derece tatlı bir sesle:

-"Buyurun', dedi. Sizinle güzel bir gece geçireceğimizi umuyorum!

Bu, açık bir aşk çağrısıydı.

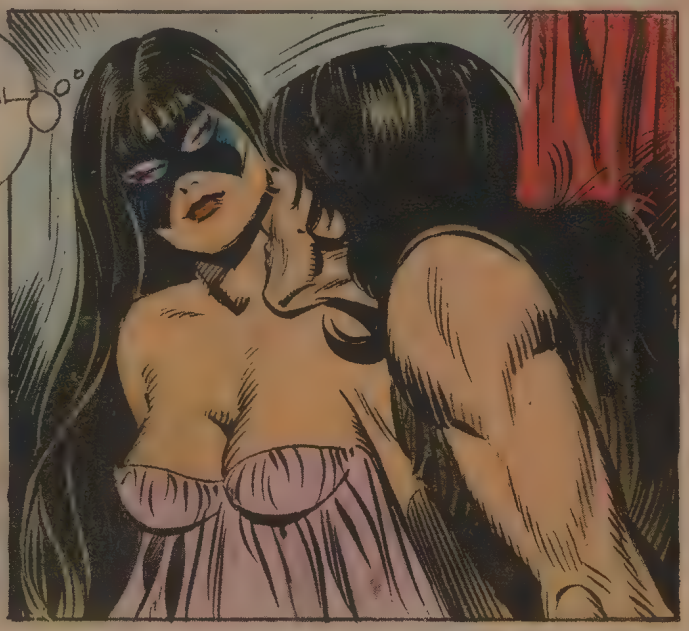

Kadının maskesinin altından bakan gözleri arzuyla ışıldıyordu. İhtirasın tutuşturduğu bakışlarıyla Durakoğlu'nu öpüyordu sanki..

Delikanlı, coşkun bir cinsel isteğin benliğini alev gibi sardığını hissetti. İlerleyip kadının yanına oturdu.

Önce, ona söyleyecek güzel sözler aradı ama dilediği cümleleri bulamayınca, konuşmaktan vazgeçti.

Usulca eğilip dudaklarını kadının çıplak boynuna dokundurdu.

Bu ılık öpüş, İmparatoriçe'yi titretti:

"- Tıpkı Tuğrul Bey gibi. Onun kadar ateşli, onun kadar etkileyici" diye düşünerek içini çekti

Durakoğlu tatlı bir Çin müziğinin salonu doldurduğunu duydu. Bu çalgı seslerinin nereden geldiğini düşünmedi bile...

Uzandı. Bir şarap testisini alarak, kadehlere doldurdu:

-Aşk için yaratılan dünyanın şerefinè içiyorum: Erkekleri şehvetle titreten, onlara zevk veren tüm kadınların onuruna kaldırıyorum kadehimi.. Vücudumu beni kollarının arasında sıkacak güzele bırakıyorum...

Durakoğlu, içkisini bir yudumda bitirdi.

An Thai ılık bir sesle:

-Çok naziksiniz. Güzel sözleriniz beni etkiledi, dedi.

Alkol, Durakoğlu'nun damarlarındaki kanın akışını hızlandırmış, içindeki ateşi iyice alevlendirmişti...

Yüreği şiddetle çarpıyor, karşısındaki güzel vücudu kucaklamak arzusuyla titriyordu.

İmparatoriçe An Thai ondan önce davrandı. Çıplak kollarını ansızın Durakoğlu'nun boynuna

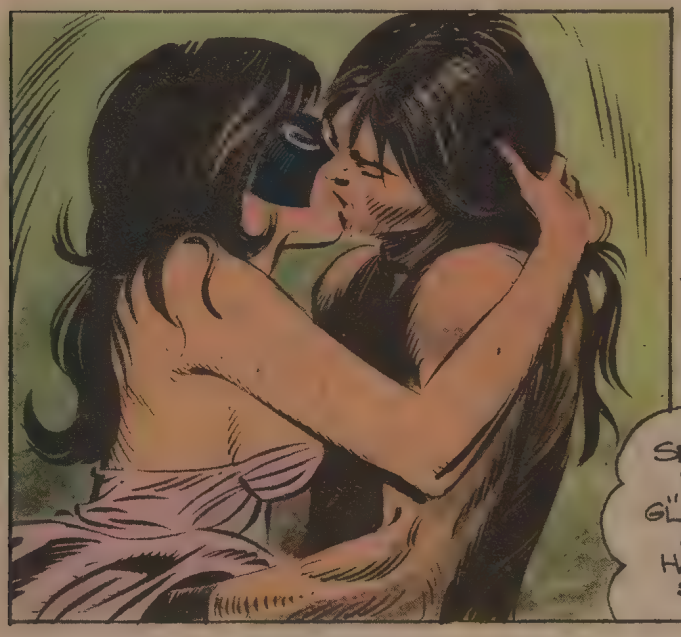

dolayıp, kırmızı dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Delikanlı başının döndüğünü, sıcak bir alevin benliğini sardığını hissetti. Dudaklarının arasında, dünyada eşi olmayan emsalsiz lezzette bir meyve vardı sanki...

Durakoğlu'nun becerikli elleri kadının yumuşak yerlerini okşuyordu. O okşadıkça imparatoriçe kendini tamamen bırakıyor, dudaklarından, iniltiye benzer sesler dökülüyordu.

Göğüslerinden kalçalarına kadar, vücudunu kaplayan sonsuz haz, her saniye artıyor, bir şehvet nöbeti gibi bütün gövdesini sarıyordu.

Durakoğlu bir ara kadının maskesini açmak istedi.

İmparatoriçe itiraz etti:

-Ne yapıyorsunuz?

-Seviştiğim kadının güzelliğini görmek hakkımdır sanırım.

An Thai çapkınca gülümsedi:

-Yalnız vücudum ve dudaklarım size yetmiyor mu?

-Hayır!

-O halde size Pekin'in en güzel kadını olduğumu söyleyebilirim...

Durakoğlu hayretle kaşlarını kaldırdı. Bakışlarında derin bir merak ifadesi belirmişti..

-Ben Pekin'de İmparatoriçe An Thai ' den daha güzel bir kadın olmadığını sanıyordum. Ondan da mı güzelsiniz?

Kadın gururla göğsünü şişirdi. Tatlı bir sesle:

-Belki.. dedi ve ekledi:

-Siz İmparatoriçeyi tanıyor musunuz?

-Evet.. Onun hayranıyım...

An Thai, aşk işleriyle çok ilgilendiğini anlatan bir tavırla yeniden sordu:

-O da sizi seviyor mu?

Durakoğlu hüzünlü bir sesle:

-İmparatoriçeyi birkaç defa gördüm, dedi. Ama onun beni gördüğünü sanmam. Ben neyim ki? Görse bile bu halimle üzerinde hiç bir etki bırakacağımı sanmıyorum...

-Oooo... Çok alçak gönüllüsünüz..

Delikanlı başını salladı:

-Hayır.. O benim için asla yaklaşılmaya - cak bir hayalden farksızdır. Çünkü, o büyük bir ülkenin en güçlü kadınıdır..

Durakoğlu'nun üzerinde bu derece iyi bir etki yapmış olması genç İmparatoriçe An Thai'nin gururunu okşadı, yüreği şiddetle çarpmaya başladı:

-Çok ateşli konuşuyorsunuz. Doğrusu gıpta ettim. Onun yerinde olmak isterdim...

Durakoğlu'nun meçhul kadına karşı duyduğu ihtirasın alevi sönmeye yüz tutmuştu. O, şimdi İmparatoriçe'nin eşsiz güzellikteki yüzünü, ruhunun derinliklerine işleyen tatlı bakışlarını düşünüyordu. Acı acı başını salladı:

-Yazık ki onun yerinde olamazsınız... Bu mümkün değil, diye mırıldandı.

An Thai, şiddetle çarpan kalbine iki eliyle basarak heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Bu konuşmadan garip bir zevk almaya başlamıştı..

-Neden böyle umutsuzsunuz? İmparatoriçe, size belki o kadar uzak değildir. Belki sandığınız kadar elde edilmesi güç bir kadın da değildir.. Beni nasıl heyecanlandırdıysanız, onu da bu hale sokabilirsiniz belki...

Durakoğlu'nun gülümsemesi vahşi bir hal aldı:

-Bir hülya bu.. Benimle alay mı ediyorsunuz?

An Thai artık dayanamaz hale gelmişti:

-Bakın, dedi, Size bir sır söyleyeceğim. Ben saraya mensup bir prensesim.. An Thai'yi yakından tanıyorum. Ona, aşkınızdan bahsedebilirim.

-Beni memnun edersiniz...

-Bundan çok duygulanacağını sanıyorum...

-Neler söylüyorsunuz?

-Gerçeği söylüyorum.. An Thai de bir kadındır.. Onun da titreyen ve çarpan bir kalbi, aşk aleviyle yanmak isteyen ihtiras dolu bir vücudu vardır.

Durakoğlu maskeli kadını dinlerken, İmparatoriçeye karşı içinde filizlenen temiz sevginin iyice yeşerdiğini hissediyordu..

Kadın hararetle devam etti:

-Evet.. An Thai'yi iyi tanırım.. Sizi çok beğeneceğine eminim...

...Ondan daha şehvete düşkün bir kadın tanımıyorum.. Aşkı onun kadar seven bir kadın olamaz.. An Thai'nin bir öpüşünün ne demek olduğunu bilir misiniz? Oooo.. Neden titriyorsunuz?

Aklı karışan, düşünceleri bulanan Durakoğlu söylendi:

-Siz İmparatoriçeden böyle bahsederken nasıl titremem. Bana kalırsa ona iftira ediyorsunuz...

-Yoo.. Sonuna kadar dinleyin beni. An Thai'nin omuzlarına attığı imparatoriçelik pelerininin ne büyük güzellikler sakladığını biliyor musunuz? İnsanı kendinden geçirecek en ateşli aşklara düşkündür o... İmparatoriçe de bir kadındır. Her kadın gibi okşanmak ister.. An Thai'nin kolları arasında sıktığı erkekler, hayatlarının sonuna dek böyle bir şehvetle bir daha karşılaşamayacaklarını bildiklerinden, umutsuzluk içinde

ölürler...

Durakoğlu birden öfkelenir gibi oldu. İki adım geri çekildi. Yüzü kararmış, sesi boğuk bir hal almıştı:

-Bakın, dedi. Saygı duyduğum bir kadına hakaret ediyorsunuz.. Onu bir sokak kadını gibi anlattığınızın farkında mısınız? Onu da kendiniz gibi bir fahişe mi sanıyorsunuz?

-Evet...

Durakoğlu sinirlerine hakim olmaya çalışarak homurdandı:

-Buraya sizinle sevişmek için gelmiştim.. Ama bütün hayallerimi yıktınız.. Yanında başkalarına hakaret edilmesini sevmem. Kadın olduğunuza dua ediniz..

An Thai, deli gibi bir kahkaha attı.. Çılgın sesi geniş salonda yankılar yaptı:

DEVAMI GELECEK ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 AGUSTOS 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 188 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin İmparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Siz imparatoriçeyi seviyorsunuz.

-Belki..

Kadın, garip bir şehvet hırsıyla tekrarladı:

-Seviyorsunuz. Öyleyse bana dikkatle bakın.

İmparatoriçe, üzerindeki ince elbisenin askılarını yana kaydırdı. İpekli kumaş omuzların - dan sıyrılarak ayaklarının dibine düştü.

An Thai, Durakoğlu'nun karşısında çıplak kalmıştı..

rek yüzündeki maskeyi çekip attı:

-Öyleyse af dile Durakoğlu.. Şu anda imparatoriçenin karşısındasın...

Durakoğlu birden yumruk yemiş gibi sarsıldı.

Şaşırdı, alıklaştı, dehşet içinde kaldı adeta.

Gözleri genç kadına saplanıp kalmış, rengi sararmıştı..

Diri vücudu soluk kesecek güzellikteydi.

Durakoğlu ona küçümseyerek baktı. Buz gibi bir sesle:

-Bir gün imparatoriçe ile tanışırsam yanımda ona hakaret edildiği halde, buna gerektiği şekilde cevap veremediğim için ondan af dileyeceğim...

An Thai çılgın bir kahkaha daha koyuvere -

Birden içinde şiddetli bir çöküntü hissetti, kalbinde derin bir sızı duydu.

Bütün temiz düşünceleri yıkılmıştı.

Hayalinde yücelttiği bir ilahe gibi gördüğü imparatoriçe bu kadındı demek ki.. Bir fahişeydi. An Thai, şehvet taşan hareketlerle yavaş yavaş yaklaşıp çıplak vücudunu delikanlının göğsüne yasladı, arzudan titreyen bir sesle fısıldadı:

-Beni sevdiğini söyle. Az önce dudakların - dan dökülen aşk dolu sözler beni kendimden geçirdi.. Büyülendim adeta.. Sev beni.. Kollarının arasına al.. Sahip ol bana..

Durakoğlu, An Thai'ye adeta tiksinerek baktı. Bir imparatoriçenin sokak kadını gibi hareket etmesi çok acıydı.

Delikanlının hayal dünyasındaki yıldız kaymış, bir çamur denizine düşmüştü. Hazin, öldürücü müthiş bir düş kırıklığıydı bu..

Kadının kollarını tutup boynundan ayırdı, şiddetle iterek geri çekildi.

An Thai şehvet nöbetleri içinde titriyor, aşka susayan gövdesindeki ihtiras yangınını ancak genç bir erkekle birleşerek söndürebileceğini anlıyordu.

Kadının vücudu acıyla kıvranıyormuş gibi sarsılıyor, Durakoğlu'nun etlerini koparırcasına

sıkmasını, ezmesini, çürütmesini istiyordu. Karanlık ve umutsuz bir arzu fırtınasına tutulmuştu:

-Bana hayran olduğunu söylemiştin Durakoğlu. Ben de seni istiyorum.. Yarım saat için bile olsa beni sevmeli, beni okşamalısın..

Durakoğlu öfkeyle haykırdı:

-Sen acınacak bir şehvet budalasısın...

-Demek beni reddediyorsun?

-Evet..

İmparatoriçe'nin yüzü morardı, dudakları sinirle gerildi. Yaralı bir dişi panter gibi usul usul geriledi...

-Öyleyse öleceksin. Yeşil kulenin ve benim sırrımı bilen hiç kimse sağ kalmadı...

An Thai hızla öteki odaya geçerek kapıyı sürgüledi.. Bir köşede asılı duran gonga koştu, tokmağı alıp hızla vurdu.

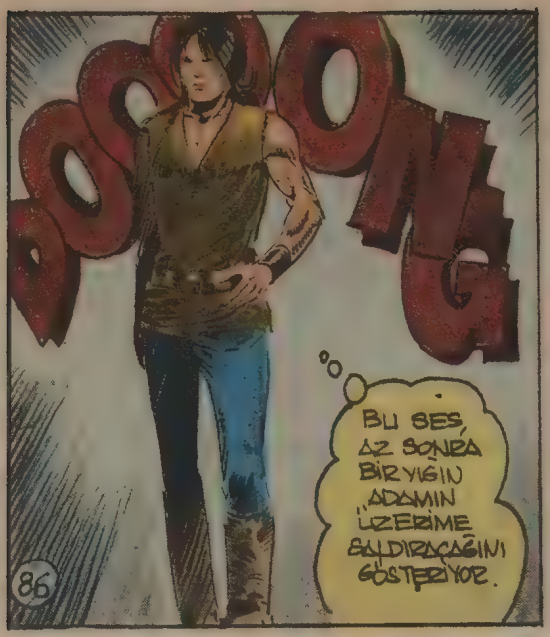

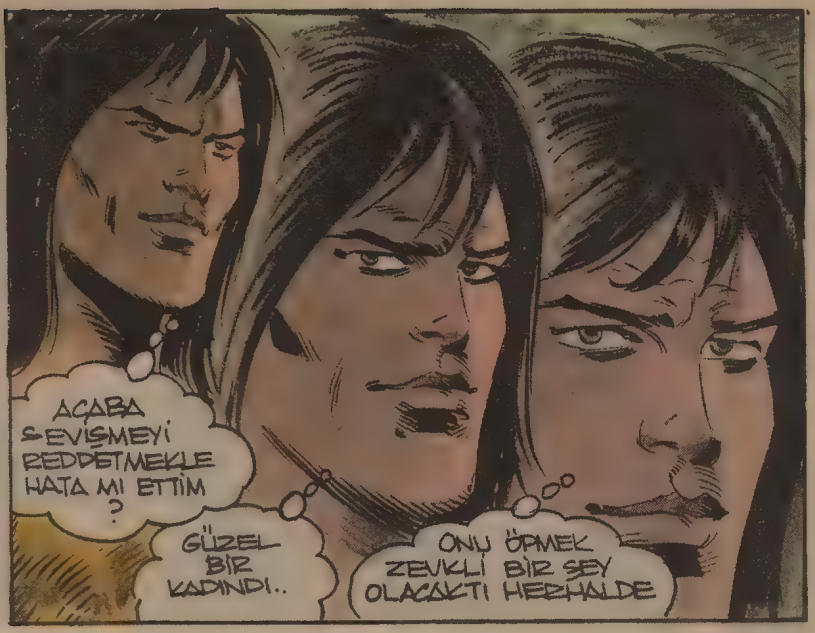

Gongun ölümcül sesi, Yeşil Kule'de korkunç yankılar yarattı.

Durakoğlu:

-Bu ses, az sonra bir yığın adamın üzerime saldıracağını gösteriyor. İmparatoriçe kalbinden yaralandı. İntikam almak isteyecek, diye mırıldandı.

Delikanlı silahsızdı...

Üzerine saldıracak adamlarla nasıl dövüşecekti ?

Bu kuleden sağ çıkması imkansız gibi görünüyordu. Acı acı düşündü:

"Acaba sevişmeyi reddetmekle hata mı ettim? Bir fahişe de olsa güzel bir kadındı. Baş döndürücü kokusunu içime çekmek, yumuşaklığını tatmak, soluksuz kalıncaya kadar onu öpmek zevkli bir şey olacaktı herhalde.. Gemicilik yaptığım yıllarda, limanlarda bir sürü fahişeyle yatmadım mı sanki? Neden böyle birden öfkelendim? Yoksa ona

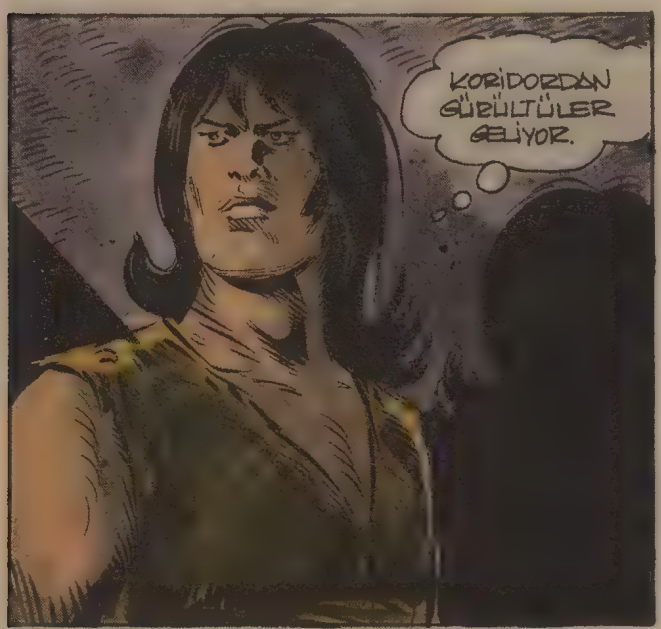

karşı duyduğum gerçek bir aşk mı?"

Bu sırada koridorlardan bir takım gürültüler gelmeye başlamıştı. Telaşlı ayak sesleri hızla yaklaşıyor, koşuşan askerlerin haykırışları, kılıç şakırtılarına karışıyordu.

Silahsız olan Durakoğlu, sağlam bir sandalyeyi kaparak sırtını duvara dayayıp kendisini savunmaya hazırlandı.

★★★

İmparatoriçenin sadık adamı olan harem ağası Tsu-Yen kulede derin yankılar yapan gong sesini duyar duymaz yerinden fırladı. Muhafızlara kısa ve kesin emirler yağdırdı..

Bir yandan da:

"Gongun çalınmasına daha çok zaman vardı. Bir terslik oldu galiba.." diye düşünüyordu..

Tsu-Yen'in hesabına göre, İmparatoriçe'nin eğlenceye daha yeni başlamış olması gerekiyordu.

Haremağası, yıllardan beri bu oyunu artık ezberlemişti. An Thai ateşli aşk saatleri geçirip şehvete doyduktan sonra gongu çalardı. Kuleyi çınlatan boğuk ses, konuğun cellada teslim edileceği anı gösterirdi.

Tsu-Yen bugüne kadar İmparatoriçe'nin ağına düşen kurbanların sayısını hatırlamıyordu..

O güne dek Yeşil Kule'den sadece Tuğrul Bey sağ çıkabilmişti..

An Thai ona iyice âşık olmuş, öldürtmeye kıyamamıştı..

Ama Tuğrul Bey, gerçeği öğrenen kıskanç İmparator Li Lien Ming'in kurbanı olmuştu.

Haremağası, emrindeki cellada:

-Çuvalı hazırla, diye emretti..

Cellat sırıttı:

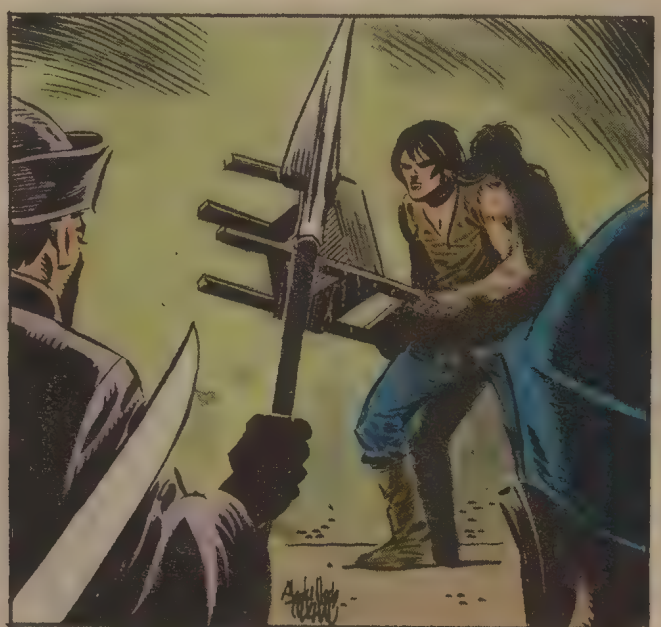

-Hazırladım bile.. Hem de çift katlı, çok sağlam bir çuval bu.. Mahkûmun kurtulmasına imkan yok..

Bu sırada muhafızlar, ellerinde kılıç ve kargılarla, Durakoğlu'nun bulunduğu salona fırtına gibi girmişlerdi.

Her zamanki gibi, korkudan dizleri titreyen, yüzü sapsarı kesilen, kolayca yakalayacakları bir adam bulacaklarını sanan muhafızlar birden irkildiler..

Bu kez karşılarında, bir kaplan gibi dövüşmeye hazır, gözlerinden şimşekler çakan yırtıcı ve ürkütücü bir genç vardı...

Bir sandalyeyi bacağından tutarak havaya kaldırmış, yapılacak saldırıyı püskürtmeye hazırlanıyordu...

Muhafızların komutanı alaylı alaylı güldü:

-Hadi, bizi boşuna uğraştırma da teslim ol. Silahın bile yok.. Fazla dayanamazsın..

Durakoğlu'nun yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi:

-Gelin de yakalayın.. Bakalım benden önce içinizden kaç kişi öbür dünyayı boylayacak?

-Çok atıyorsun.. Burada senin gibi nice kabadayılar gördük..

-Deneyin öyleyse.. Ne duruyorsunuz?

Muhafızların komutanı adamlarına dönüp öfkeyle gürledi:

-Tutun şu edepsizi..

Durakoğlu'nun gözlerinde bir şimşek çaktı. Şimdi kan kokusu almış yırtıcı bir yaratık gibiydi. Kendi kendine:

-"Haydi" dedi. "İmkânsız bir şeyi denemenin sırası geldi. Eğer alnımda burada ölmek yazılıysa, hiç olmazsa çarpışarak, şanıma lâyık bir şekilde öleyim..."

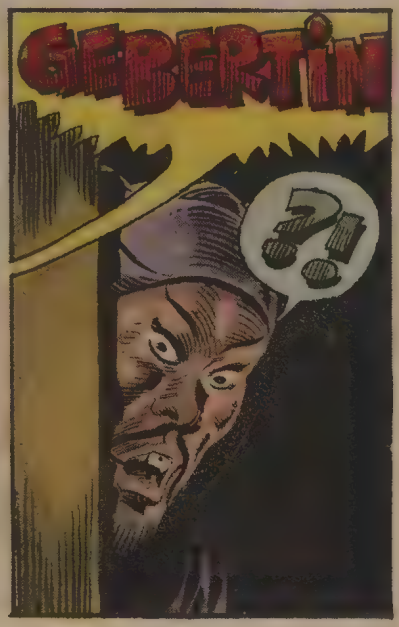

Muhafızlardan önce Durakoğlu onların üzerine atıldı.

Hem de ne atılış...

Sandalyeyi önüne gelenin kafasına indiriyor, sağa sola yetişiyor, sıçrıyor, zıplıyor, karşısına çıkanın kafasını patlatıyordu..

Daha ilk hamlede üç asker beyinleri patlayarak cansız yere serildi..

Adamların acı çığlıkları salonu inletiyordu. Muhafız komutanı deliye dönmüştü:

-Gebertin.. Komayın.. Öldürün.. diye haykırdı..

Kavga devam ederken salonun kapısı aralandı. İçeri doğru başını uzatan haremağası Tsu-Yen önce gördüklerine inanamadı. Gözleri dehşetle büyüyerek:

-Aman Allahım.. Bu da ne? diye mırıldandı.

Kan içinde kalan ve inleyen muhafızlarla dolan salonun hali haremağasını şaşkına döndürmüştü...

Durakoğlu'nun elindeki koca sandalye, kırıla kırıla bir süre sonra sadece bir bacak halinde kaldı..

Fakat delikanlı buna aldırmıyordu bile.. Artık kendinden geçmiş, dünyayı unutmuştu. Bir kasırga gibi esiyor, önüne geleni savuruyor, yıkıyor, öldürüyordu.

Kavganın en hararetli anında İmparatoriçe An Thai salona girdi. Bir bakışta durumu kavradı. Askerlerin hali pek acıklıydı. Kadının emredici sesi kavgayı bıçak gibi kesti:

-Durun.. Onu yakalayamayacağınız anlaşılıyor.. Boş yere daha fazla kan dökülmesin...

An Thai'nin gözlerinden ateşler saçılıyor,

fakat bu bakışlarda aynı zamanda sınırsız bir hayranlık okunuyordu.

Durakoğlu'na hayran olmamaya imkan var mıydı?

Onun yaptığı bu iş, insan gücünün dışında bir şeydi. İmparatoriçe soğuk bir sesle:

-Bırakın gitsin, dedi.

Bu beladan kurtuldukları için sevinen askerler geri geri çekildiler.

Durakoğlu, elbisesi çeşitli silah darbeleriyle delik deşik olmuş, üstü başı kan içinde, gözleri kıvılcımlar saçarak, dudakları korkunç bir gülümsemeyle gerilmiş halde, askerlerin yanından geçip kapıdan çıktı...

Haremağası Tsu-Yen dehşet içinde:

-Yoksa bu canavarı gerçekten serbest mi bırakacaksınız efendim? diye soludu..

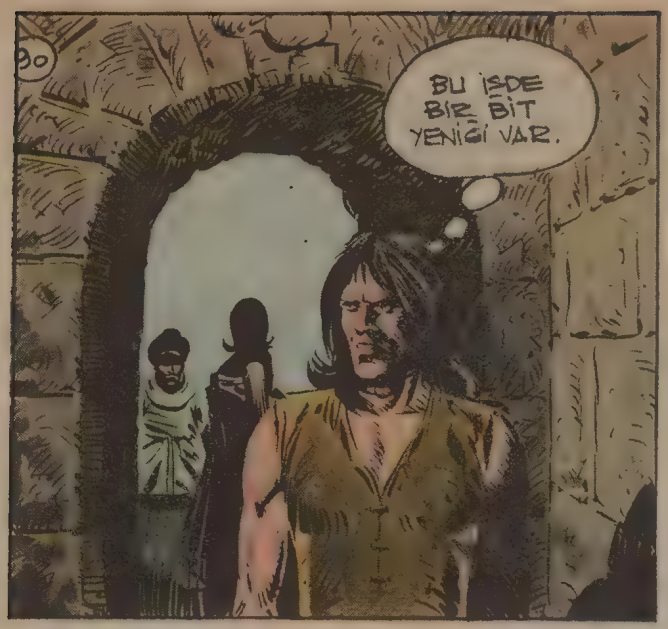

İmparatoriçe An Thai'nin güzel yüzünü zalim bir ifade gölgeledi, gözlerinden müthiş bir parıltı geçti, fakat cevap vermedi.

Durakoğlu kapıdan çıkarken kendi kendine:

-İmparatoriçe'nin yenilgiyi bu kadar çabuk kabul etmesi pek hayra işaret değil.. Bu işte bir bit yeniği var, diye düşündü..

Kendisini her an yeni bir saldırıya hazırlayarak koridora çıktı, daha birkaç adım ilerleme -

-Yaşasın.. Yakaladık..

-Kılıçbalığı ağa düştü..

-İmparatoriçeye haber verin..

-Bizi çok uğraştırdı melun..

-Az sonra geberecek..

-Neden şimdi öldürmüyoruz?

-İmparatoriçe ona daha güzel bir ölüm şekli hazırladı..

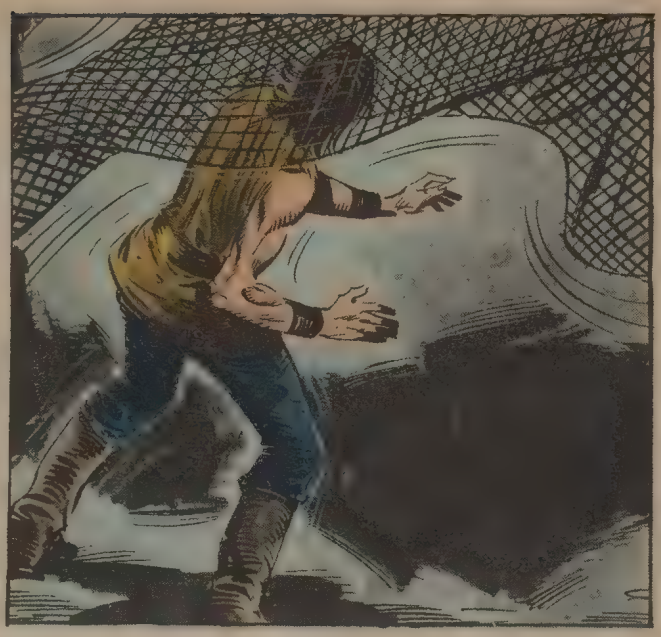

mişti ki, yanı başında korkunç bir ses gürledi:

-Haydi..

Durakoğlu ne olduğunu anlayamadan, kendisini kalın ve sağlam bir ağın içinde buldu.. İri bir balık gibi umutsuzca çırpındı ama üzerine atılan ağdan kurtulması olanaksızdı.

Nereden çıktıkları belli olmayan adamlar hızla üzerine çullanıp onu kıskıvrak yakaladılar. Sevinç çığlıkları koridoru inletti:

Durakoğlu'nu üst kata çıkarıp, döşemesiz, çıplak ve soğuk bir odaya, taş bir masanın üzerine yatırdılar..

Delikanlı, "Aptal gibi tuzağa düştüm" diye düşünüyor, korkusuz bakışlarını çevresinde dolaştırıyordu..

Elleri ve ayakları sımsıkı bağlanmıştı.

Öfkeli bir sesle adamlara bağırdı...

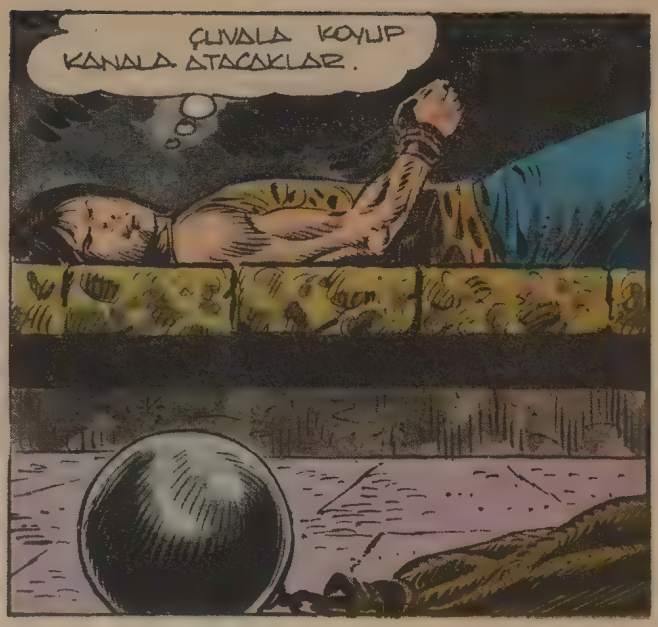

-Beni öldürmek için daha ne bekliyorsunuz?

Bir ses ona:

-Aceleye ne gerek var? Biraz sabırlı ol, dedi..

Bu adam Haremağası Tsu-Yen'di.. Onun yanında cellat duruyordu.

Durakoğlu, gözleri büyümüş bir halde celladın ne yaptığına baktı.

Adam, kalın bir çuvalın ucuna büyük bir demir gülle bağlıyordu.

Delikanlı:

-Hımm.. İş anlaşıldı.. Beni bıçakla öldürmeyecekler.. Çuvala koyup kanala atacaklar, diye düşündü...

Ağır demir onu bir anda suyun dibine götürecek ve Durakoğlu boğularak ölecekti..

Kötü bir ölümdü bu...

Durakoğlu:

-Beni bıçakla öldürseniz daha memnun olurdum, diye bağırdı.

Haremağası Tsu-Yen alaylı bir sesle cevap verdi:

-Seni bıçakla öldürsek de cesedini yok etmek için kanala atacağız.. Neden elimizi pis kanınla kirletelim? Her şeyin usulü var..

Birkaç dakika sonra Durakoğlu'nu yatırıldığı taş masadan alıp çuvalın içine yerleştirirken, kapıda İmparatoriçe An Thai'nin gölgesi göründü:

-Çok geciktiniz? Hâlâ tamam olmadı mı?

-Bitti efendim.. Şimdi cuvalın ağzını bağlayıp kanala atıyoruz..

Durakoğlu, İmparatoriçe'nin sesini duyunca, büyük bir çaba harcayarak başını kaldırdı, kin ve nefret dolu bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 EYLÜL 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 189 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Lanet olsun sana pis fahişe !. diye haykırdı.

Haremağası, delikanlının başını çuvalın içine itti, cellat, kalın bir iple çuvalın ağzını sımsıkı bağladı... Dört muhafız uçlarından tutup kaldırdılar.

Büyük pencerenin önünde Haremağası Tsu Yen:

-Dikkat edin !. dedi. İyice sallayarak kanalın ortasına atacaksınız... Bir.... İki... Üç. Haydi...

İmparatoriçe:

- Çok ilginç bir gençti... diye mırıldandı.

Artık iş bitmişti...

Pencereyi kapatarak kuleye girdiler.

Bu sırada Durakoğlu, ucuna ağır bir demirin bağlandığı çuvalın içinde kanalın dibine ulaşmıştı.. Bütün gücüyle çırpındı ama, kendisini sımsıkı saran ipleri gevşetemedi..

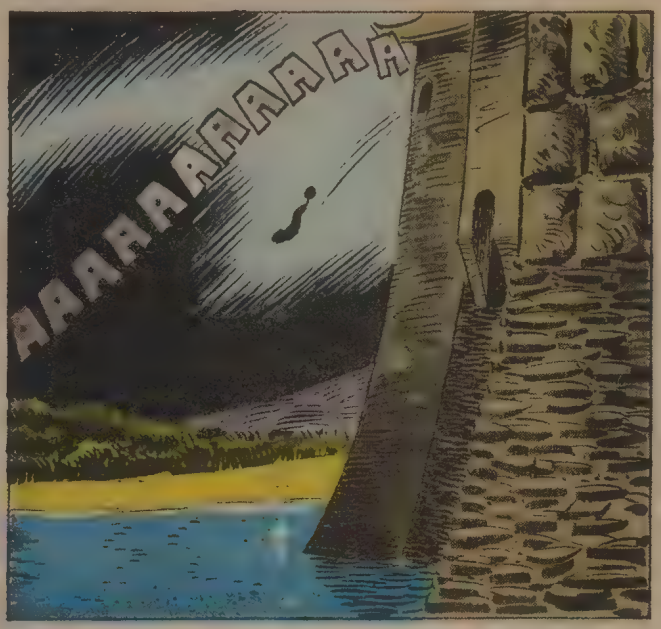

Çuval boşluğa doğru uçtu. Havada boğuk bir çığlık duyuldu.

Karanlıklar içinde suyun köpürerek yarıldığı duyuldu. Sonra yeniden derin bir sessizlik başladı.

Haremağası Tsu-Yen:

-Güle güle ahbap !. Balıklara benden selâm söyle !. dedi.

Artık ölüm kaçınılmazdı...

★★★

İmparatoriçe, pencereyi kapattığı an Durakoğlu'nu unutmuştu bile.. Sanki korkunç cinayeti o işlememişti.. Öylesine sakin ve rahattı...

Haremağasına:

-Beklediğimiz ikinci konuk gelmedi mi? diye sordu.

-Kara Murat mı?

- Evet...

Haremağası "Hayır" der gibi başını kaldırdı.

An Thai içini çekti:

- Saat on bir oldu..Artık gelmez sanırım.

- Geleceğini söylemişti...

- Ama gelmedi..O, Durakoğlu gibi serseri değil..Cesur ve soylu..Beni ölümden kurtardığı vakit göz göze gelmiştik.O anda bende onun için çarpacak bir kalp bulunduğunu sezdim.O da benden hoşlandı sanırım..Yoksa hayatını tehlikeye at mazdı.Neden gelmedi dersin?

Tsu-Yen "Bilmem ki.." der gibi boynunu eğip dudaklarını büzdü....

İmparatoriçe derin bir üzüntü içinde:

- Çok bedbaht bir kadınım ben, diye inledi. Eşsiz bir aşk gecesi geçireceğimi sanırken, seçtiğim erkeklerden biri serseri çıktı, öteki ise hiç gelmedi.

★★★

Kara Murat, Çu-Çu ile beraber Lung Köprüsü'nde uzun süre Durakoğlu'nu bekledi...

Her geçen an sabırsızlığı artıyor, derin bir endişe yüreğini kurt gibi kemiriyordu.

Durakoğlu neden gelmemişti? Yakalanmış mıydı? Buluşma yerini yanlış anlamış olabilir miydi?

Kara Murat beklemekten bıkınca Çu-Çu 'nun koluna girdi ve:

- Anlaşıldı..Durakoğlu gelmeyecek. Haydi gidelim, dedi.

-Nereye gidiyoruz?

-Sarıçiçek'in hanına.O soylu kıza olan borcumu ödemem gerek...

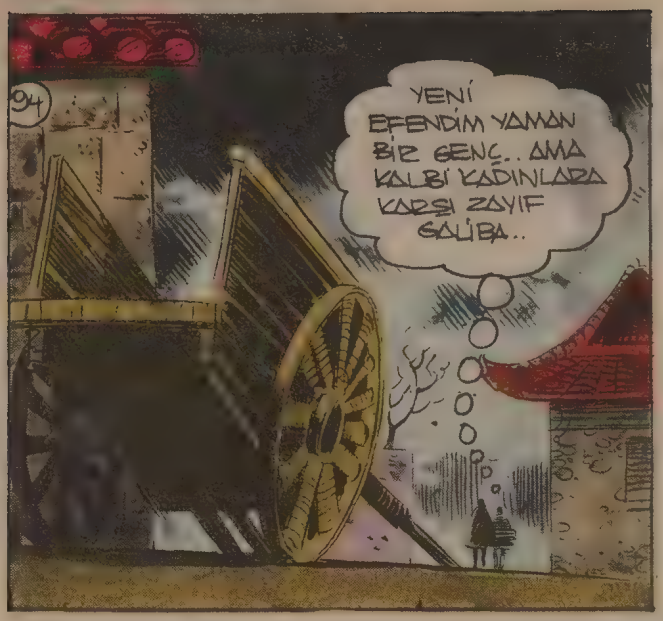

Sarıçiçek'ten bahsederken, Kara Murat'ın sesini açık bir hayranlık ifadesi kapladı, yüzünde sevgi dolu bir gülümseme dalgalandı..

Çu-Çu içinden:

"Yeni efendim yaman bir genç. Ama kalbi kadınlara karşı zayıf galiba.." diye düşündü.

Yürüdüler...

Sarıçiçek'in hanına gitmek için, Yeşil Kule'nin önünden geçmeleri gerekiyordu.

Kara Murat bunları düşünürken Çu-Çu titreyerek fısıldadı:

-Buraları pek tekin değildir efendim, uzaklaşalım, isterseniz. Bizim için çok tehlikeli.

Kara Murat omuz silkti:

-Bugüne kadar hiç bir tehlikeden kaçmadım. Şimdi de kaçmaya niyetim yok. Şu gördüğün kulede beni bekleyen bir kadın var. Aşk vaat eden tatlı bir kadın.

Kara Murat birden, kendisini bekleyen İmparatoriçe An Thai'yi hatırladı.

Yeşil Kule karanlıklar içinde bir hayalet gibi yükseliyordu..

Delikanlı kanalın kenarında durarak insanın içine dehşet salan kuleye uzun uzun baktı.

Pencerelerden birinde aydınlık vardı.

Bir saat geciktiği halde, İmparatoriçe An Thai acaba hâlâ kendisini bekliyor muydu?

Çinli bir dehşet çığlığı attı:

-Bu kadın imparatoriçe mi yoksa?

- Evet...

Çu-Çu sarardı, kekeledi:

- Sakın gitmeyin efendim..O kadın dişi bir örümcek gibidir. Erkeği ile önce sevişir, sonra onu zehirli iğnesiyle sokar, öldürür..

Kara Murat hayretle kaşlarını kaldırdı:

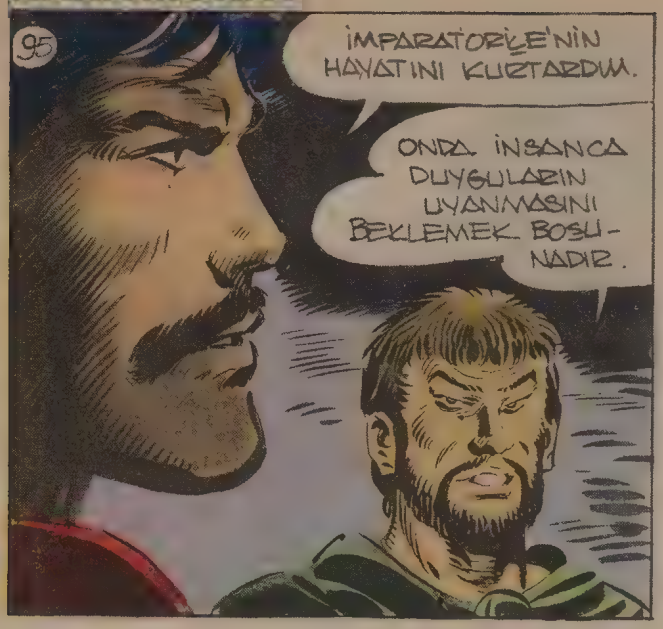

-Bugün imparatoriçenin hayatını kurtardım. Bana çok şey borçlu. Buna rağmen beni öldürt - mek ister mi dersin?

Çu-Çu'nun yüzünü acı bir ifade kapladı. Boğuk bir sesle:

-Onda insanca duyguların uyanmasını beklemek boşunadır, dedi. Bu kuleye dair meyhaneler - de çeşitli hikayeler anlatılır. Bazı günler kulenin demir parmaklıklı pencereleri açılırmış.. Güzel bir kadın, yoldan gelip geçenleri gözetler, hoşuna giden erkeklerden birini çağırtır, kulede onunla geç vakitlere kadar eğlenirmiş. Sonra kurban, sabaha karşı bir çuvala konularak kanalın dibine yollanırmış...

-Bunlar hep söylenti.. Sen gördün mü?

- Hayır... İtiraf ederim ki görmedim. Ama görenler var..

-Söylenen her şeye inanma. Belki yalandır.

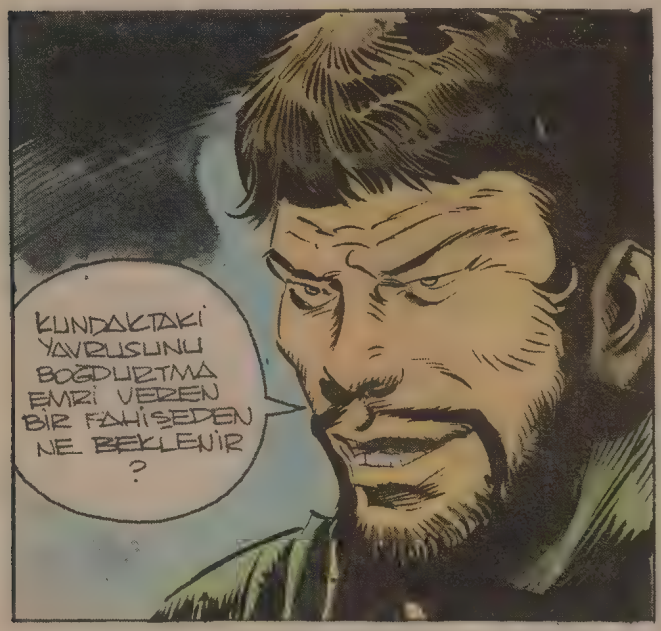

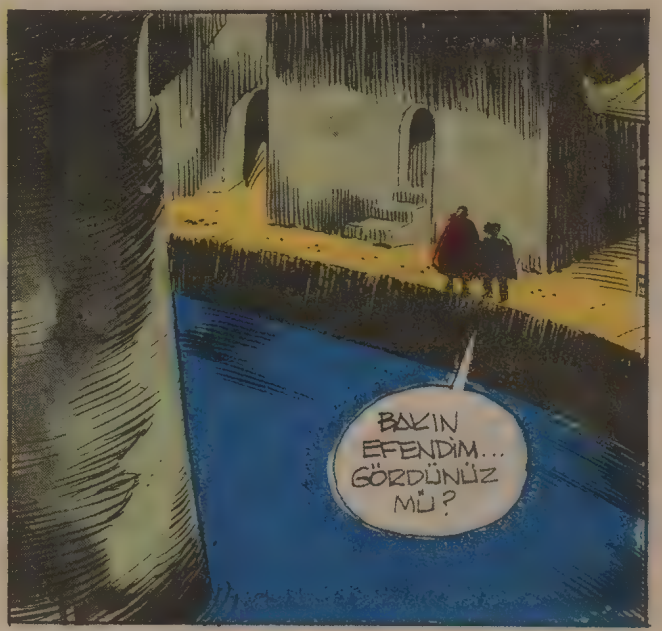

-Yalan değil.. Ben o kadını çok iyi tanırım. Kundaktaki yavrusunu boğdurtma emri veren bir fahişeden başka ne beklenir?

Kara Murat, kulenin dimdik ve siyah haline dalgın dalgın bakıyor, gecenin karanlığında binanın kasvetli ve ürkütücü bir görünüşü olduğunu düşünüyordu.

Çu-Çu birden heyecanla Kara Murat'ın koluna sarıldı, onu şiddetle sarsarak sordu:

- Bakın efendim, Gördünüz mü?

- Neyi?

-Kulenin penceresinde bir ışık belirdi.

-Evet.. Demek ki, imparatoriçe hâlâ beni bekliyor!

Çu-Çu esefle başını salladı:

-Yazık ki öyle.. Dişi örümcek ağlarını germiş bekliyor. Tehlikeyi bile bile oraya gitmeye kararlı mısınız?

-Evet.. Zindandaki arkadaşlarımı kurtarabilmem için imparatoriçeye ihtiyacım var...

Çu-Çu'nun gözleri birden faltaşı gibi açıldı:

-Aman Allahım, bu da ne?

- Ne oldu?

-Bir çığlık.. Bir çığlık duyar gibi oldum...

-Evet, ben de duydum. Boğuk bir çığlık..

-Ölüm haykırışı sanki...

İkisi de dehşet içinde kalarak başlarını yukarı kaldırdılar...

Çünkü ses, kulenin aydınlanan üst penceresinden gelmişti.

Kara Murat dikkatle bakınca, pencereden iri bir cismin kanala atıldığını gördü...

Bu bir çuvaldı ve içinde bağıran bir insan vardı...

Havada yuvarlanan cisim, birkaç saniye sonra kanalın ortasına düştü, sular yarıldı, fışkıran

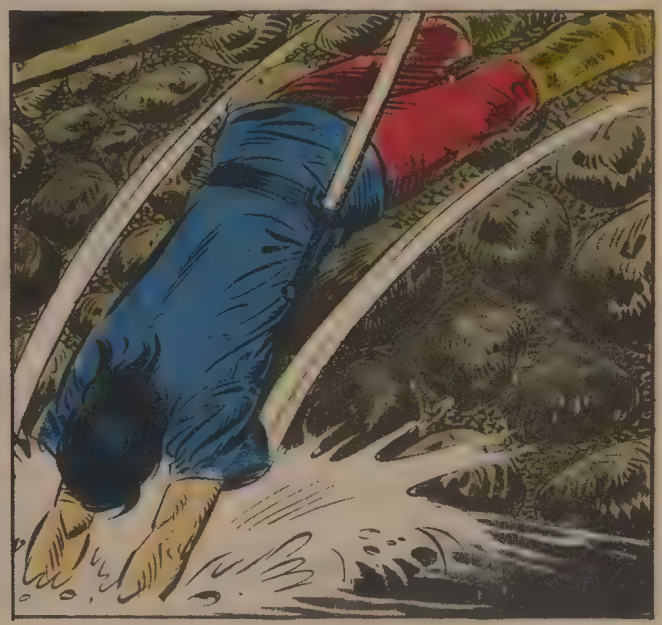

büyük bir su sütunu yolu ıslattı.

Az sonra sular kapandı, ortalığı derin ve korkunç bir sessizlik kapladı.

Çu-Çu, yeşil kule hakkında anlattıklarının doğru çıkmasından doğan gururla:

-İşte bir kurban daha, dedi.

Ama dönüp baktığı vakit Kara Murat'ın yanında olmadığını gördü.

Delikanlı ansızın ortadan kaybolmuştu.

Nereye gitmişti?

Çu-Çu dikkat edince onun kanalın içinde olduğunu gördü.

Kara Murat çuvalın içinde bir insanın bulunduğunu anlayınca, bir an bile düşünmeden suya atlamıştı..

Şimdi, kuvvetli kulaçlarla ağır cismin kanala gömüldüğü yere doğru yüzüyordu...

Az sonra, derin bir nefes alarak suya daldı, dibe yeni varmış olan çuvalı yakaladı, elleriyle yokladı, tahmin ettiği gibi içinde canlı bir insanın bulunduğunu anlayınca ürperdi.

Çuvaldaki adam kımıldıyor, çırpınıyor kendisini saran ipleri koparmak için büyük çaba harcıyordu...

Kara Murat çuvalın ağzındaki ilmiği çözemeyeceğini anlayınca belindeki bıçağı çekti, çuvalı boydan boya yardı. Sonra içinden çıkan genç in vücudunu saran ipleri birer birer kesti.

İkisi de ayaklarını hızla kanalın dibine vurarak yukarı doğru yüzdüler. Çok geçmeden, suyun üzerinde iki baş göründü.

Rıhtımda derin bir heyecan içinde soluk bile almadan bekleyen Çu-Çu:

-Bu tarafa..Bu tarafa, diye haykırdı.

Kara Murat'ın kurtardığı genç, yüzerek rıhtı-

ma çıktığı vakit, kendinden geçercesine boylu boyunca uzandı. Nefes almadan iki dakikaya yakın bir süre suyun içinde kalmak, sonra kıyıya kadar yüzmek, genç adamı soluksuz bırakmıştı.

Kara Murat rıhtıma çıktığı vakit, gözleri birden iri iri açıldı, boğazından derin bir hayret çığlığı yükseldi:

-Durakoğlu !..Sen ha?

Durakoğlu yorgun başını güçlükle kaldırarak baktı, arkadaşını tanıyınca gözlerinde bir sevinç ışıltısı dolaştı :

-Yine mi sen kurtardın beni? Bu borçları sana nasıl ödeyeceğim bilmiyorum. Aynı günde iki defa ölümden döndüm.

Kara Murat'ın çatılmış kaşlarının altındaki parlak bakışlarında birçok sorunun ışıltısı dolaşıyordu.

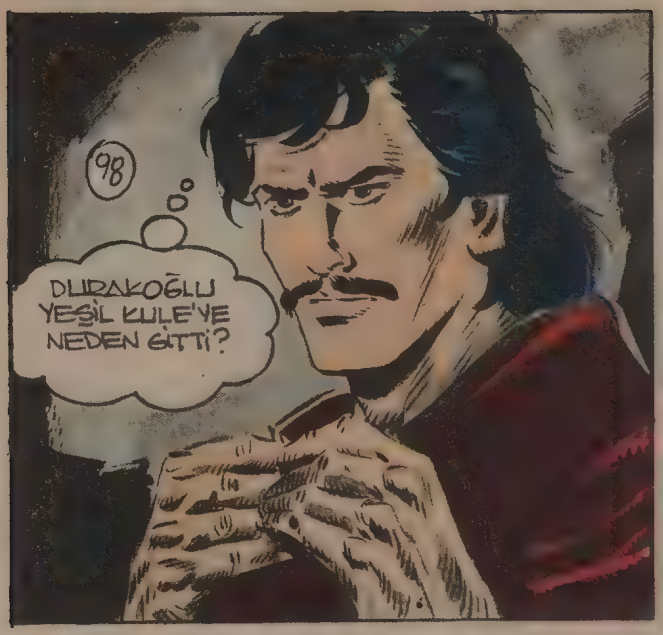

Kanala atılan çuvalın içinden arkadaşı çıkmıştı.

Durakoğlu Yeşil Kule'ye neden gitmişti?

Orada neler olmuştu?

İmparatoriçe An Thai gerçekten müthiş bir cani miydi?

Kara Murat bunları düşünürken Durakoğlu kendisini toparlamış, yattığı yerden doğrularak ateş saçan gözlerini karanlık kuleye doğru çevirmişti.

Dişlerini gıcırdatıp, yumruğunu sıkarak korkunç bir sesle haykırdı:

-An Thai... An Thai... Bunu bana yapmamalıydın! Ben sağ olduğum sürece, yaşamak artık sana haram... Dünyayı zindan edeceğim sana!...

Çu-Çu öfkeden kuduracak gibi olan Durakoğlu'nu hayranlıkla süzdü.

"İmparatoriçe bu gençten korksun. Çünkü bu

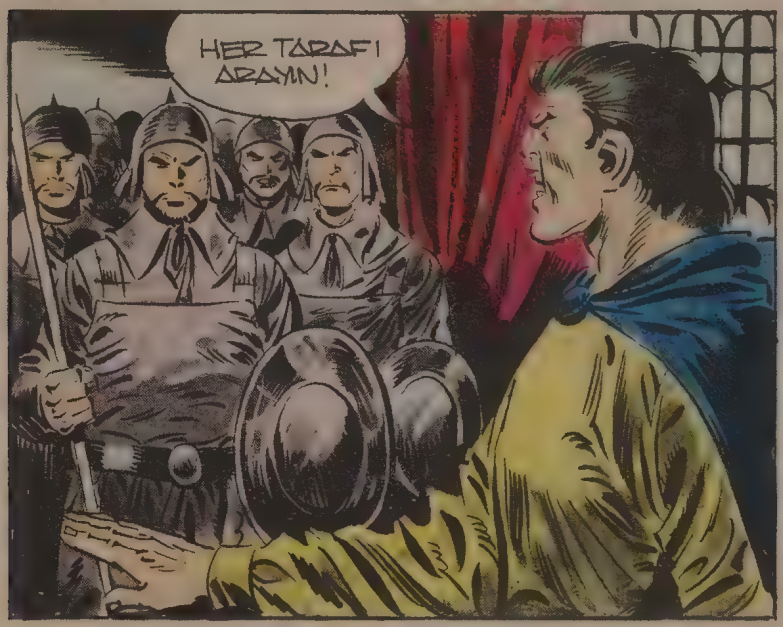

genç, onun vahşi aslanlarından çok daha tehlikeli, çok daha yırtıcı" diye düşündü.

★★★

Cellat Kızıl Çung, dokunduğu her yeri yakan bir alev gibiydi.

Adamlarına emirler yağdırırken gözlerinde şimşekler çakıyordu, yüzü korkunçtu...

İmparatora:

-Kaçakları yirmi dört saat içinde bulurum efendimiz, diye söz vermiş ama bu zamanın yarısı geçtiği halde henüz en ufak bir ipucu bile bulamamıştı...

Yakalanan şüpheli kişileri sorguya çekerken öfkesini yenemeyerek, müthiş karate darbeleriyle iki kişiyi öldürmüş, üç kişinin de kolunu kırmıştı.

Cellat Kızıl Çung kuvvetli ve acımasızdı...

Onun vahşeti karşısında, en yakın adamları bile ürkmüş, sarsılmış, hepsinin gözleri korkuyla dolmuştu.

Kızıl Çung öfkeden kudururcasına haykırıyordu:

- Köpekler !..O melunların yerini söylemiyorsunuz ha !..İmparatorunuza ihanet ediyorsunuz öyle mi?

Tutuklular titredi:

Kızıl Çung ilgiyle sordu:

- Kim bu kadın? Neden yakaladınız onu?

Muhafızların komutanı olan onbaşı, saygı dolu bir sesle:

-Kara Murat'ın sevgilisi efendim! dedi.

Kızıl Çung, onbaşıya dik dik baktı:

- Emin misin?

-Evet efendim !. Yaptığımız soruşturma sonunda bu kadının dün gece kumarhanede Kara Murat'la tanıştığını ve geceyi onunla beraber geçirdiğini tespit etmiş bulunuyoruz !.

- Emin olun ki bilmiyoruz !. Bilsek neden söylemeyelim?

-Yalan..Hepiniz yalancısınız. Zindana atın bu hainleri..Gebersinler !..

Tutuklular sürüklene sürüklene götürülürken Cellat Kızıl Çung birden irkildi...

Muhafızlar karşısına genç bir kadın getirmişlerdi...

Kadının yüzü bir tülle örtülüydü...

- Yaaa !. Demek öyle..Şu halde Kara Murat'ın saklandığı yeri biliyor...

-Biz de öyle düşündük. Konuştururuz diye buraya getirdik !.

Kızıl Çung kadına dönerek emretti:

- Aç yüzünü !.

Sesi sakin, fakat titreticiydi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 EYLÜL 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 190 FİYATI: 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Kadın acı acı içini çekti:

-Boşuna vakit kaybediyorsunuz... Aradığınız adamın yerini bilmiyorum..

Kızıl Çung, elini uzatarak tülü tutup, koparırcasına çekti, aldı..

Aynı anda şaşkın, kalakaldı...

Yüzünü derin bir hayret ifadesi kaplamıştı. Gözlerine inanamıyor gibiydi.

Karşısında duran bu kadın Orkide idi.

Onu hemen tanımıştı.

Yıllar önce, orman yolunda onunla geçirdiği şehvet dolu dakikaları hatırlayınca Kızıl Çung'un kalbinde tatlı bir ürperme doluştu.

Orkide o günden bu yana, büyümüş, serpilmiş, çok daha güzelleşmişti.

Cellat, hayran bakışlarla genç kadını süzdü:

-Bu ne güzel rastlantı?.. Pekin'de yaşadığını bilmiyordum...

Orkide'nin gözleri kederle doluydu.. Kızıl Çung ona eski, acı dolu günleri hatırlatmıştı. Hüzünlü bir sesle:

-Bana ne soracaksanız sorun, gideyim! dedi.

Kızıl Çung vahşi bir kahkaha kopardı:

-Elimden o kadar kolay kurtulamazsın Önce gel seninle geçmiş günleri yad edelim. Sonra bana Türk'ün saklandığı yeri söyle

Çung'un bir işareti ile, odadaki bütün muhafızlar dışarı çıktı.

Şimdi karşı karşıya ve yalnız kalmışlardı.

Kızıl Çung, Orkide'yi belinden tutarak kendine doğru çekmek istedi.

Genç kadın şiddetle direndi:

-Bırak beni!...Dokunma bana !..

Dev adamın göğsünden kızgın bir homurtu yükseldi:

-Boşuna karşı koyma..Gel kollarımın arasına..Pekin'de benden güçlüsünü bulamazsın...

Orkide umutsuz bir öfkeyle tekrarladı:

-Dokunma bana..İğreniyorum senden..Pis katil...

Genç kadının, Kızıl Çung'a karşı duyduğu nefret gözlerinde alev gibi yanıyordu.

Adam, korkunç bakışlarını Orkide'den ayırmadan uzandı, elbisesini yakaladığı gibi yırttı.

Kadının dolgun göğüsleri dışarıya fırladı.

Kızıl Çung onun bir göğsünü avuçladı, vahşi bir zevkle sıktı.

Orkide'nin gözlerinden ıstırap yaşları bo-

şandı..Canı fena halde yanmıştı.

-Alçak ! diye inledi.

Kızıl Çung, kadını şiddetle kendisine doğru çekti, dudaklarını büyük bir hırsla koparırcasına öpmeye başladı. Bir yandan da homurdanıyordu:

-Senin istediğin bu değil mi, orospu? Benden daha güçlüsünü mü bulacaksın sanki..

Kızıl Çung o kadar kuvvetliydi ki, Orkide o-

na karşı koymanın imkansız olduğunu anlıyordu. Adamın parmakları çelik bir kerpeten gibiydi.

Genç kadının kalbi, göğsünden dışarıya fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu. Çırpınıyor, kıvranıyor, dişleriyle ısırmak istiyor ama bütün çabaları boşa gidiyordu.

Kadının inanılmaz direnmesi karşısında Kızıl Çung çılgına dönmüştü.

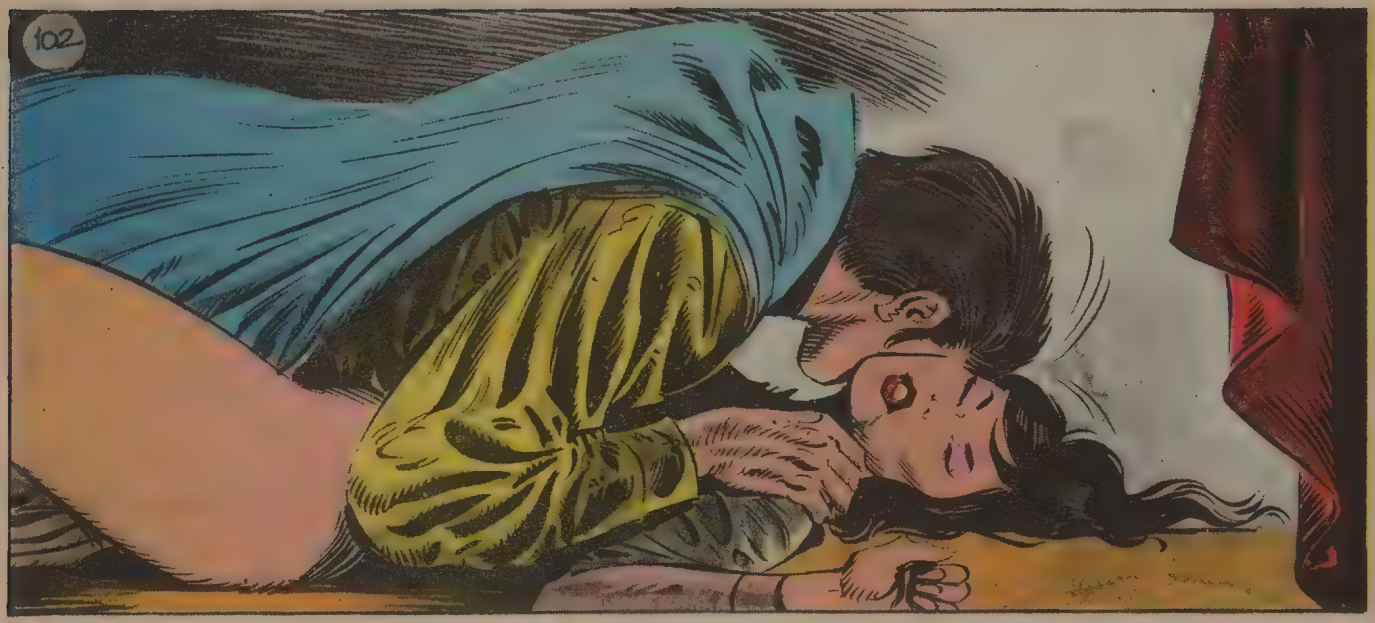

....Şimdi, vahşi bir hayvan gibi homurdanarak saldırıyor, güçlü parmakları tuttuğu her yeri çürütüyordu..

Kızıl Çung'un yüzü mosmor olmuş, ihtiras onu korkunçlaştırmıştı.

Birden Orkide'nin suratına iki sert tokat indirerek onu bayılttı. Sonra pantolonunu çıkarıp hayvanca zevkini tatmin etti. Kadının çıplak tenini öperken şehvetle titriyordu.

Orkide yarım saat sonra kendine geldiği vakit, her şeyin olup bittiğini anladı. Bütün vücudu sızlıyordu.

Mücadele sırasında yediği tokatlarla dudakları patlamış, gözü morarmıştı...

Perişan bir haldeydi.

Kızıl Çung pantolonunu giyerken boğuk ve vahşi bir sesle:

-Bu tatlı dakikaların hatırı için seni serbest bırakıyorum, dedi. Haydi git..Ama bir daha sakın yabancılara yardım etme. Kara Murat'ı görürsen söyle, fare gibi saklanacağına, yiğitçe karşıma çıksın !..

Genç kadın, kapıyı açarak kendisini koridora attı. Hem koşuyor, hem de omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu..

Orkide çıktıktan sonra Kızıl Çung onbaşıyı çağırdı.

-Kadını gizlice takip edin..Eğer gerçekten Kara Murat'la ilgisi varsa, sizi onun yanına götürecektir ! dedi.

★★★

Orkide dar sokaklardan çılgın gibi geçti...

Gece soğuktu..Yeniden yağmaya başlayan sulu kar rüzgarla savruluyor, genç kadının ateş - ten kızaran yanaklarına buzdan iğneler gibi yapışıyordu...

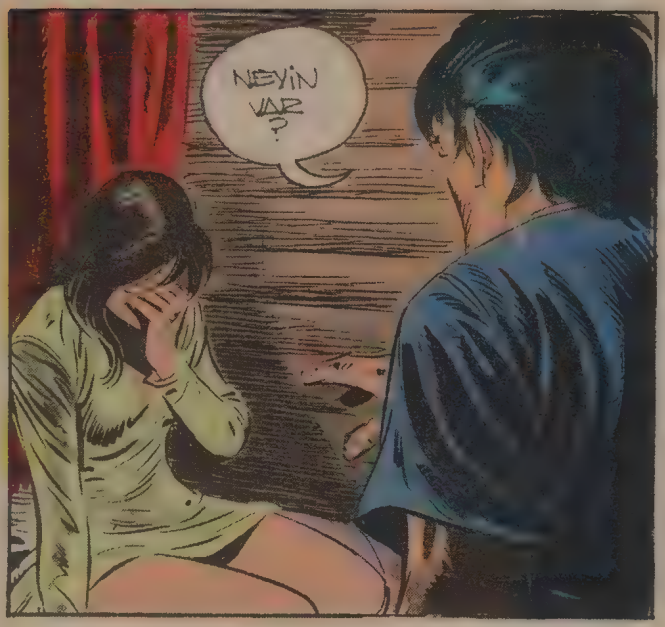

Bir süre sonra evine vardı, hızla kapıdan içeri girdi, kendisini yatağın üzerine atarak uzun zaman ağladı.

Kızıl Çung'a karşı içinde beliren kin yüreğini yakıyordu.

Bir ara kapının açıldığını duydu. Gür bir erkek sesi kadının hıçkırıklarını bastırdı:

- Neden ağlıyorsun Orkide?

Orkide başını kaldırınca Kara Murat'ı gördü.. Sevdiği adamın karşısında, üstü başı parçalanmış, dudakları patlamış, gözü morarmış bir halde bulunmak onu utandırdı.

Bakışlarında sonsuz bir ıstırap vardı... İki eliyle yüzünü kapayarak yeniden hıçkırdı.

Kara Murat yaklaştı, eliyle çenesinden tutarak kadının başını kendisine doğru çevirdi. Orkide'nin tanınmayacak hale gelen yüzü birden onu dehşete düşürdü:

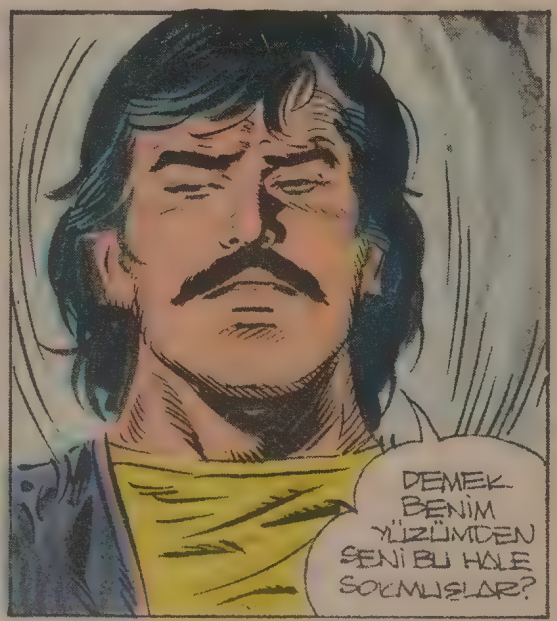

-Tanrım! Seni ne hale sokmuşlar? diye haykırdı.

Orkide, Kara Murat'a perişan bir halde baktı.. Gözlerinde acı dolu, yalvaran bir ifade vardı:

-Çabuk.. Çabuk kaç buradan! Mutlaka beni izlemişlerdir.. Her yerde seni arıyorlar!

Kara Murat birden gerçeği anladı:

Konuşturmak için dövmüşlerdi Orkide'yi..

Gözlerini kapadı ve sarardı. Hüzün dolu bir sesle:

-Demek benim yüzümden seni bu hale getirdiler? dedi.

Yüreği öldürücü bir kinle kabarmıştı.

Gözlerinde öfke, ateş gibi yanıyordu.

Kendisi için bir kadına işkence edilmesi genç adamı sarsmıştı..

Orkide, kapkara bir umutsuzluk içinde:

-Yalvarırım kaç... Vakit kaybetme! diye inlerken, zayıf sözleri hıçkırıklar arasında kayboldu.

Kara Murat vahşi bir tavırla sorusunu tekrarladı:

-Söyle.. Kim yaptı bunu.?

Alaylı bir ses odada çınladı:

-Bir itirazın mı var delikanlı?

Kara Murat hızla sesin geldiği yana döndü.

genç adam sordu:

-Siz kimsiniz?

Üç korkunç Çinli, küçümseyen bakışlarla Kara Murat'ı baştan aşağıya süzdü. İriyarı olanı lütfen cevap veriyormuş gibi konuştu:

-Biz Kızıl Çung'un adamlarıyız. Seni kulağından tutup ona götüreceğiz...

Kara Murat o kızgın anında bile birden kendisini süzen üç Çinli duruyordu.. Üçünün de görünüşleri ürkütücüydü..

Orkide ıstırap içinde:

- Eyvah ! Geldiler ! diye haykırdı.

Kara Murat kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu...

Müthiş bir sessizlik dakikası oldu...

Bakışları öfkeli ve sabırsız bir ateşle yanan

yiflendi:

-Bunu yapabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?

Çinliler uğursuz birer kahkaha attılar:

- Yoksa bize karşı koymayı mı düşünüyorsun?

-Önce siz bana cevap verin. Orkide'yi bu hale kim getirdi? Siz mi yaptınız bunu?

- Öyle sayılır? Yoksa bizi şikayet mi edeceksin?

Kara Murat'ın sesi buz gibi soğuk ve ürpertici çıktı:

- Hayır, öldüreceğim !..

Adamlar birden afalladılar...

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Duyduklarına inanamıyor gibiydiler...

Az sonra deli gibi kahkahalarla gülmeye başladılar. Birbirlerine soruyorlardı:

- Ne dedi, ne dedi?
- Bizi öldürecekmiş !
- Vay canına !
- Çıldırmış bu adam?
- Nasıl yapacak acaba?
- Soytarı kılıklı herif bizimle alay ediyor.

İriyarı Çinli ilerledi, amansız bir gülümsemeyle:

-Bak yabancı, dedi. Kollarımız bir vuruşta seni öbür dünyaya yollayacak kadar güçlüdür. Ama sağ-salim Cellat Çung'a teslim etmek istiyoruz seni... Bize güçlük çıkarma...

Onları korku içinde dinleyen Orkide, bembeyaz kesilmiş dudakları arasından mırıldandı:

- Bunlar korkunç birer hayduttur Kara Murat.. Cellat Çung'un en kuvvetli adamlarıdır. Karatecidir hepsi...

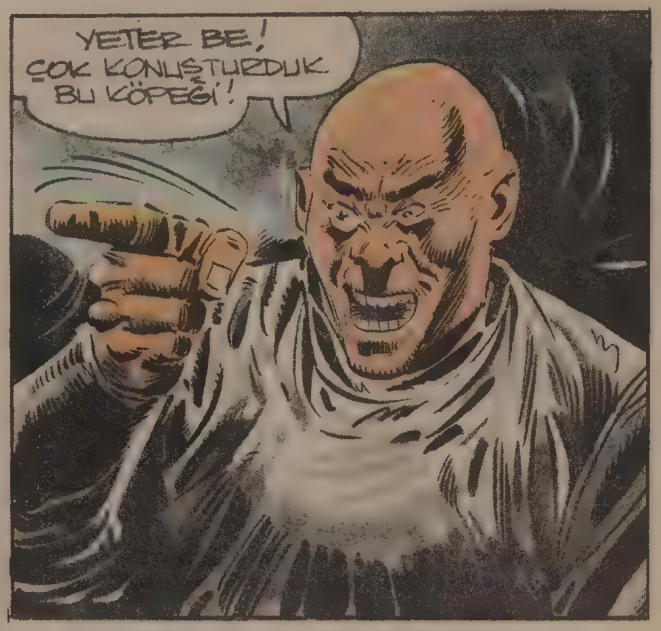

Kara Murat acı acı başını salladı:

- Ben karate bilmem ama, belimde sallanan kılıcı iyi kullanırım. Şimdi üçünün de kulaklarını kesip, ellerine vereyim de görsünler !

İriyarı Çinli haykırdı:

-Yeter be!. Çok konuşturduk bu köpeği..

Öteki ikisi de gürledi:

- Fazla ileri gitti... Dilini kopartıp kedilere yedirelim...

- Haydi !.. Hücum ! Öldürelim !..

Üçü birden öfkeyle atıldı.

Kara Murat hızla kılıcını çekerek haykırdı:

- Bakın Kara Murat nasıl ölürmüş size göstereyim?

Üç kişiye bir kişi...

Denk olmayan bir dövüştü bu.

Çinlilerden biri çelik bir yay gibi fırladı.. Adeta havada uçarak, iki ayağıyla Kara Murat 'ın göğsüne şiddetli bir darbe indirmek istedi.

Kara Murat olağanüstü çevikliğiyle tam zamanında yana çekilmese müthiş tekmeyi yiyerek yere yuvarlanacak ve belki de daha ilk anda kavgayı kaybedecekti.

Hamlesi boşa giden adam hızla duvara çarptı, sersemleyerek yere düştü. Birkaç saniye sonra kendisini toparlayıp başını kaldırdığı vakit arkadaşlarından birini ağzından kanlar boşanır vaziyette, ölümle pençeleşirken buldu.

Kara Murat 'ın kılıcı, ikinci Çinli 'nin göğsünü delip geçmişti... Adam yerde kısa bir süre kıvrandı, döşemeleri tırmaladı, sonra kaskatı kesildi. Ölmüştü...

Saldırganlar birkaç saniye şaşkın kaldılar. Yerden kalkan ilk Çinli, korkunç bir nara atarak yeniden saldırdı. Bu kez, enli kılıcı elindeydi.

Kara Murat onun kılıcını havada kendi kılıcıyla karşıladı. Çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fırladı.

Şimdi iki Çinli silahşor daha dikkatli dövüşüyordu. Karşılarındaki genç adamın yaman bir dövüşçü olduğunu anlamışlardı.

Şimşek gibi hamlelerle, sağdan, soldan aşağıdan, yukarıdan saldırıyor , sıçrıyor, odadaki eşyaları deviriyor, vahşi hayvanlar gibi hırlayarak, haykırarak Kara Murat'ın açığını yakalamaya çalışıyorlardı...

Kara Murat "Adamlar çok hızlı dövüşüyor. İkisine birden yetişmekte güçlük çekiyorum. Savaş teknikleri umduğumdan daha iyi" diye düşündü.

Vuruşma kızıştıkça iki Çinli'nin ağızlarından müthiş küfürler, lânetler, feryatlar fışkırıyordu...

Orkide, korkudan büyüyen gözlerle bu kanlı dövüşü seyrediyordu.

Her geçen an, Kara Murat'a karşı duyduğu hayranlık artıyordu...

Delikanlı, kaya gibi sağlam, soğukkanlılığını yitirmeden, iki korkunç haydudun saldırılarına karşı koyuyor, kılıcı gözle takip edilemeyecek kadar

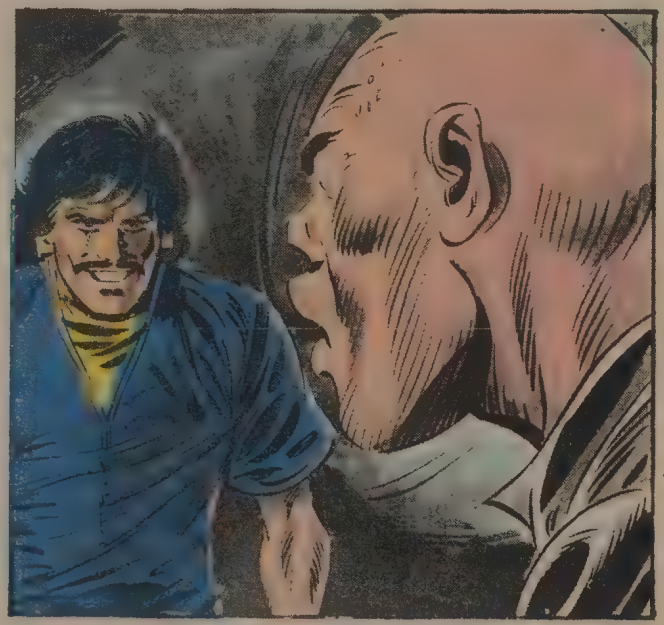

hızlı hareket ediyordu...

Bu kılıç, aynı anda birkaç yerde birden görünüyor, sağdan bir hamleyi önlerken, soldan şimşek hızıyla hücum ediyordu.

Bir süre sonra, Çinlilerden biri daha külçe gibi yere yıkılıverdi. Kara Murat'ın kılıcı adamın göğsünün bir yanından girmiş, öbür yanından çıkmıştı.

Acı bir çığlık kulakları tırmaladı. Havattaki bu son haykırışıyla birlikte adamın ağzından kanlar boşandı.

Kara Murat, geriye kalan son düşmanına korkunç bir gülümseyişle baktı.

Ayakta kalan tek Çinli dehşete kapılmıştı.

Şaşkınlıkla açılan gözleri, yerde cansız yatan arkadaşlarıyla Kara Murat arasında mekik dokuyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 EYLÜL 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 191 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET : Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

İnanamıyordu bir türlü...

O güne kadar kendilerini dövüşme ve kılıç kullanma sanatında eşsiz birer usta sanmışlardı.

Kendilerinden daha büyük ve daha güçlü yalnız Kızıl Çung'u tanıyorlardı..

Ama, şimdi, Kızıl Çung kadar usta birine daha rastladıklarını anlıyordu.

Son Çinli bunları düşünürken, Kara Murat kaşlarını çatarak onun karşısına dikildi, Delikanlının sesi sakin, fakat ürperticiydi:

-İki arkadaşın öldü.. Gördüklerini Kızıl Çung'a anlatman için senin canını bağışlayacağım. Ama daha önce sana bir ceza vermem gerek!.. Kulaklarını keseceğim...

Kara Murat sözünü henüz bitirmişti ki, havada korkunç bir ıslık çalan kılıcı Çinli'nin sağ kulağını kopardı, adamın acı feryadı odayı çınlattı. Delikanlı soğuk bir sesle:

-Varan bir! dedi.

Aradan birkaç saniye geçmeden ekledi:

-Bu da ikincisi...

Bu defa kılıcı, Çinli'nin sol kulağını dibinden koparmıştı...

Kesik yerlerden kanlar fışkırıyordu.

Çinli, ellerini yaraların üzerine kapamıştı. Kanlar parmaklarının arasından sızarken acıklı bir sesle:

-Kulaklarım..Kulaklarım..diye inledi.

Kara Murat, ürpertici bakışlarını düşmanından ayırmaksızın kırbaç gibi şaklayan sesiyle:

-Haydi git, olanları efendine anlat! dedi ... Karşı karşıya geldiğimiz vakit onun da kulaklarını keseceğimi söylemeyi unutma..Adı artık Kızıl Çung değil, Kulaksız Çung olacak... Tıpkı senin gibi...

Uğradığı acı yenilgiyle perişan olan Çinli silahşör boynu eğik, süklüm püklüm evi terk ederken:

-Bir gün, bu kesik kulaklarımın öcünü alacağım. Ölümün benim elimden olacak Kara Murat, diye kinle homurdandı.

Adam çıkıp gittikten sonra Kara Murat Orkide'ye döndü, okşar gibi yumuşak bir sesle:

Artık bu evde kalamazsın. Şimdi ne yapacaksın? diye sordu.

Genç kadın mırıldandı:

-Ne mi yapacağım? Bilmem... İki sokak ötede yakın bir arkadaşım var.. Bir süre onun yanında kalırım.. Beni görmeye gelir misin?

Kara Murat gülümsedi:

-Şüphen mi var? Haydi seni oraya götüreyim...

Orkide düşünceli bir tavırla ona baktı:

-Peki sen ne yapacaksın? Kızıl Çung, peşine düştüğü avı bırakmayan inatçı bir köpek gibidir... Her yerde seni aratacak...

Kara Murat'ın gözlerinde bir nefret ışıltısı dolaştı, soğuk bir sesle:

-Zamanı gelince onun karşısına çıkacağım! İkimizden biri ölecek!, dedi.

★★★

Cellat Kızıl Çung, perişan bir halde karşısında duran kulakları kesik silahşöre derin bir şaşkınlık içinde baktı:

Gözlerine inanamıyordu.

Her biri beş kişiye bedel sandığı adamlarının ikisi ölmüş, biri ise dayak yemiş uyuz bir köpeğe dönmüştü...

Kanlı ve korkunç bakışlarını silahşöre dikerek kükredi:

-Olur şey değil!, kaç kişi saldırdı size?

Adam utanç içinde boynunu büktü:

-Bir kişi efendim...

-Ne? Bir kişi mi? Sizi bir kişi mi bu hale getirdi?

-Evet..Şeytan gibi bir adamdı...

-Her biriniz beş kişiye bedel yaman silahşörlerdiniz. Tuzağa mı düştünüz?

Kulaksız silahşör, zalim, kan içiçi bir hayduttu ama doğru sözlüydü. Dudaklarında acı bir

kur fokur kaynıyordu. Düşünceli bir tavırla:

-Biliyor musun? dedi, Kendim öldürürken bana her şey normal geliyor ama bir başkası adamlarımı öldürünce deliye dönüyorum. Bu Kara Murat denen iti yakalayıp ellerimle boğmadan rahat edemeyeceğim. Zaten imparator da onu ve arkadaşını bir an önce ele geçirmemizi istiyor.

Kulaksız silahşör birden yeni hatırlamış

gülümseme belirdi:

-Aslında biz onu tuzağa düşürdük. Kızın evinde üç kişi birden kıstırdık onu.. Ama dediğim gibi korkunç bir yaratıktı bu.. İnsan kılığında bir canavar sanki... Li Hung ile Teng'i öldürdü. Beni, gördüklerimi anlatmam için size yolladı...

Kızıl Çung bir süre sessiz kaldı. Sakin olmaya çalışıyordu ama içinde derin bir öfke fo-

gibi Kızıl Çung'un sözünü kesti:

-Haaa... Kura Murat size şunu da söylememi istedi efendim...

Cellat kulaklarını kabarttı, derin bir merakla sordu:

-Söyle bakalım, ne dedi?

-Bana kızmazsanız söylerim efendim..

-Kızmam, söyle...

-"Bu olanları efendine anlat'. Karşı karşıya geldiğimiz vakit onun da kulaklarını böyle kese - ceğim. Adı artık Kızıl Çung değil, Kulaksız Çung olacak... Tıpkı senin gibi..." dedi.

Kızıl Çung, kızmayacağına söz vermesine rağmen kendini tutamadı, kanlı gözleri yuvalarında delicesine döndü. Korkunç gürlemesi salonda top gibi patladı:

-Böyle dedi ha? Sen de bana bunu tekrarlamaya cesaret ediyorsun öyle mi? Köpek herif'! Bu ne cüret? Kara Murat senin kulaklarını ko - pardı, ben de dilini keseyim de gör...

Silahşör korkusundan dondu kaldı.

Kızıl Çung birden yırtıcı bir kaplan gibi a - tıldı, elinin keskin yanı ile vurduğu iki müthiş karate darbesi ile onu baygın yere serdi.

İyi bir dövüşçü olmasına rağmen, Çung'un inanılmaz hızı karşısında adam kendisini savun -

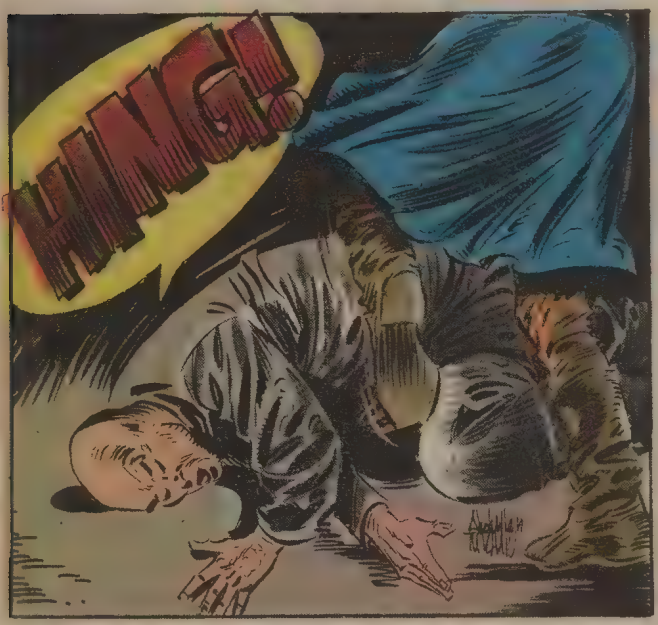

maya bile vakit bulamamıştı.

Öfkesini alamayan Kızıl Çung onun böğrüne iki tekme atarak haykırdı:

-Aptal herif'. Bu dünyada benden güçlüsü olmadığını bilmiyor musun? En büyük benim ... En güçlü benim...O Kara Murat köpeğine önüm - de diz çöktürüp ayaklarımı öptüreceğim!.. Bunu görmen için şimdilik seni öldürmüyorum.. Ama fazla uzayan dilini keseceğim...

Kızıl Çung, eline aldığı bir bıçağı, başka bir bıçağa sürterek bilemeye başladı. Bu iş bitince, salondaki dolapların birinden kerpeten çıkarıp baygın adama yaklaştı...

Dil kesmek, kulak koparmak kadar kolay bir iş değildi.

Kızıl Çung uzun süre uğraştıktan sonra bu nu anladı.

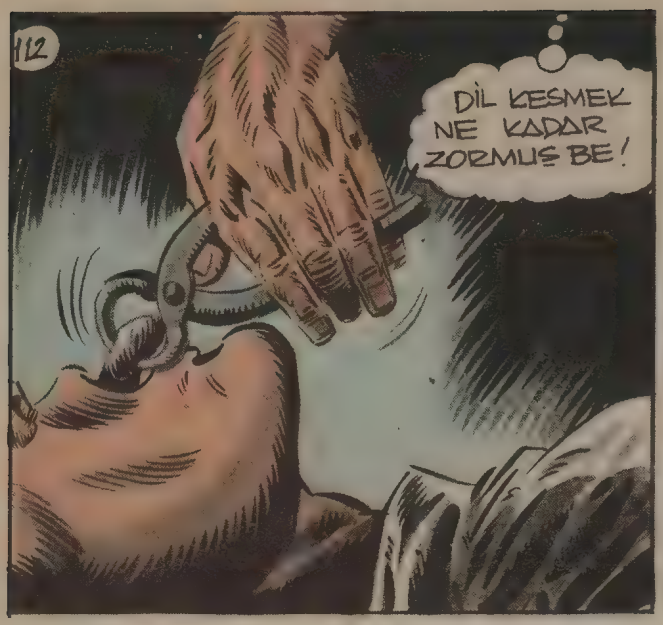

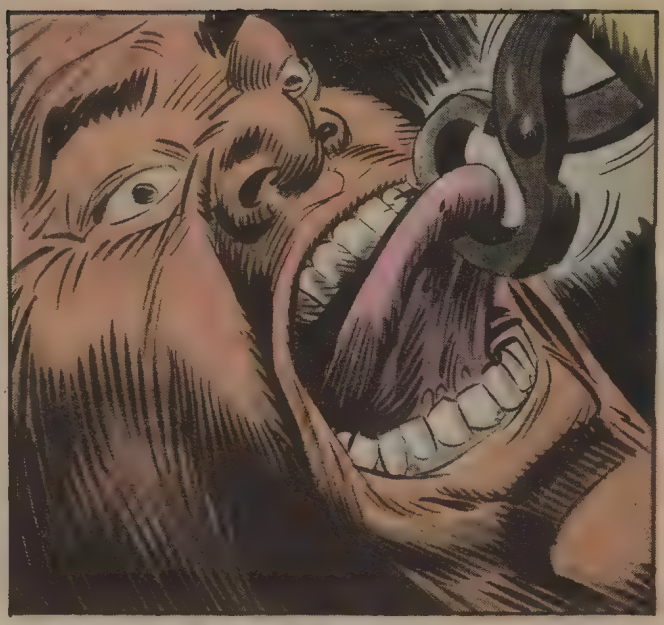

-Vay canına! dil kesmek ne kadar zormuş be? Islak sabun gibi kayıyor, diye söylendi.

Nihayet kerpeteni baygın silahşörün ağzına sokmayı ve dili yakalamayı başardı. Kıstırıp dışarı çekmek istedi ama sonuç yine olumsuz kaldı.

Kızıl Çung'un öfkesi her geçen an büyüyordu...

Ağza alınamayacak küfürler savururken bir

parçası döşemenin üzerine düştü...

Önce kulaksız, sonra dilsiz kalan silahşör garip sesler çıkararak can havliyle Kızıl Çung'un boğazına sarılıp sıkmak istedi ama cellat müthiş bir darbe ile adamı yeniden baygın yere yıktı..

Ayağa kalktığı vakit her yanı kan içindeydi. Mezbahadan çıkmış bir kasaba benziyordu...

Silahşörü yerde baygın bırakarak sinirli adan adam kendine geldi, canhıraş çığlıklarla bağırmaya başladı.

Dışarıda sulu kar, yağmura dönüşmüştü... Şimşekler çakıyor, pencereden giren parlak ışıklar duvarda korkunç gölgeler meydana getiriyordu. Kızıl Çung kerpetene kıstırdığı dili çekmeye çalışırken hiddetinden öyle şiddetli sıktı ki, yumuşak et parçası birden kopuverdi.

Zavallı adamın ağzından fırlayan kanlı et

dımlarla salonu terk etti...

Şimdi kafasında bir tek düşünce vardı...

Ne pahasına olursa olsun Kara Murat'ı yakalayıp o korkunç işkencelerle öldürmek.. Kendi kendine:

-Önce kulaklarını keseceğim.. Sonra dilini koparıp, gözlerini oyacağım. Dünyaya geldiğine pişman edeceğim onu.. diye homurdandı.

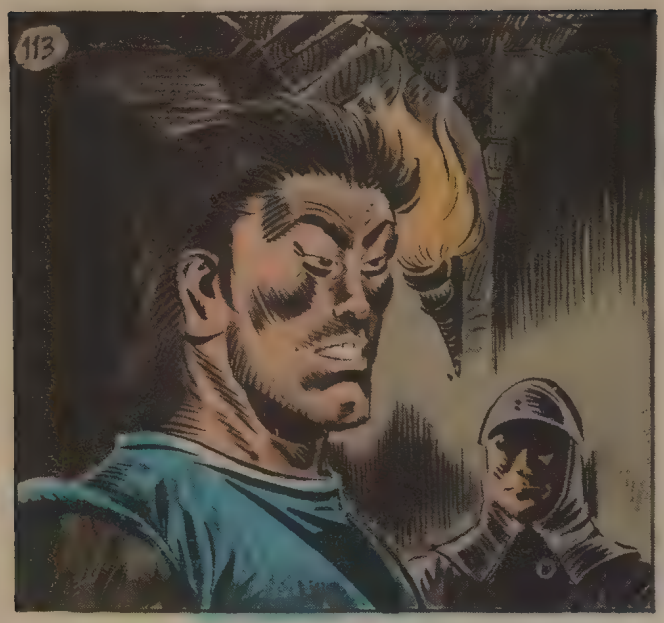

Yüreği öldürücü bir kinle kabarıyordu.

Kanlı gözleri parçalayacak av arayan vahşi bir kaplan gibi ışıldamaktaydı.

Sert adımlarla yürüdü. Birçok koridordan ve salondan geçip, taş merdivenlerden indi.

Gittiği yer zindandı.

Onu gören muhafızlar korkuyla geri çekiliyorlardı.

Kızıl Çung, on Türk esirinin bulunduğu hücreye hışımla girdi, gardiyana emretti:

-Şunlardan ikisini çöz!

Türkler, kalın zincirlerle duvardaki demir halkalara bağlanmışlardı.

Gardiyan, elindeki anahtarla kilidi açıp, en baştaki iki Türk'ün zincirlerini çıkardı.

Adamlar, neden çözüldüklerini anlamamışlardı.

Pranganın kanlı izler bıraktığı bileklerini

ovuşturdular...

Günlerdir bağlı kalmak, onları perişan etmişti. Açlık, yorgunluk ve uykusuzluktan bitkin bir haldeydiler..

Kızıl Çung, korkunç kıvılcımlar saçan bakışlarını onlara dikerek haykırdı:

-Kollayın kendinizi! Şimdi canınızı alacağım!

Birden yıldırım gibi atıldı, sert ve vahşi karate darbeleriyle iki Türk'ü yere yıktı.

Zavallılar neye uğradıklarını anlayamamışlardı..Daha kendilerini korumaya bile vakit bulamadan, ağızları burunları kan içinde kendilerini zindanın rutubetli zemininde buldular.

Kızıl Çung, korkunç bir nara atarak havaya sıçradı ve gülle gibi iki esirin üzerine inerek topuk darbeleriyle kaburgalarını kırdı..

Tüyler ürpertici bir sahneydi bu...

Vahşiydi, korkunçtu...

Kırılan kemiklerin çatırtılarına, iki talih - siz esirin içler acısı iniltileri karıştı.

Zincirle bağlı olan öteki Türkler, arkadaş- larının ölümünü dehşet içinde seyrettiler..

Hepsinin kalpleri nefretle tutuşuyordu a- ma çaresizdiler...

Kızıl Çung, iki Türk'ü, acımasızca üzerle - rinde tepinerek öldürdükten sonra, diğer esirle-

latmak istiyordu.

Esir Türklerin yüzünde derin bir nefret ifadesi vardı. Kızıl Çung'a iğrenerek, tiksinerek bakıyorlardı.

Celladın gök gürültüsünü andıran sesi, zin- danın ıslak duvarlarında yankılar yaptı:

-Neden susuyorsunuz? Gücümü gördünüz! Söyleyin... Kara Murat denen köpek benimle boy ölçüşebilir mi? Konuşmazsanız birer birer bey-

re dönüp kükredi:

-Söyleyin bakalîm, Kara Murat benden kuv- vetli mi?

Kanlı gözlerini, Türklerin üzerinde dolaş - tırarak cevap bekledi.

Celladın vahşi gövde gösterisinin sebebi şimdi anlaşılıyordu.

Kendisinden daha kuvvetli bir insanın var - olabileceğine inanmayan Kızıl Çung içini rahat -

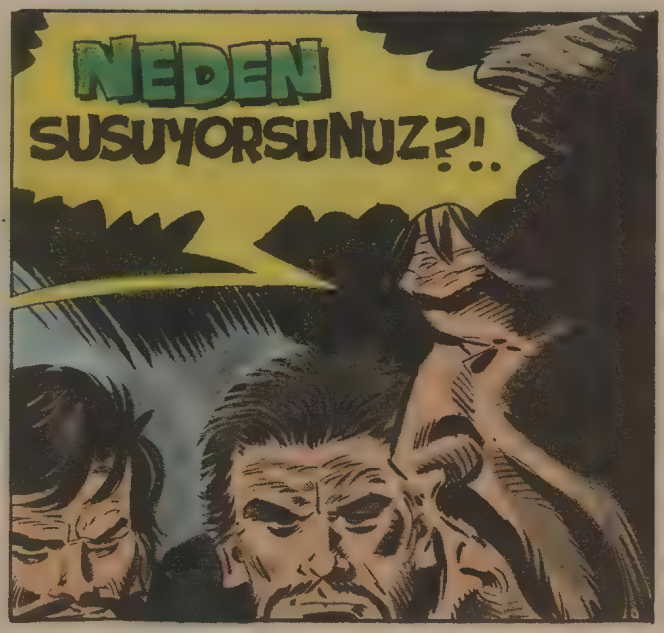

ninizi dağıtırım...

Türkler acı acı birbirlerine baktılar.

Hepsinin gözleri öfkelerinden kan çanağına dönmüştü.

Pekin'e geldikleri günden bu yana karşı - laştıkları olaylar öylesine kalleş, öylesine insan- lık dışıydı ki, artık gördükleri hiç bir şey onları şaşırtmıyordu.

İçlerinden biri, Kızıl Çung'a tükürürcesine cevap verdi:

-Senin gibi bir kahpe dölü, Kara Murat'ın tırnağı olamaz!. O öyle soylu bir yiğittir ki, karşısına beş tane Kızıl Çung çıksa yine ona bir şey yapamaz...

Cellat, sinirli ve hırçın kahkahalar attı:

-Çok yüksekten konuşuyorsunuz..Az önce iki arkadaşınızı hamamböceği gibi nasıl ezdiğimi

gördünüz...

Türk, dudağını büktü:

-Onlar savaşçı değildi... Üstelik günlerdir bağlı olduklarından her tarafları uyuşmuştu..

Kızıl Çung, çarpık dişlerini göstererek pis pis sırıttı:

-Demek Kara Murat'ın, benimle dövüşecek güçte biri olduğu kanısındasınız. Bu güzel işte...

Yıllardır kendime hep böyle bir rakip arıyordum. Onu yakalayıp, kendi ellerimle boğmazsam içim rahat etmeyecek..Bu dünyada benden daha güçlü bir kimse olmadığını hepinize göstereceğim..

Türkler alay ettiler:

-Bu biraz zor cellat efendi...Bu defa kayaya çarptın..Kara Murat, tepelediğin öteki insanlara benzemez...Her kuşun etinin yenmeye

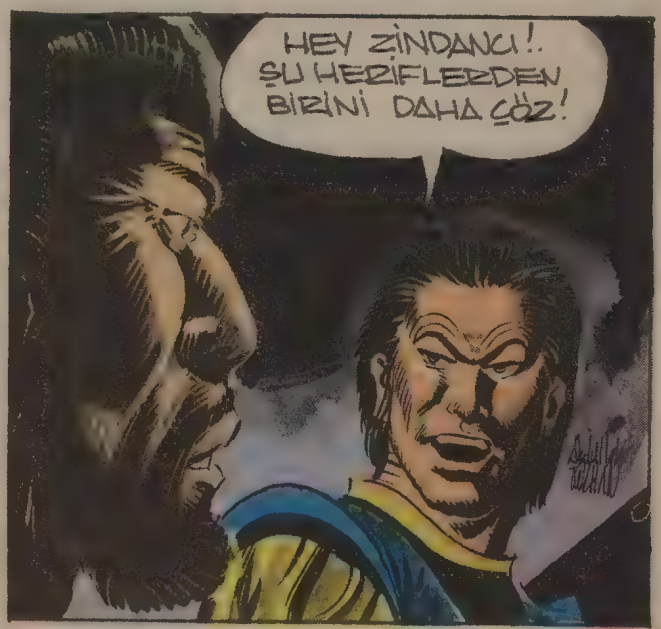

ceğini öğreneceksin...

Cellat Kızıl Çung, burnundan soluyarak öfkeli öfkeli homurdandı:

-Görürüz...Görürüz...Hey zindancı..Şu heriflerden birini daha çöz...

Gardiyanın gözleri korkuyla büyüdü:

-Onu da mı öldüreceksiniz efendim?

Cellat hain hain güldü:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 EYLÜL 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 192 FİYATI 150 KURUŞ

UZUN KILIÇLI KAHRAMAN'ın YENİ SERÜVENİ

10. sayfada başladık

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Hayır.. Serbest bırakacağım. Gidip Kara Murat'ı bulsun. İki gün içinde karşıma çıkıp benimle dövüşmeyi kabul etmezse, arkadaşlarından üçünü daha öldüreceğimi, dört gün içinde ortaya çıkmazsa tümünü asacağımı ona bildirsin... Bu dünya kimin daha güçlü olduğunu görmelidir...

★★★

Yeryüzünde kendisi kadar güçlü birinin daha yaşaması Kızıl Çung'u delirtiyordu. Bu düşünceye alışamıyordu bir türlü..

Öfke içinde zindandan çıktı, yosun tutmuş rutubetli taş merdivenlerden tırmandı. Bir yandan da:

-Bu Türk'ü mutlaka öldürmeliyim. Hem de herkesin gözü önünde tepelemem gerek... Yoksa bütün şerefim iki paralık olur, diye düşünüyordu.

Kara Murat bir gün içinde inanılmaz şeyler yapmıştı..

Önce kurnazca bir planla iki mahkûmu idam sehpasında kaçırmış, sonra imparatoriçeyi mucizevi bir şekilde ölümden kurtarmıştı.

Bu yetişmiyormuş gibi tek başına Pekin'in en yaman üç silahşörünü yenmiş, alay olsun diye birinin kulaklarını kesip geri yollamıştı.

Kara Murat'ın yaptıkları kısa zamanda kulaktan kulağa yayılacak ve Kızıl Çung'un o büyük ünü sarsılacaktı.

İşte cellatı öfkeden kudurtan bu düşünceydi. Merdivenlerden çıkıp geniş koridora ayağını attığı anda karşısında Başharemağası Yu Ying' i buldu.

Sarayın en nüfuzlu kişilerinden biri olmasına rağmen Yu Ying cellada karşı son derece saygılıydı. Nazik bir sesle:

-İmparator hazretleri seni bekliyor, dedi.

Kızıl Çung içinden:

"-Şeytan alsın. Kaçakları bulamadığım için beni azarlayacak. İnşallah fazla kızgın değildir " diye homurdandı.

Hızlı, adımlarla yürüyüp, imparatorun dairesine gitti.

Büyük salonda komutanlar, subaylar, haremağaları toplanmıştı. İmparator, kalabalığın a-

rasında kızgın görünüyordu. Patlamaya hazır bir yanardağ gibiydi sanki. İmparatoriçe An Thai o-nu sakinleştirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

İmparator karşısında Cellat Kızıl Çung' u görünce:

-Kaçaklar nerede? diye haykırdı.

Kızıl Çung boynunu büktü:

-Arıyoruz efendimiz...

İmparatorun gözlerinden öfke kıvılcımları

fışkırdı:

-Hâlâ bulamadınız demek? Bu ne becerik-sizlik? Yüzlerce, binlerce askerimi emrine ver-dim. Yine de iki serseriyi ele geçiremiyorsun..

-En kısa zamanda yakalanacaklardır efendimiz. Buna inanınız. Kara Murat kurnaz bir in-san.. Üstelik ona yardım eden birçok Çinli var. Bütün güçlük buradan doğuyor.

İmparator şaşırdı:

-Nereden bulmuş Çinli yardımcıları?

-Herhalde çok para dağıtmış olacak..

-Öyleyse şehirde tellallar dolaşsın. Kaçak iki Türk'e kim yardım ederse idam edileceği herkese duyurulsun.. Onları ölü ya da diri yakalaya-na veya yakalatana on bin yuan ödül vereceğim de ilan edilsin...

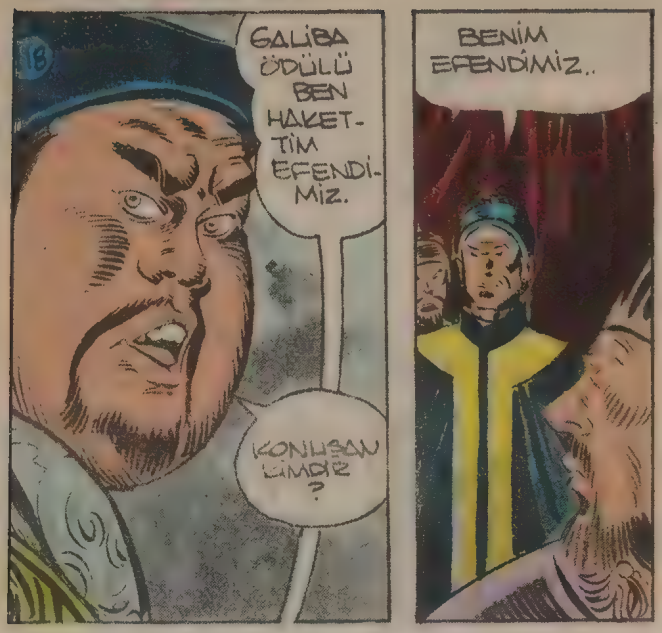

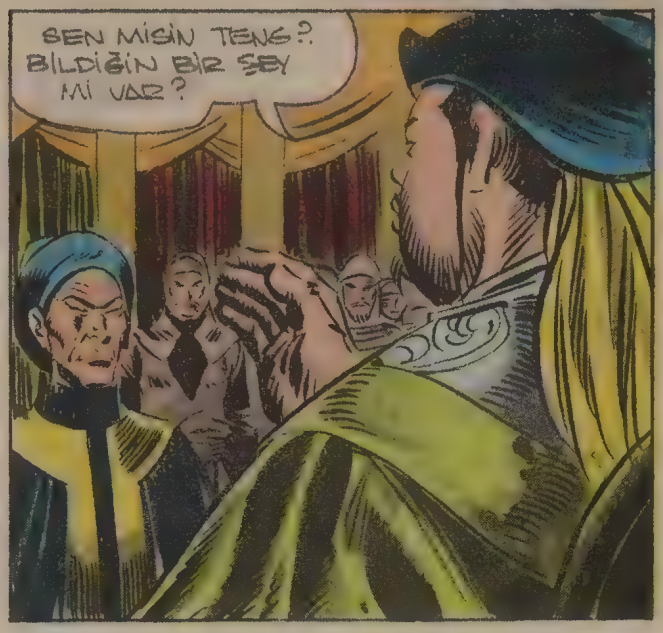

Salonda çatlak bir ses yükseldi:

-Galiba bu ödülü ben hak ettim efendimiz.

İmparator, bakışlarını içeride bulunanların üzerinde merakla dolaştırdı:

-Konuşan kimdir?

Orta yaşlı, sinsi bakışlı bir adam iki adım öne çıktı:

-Benim efendim.

İmparatorun gözlerinde bir tanıma ışıltısı belirdi:

-Ooo.. Sen misin Teng? Söyle bakalım bil - diğin bir şey mi var..

Teng imparatorun en güvendiği hafiyeler- den biriydi. Kara Murat ile Çinli mahkûm Çu Çu konuşurken karanlıkta onları gizlice dinlemiş ve İmparatoriçeye ait müthiş sırrı öğrenmişti..

Saatlerden beri, bu önemli bilgiyi imparato- riçeye karşı nasıl kullanacağını düşünüyordu.

An Thai'den nefret ediyordu çünkü..

O kadını mahvetmeye yemin etmişti.

İmparatoriçe hiç bir vakit Teng'e güvenme- miş, onun sarayda yükselmesine engel olmuştu.. Kendisine her zaman küçümseyerek bakan bu ka- dından öç almak hafiyeye mutluluk verecekti.

"-Madem Sarıçiçek An Thai'nin kızı.. Ben de onu yakalatıp idama mahkûm ettiririm. Sonra da imparatoriçeye gerçeği anlatır, acılar içinde nasıl kıvrandığını zevkle seyrederim. Ne de olsa bir anne o... Büyük ıstırap çekeceği muhakkak " diye düşünmüştü...

Acaba yıllardır varlığından haberdar olma- dığı kızının idamına göz mü yumardı, yoksa onu kurtarmaya mı çalışırdı? Teng:

"-Ne olursa olsun, eğlenceli bir iş bu"diye sırıtarak müthiş kararını vermişti..

İmparatora söyleyeceği sözleri kısa bir an düşündü, hafifçe yutkundu, çatlak sesini biraz kalınlaştırarak:

-Efendimiz, kaçakları Sarıçiçek adında biri saklıyor, dedi.

-Demek bir kadın?

-Evet efendim, hem de bir genç kız...

-Bir genç kız ha? Bu ne cüret? Bu ne küstahlık?

-Kaçaklar ne de olsa yakışıklı gençler efendim.. Bu yüzden kızların ve kadınların kalplerine girmesini biliyorlar. Hatta bazı önemli kadınlarla bile ilişkileri olduğu söyleniyor.

Teng bunları söylerken imparatoriçeye öyle bir bakış fırlattı ki sapsarı kesilen An Thai bu bakış altında adeta ezilerek:

-"Teng bir şeyler biliyor galiba? Bunu mutlaka öğrenmeliyim" diye düşündü...

Hafiyenin imalı sözleri ve kendine güvenen hali imparatoriçeyi titretmişti.

Teng devam etti:

-"Hanın çevresinde tertibat alınırsa kaçaklar mutlaka ele geçirilecektir. Eninde sonunda onların hana geleceğine eminim..

İmparator Li Lien, Cellat Çung'a dönerek haykırdı:

-Derhal gidip kızı tutukla. İmparator düş -

manlarına yardım etmenin cezası ölümdür...

-Evet efendim.. Yılanın başı oynadığı sırada ezilmelidir. Kızı bir saat içinde yakalayıp zindana atarız. Ancak, kaçak iki Türk'ü yakalamanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

İmparator birden köpürdü, o anda önünde bulunan değerli taşlarla süslü masayı, indirdiği şiddetli bir tekme ile devirdi. Korkunç gürlemesi salonun camlarını titretti:

-Allah belanızı versin. Beni alçakçasına ölümle tehdit ediyorlar, halkın önünde rezilce kafa tutuyorlar..Ve siz bu köpekleri ele geçiremiyorsunuz. Sarayı basıp, canımı almalarını mı bekliyorsunuz?

Kızıl Çung sapsarı kesilmişti ama kaşlarını çatarak sakin ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Büyük bir sessizlikle imparatorun öfkesinin geçmesini bekledi, sonra yerlere kadar eğilerek:

-Kara Murat'ı ele geçirmek için bir plan hazırladım efendimiz, dedi. Ona çeşitli yollardan haber saldım. Birkaç gün içinde karşıma çıkıp benimle yiğitçe dövüşmeyi kabul etmezse zindanda bulunan bütün arkadaşlarını öldüreceğimi söyledim..

İmparator, kısa bir an düşündü, sonra sinirli kahkahalar attı:

-Çok aptalca bir şey bu...

Kızıl Çung sarardı, sesi boğuklaştı:

-Neden efendimiz?

-Dünyada hiç kimse seninle boy ölçüşmeye cesaret edemez de ondan..

Cellatın gerilen yüzü gevşedi, bakışlarında memnun bir ışıltı dolaştı:

-Haklısınız efendim. Bilek ve yürek gücünde benden üstün kimse olacağını sanmıyorum. Ama bu Türkler'de inanılmaz bir gurur vardır. Arkadaşlarını kurtarmak için bazen kendilerini feda ederler...

İmparator kaşlarını hayretle kaldırdı:

-Yani zindandaki esir Türkleri öldürmememiz için seninle dövüşmeyi kabul mü edecek? Buna inanmam işte...

-Bunun için sizin bir söz vermeniz yeter..

-Nedir o?

-Esir Türk beni yenerse, onu ve tutukluları bırakmayı vaat edin.. Bu Kara Murat'ı oltaya takmamız için iyi bir yem olur.

-Peki, dedi. Öyle olsun.. Nasıl olsa sen onun kemiklerini kırarsın.

Kızıl Çung gururla göğsünü şişirdi:

-Bana güveniniz majeste.. Kara Murat belki Azrailin elinden bile kurtulur ama benim elimden asla kurtulamaz. Şimdi, asi kızı tutuklamaya gidiyorum. Bir saat sonra size raporumu veri - rim.

Kızıl Çung iki büklüm olarak imparatoru selamladı ve geri geri giderek salondan çıktı.

İmparatorun hafiyesi Teng, konuşulanları, sakin bir şekilde dinleyen imparatoriçeye bakarak kendi kendine söylendi:

"-An Thai.. Her zaman beni küçük gördün. Ama başına ördüğüm çorabı öğrenince elimde oyuncak olduğunu anlayacaksın.. Öz kızının gözlerinin önünde parçalandığını ve bir odun yığını - nın üzerine konularak yakıldığını görüp çıldıra - caksın.. Tabii sende bir insan yüreği varsa..."

★★★

Kızıl Çung, avluda bekleyen on kadar atlıyla saraydan çıktı. Kafile karanlık sokaklardan geçerek Teng'in tarif ettiği hana vardı.

Çung:

-Dikkat edin, dedi. Savunmasız bir kızı ya - kalayacağımızı düşünerek gevşemeyin. Eğer içeride o iki kaçak Türk varsa kendinizi iyice kollamalısınız..

Muhafızlar arasında nefret hakaret ve tehdit sesleri dolaştı. Hepsi de:

-İmparatorun düşmanlarına ölüm, diye homurdanıyordu.

Kızıl Çung yaklaştı ve iri yumruğuyla kapıya vurdu.

Hiç bir şeyden haberi olmayan Sarıçiçek, handaki yardımcılarından birine:

-Kapıyı açın. Müşteri geldi galiba, diye seslendi.

Adam kapıyı açınca Kızıl Çung ve muhafızlar fırtına gibi içeri girdiler. Cellat kükredi:

-Sarıçiçek denilen kız burada mı?

Titrek bir ses duyuldu:

-Sarıçiçek benim...

Genç kız gürültüden ve içeri giren adamların vahşi görünüşünden ürkmüşe benziyordu.

Kızıl Çung homurdandı:

-Sen, imparatorun düşmanlarına yardım etmekten suçlusun. Haşmetli imparator adına seni..

Seni...

Kızıl Çung birden sustu. Genç kıza, " Seni tutukluyorum"demek istedi ama bu cümle boğazında düğümlendi.. Sarardı, titredi.. Kekeledi adeta..

Bütün sertliğine ve vahşetine rağmen Sarıçiçek'in güzelliği karşısında sarsılmıştı. İçinden: "Tanrım.. Bu ne güzellik? İmparatorun düşmanı bu mu? Bu kızı mı tutuklayıp ateşte yakacağım?" diye düşündü..

Farkında olmadan bu kıza karşı içinde yıldırım gibi bir aşk belirmişti. Bütün gücünü toplayarak bin bir zorlukla:

-Seni imparatorun düşmanı olarak tutukluyorum.. diyebildi.

Sarıçiçek, bu korkunç suçlama karşısında sendeledi. Hiç bir suçu olmadığı halde kendisini bekleyen müthiş cezayı düşünerek ürperdi .

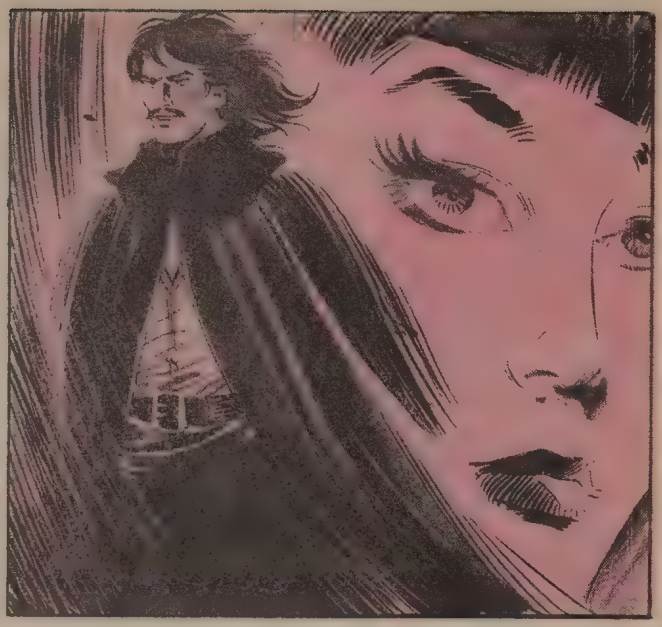

Genç kız, imparatorun düşmanlarının diri diri ateşte yakıldığını her Çinli gibi biliyordu.

Korku ve dehşetten kendini kaybedecek gibiydi. Masum bakışlı güzel gözlerini, karşısında duran korkunç görünüşlü adama dikerek:

-Ben imparatora ne yaptım? diye inledi.

Genç kız gerçekten suçsuzdu. O sabah yemek vererek karnını doyurduğu Kara Murat'ın kim olduğunu bilmiyordu.

Onun imparatorun düşmanı olarak aranan bir cani olduğunu öğrenince sarsıldı.

O sevimli yabancının söylediği gibi tehlikeli bir haydut olabileceğine inanamıyordu.

Kara Murat'ın her insana güven veren mert çehresi, korkusuz bakışları ve aydınlık gülümsemesi genç kızın gözlerinin önünde canlandı.

Demek imparatora meydan okuyan, onu tehdit eden, idam mahkûmlarını kurtaran cesur ya-

bancı bu gençti?

Bütün kent Kara Murat'ın yaptıklarıyla çalkalanıyordu.

Ona yardım edenlerin cezası ölümdü.

Şimdi Sarıçiçek ona yemek yedirdiği için imparatorun düşmanı olarak tutuklanıyordu.

Genç kız, kalbini saran bütün korkuya rağmen Kara Murat'a kızamadı. Hatta içinde akan sevgi ırmağının daha da kabardığını hissetti.

Sarıçiçek, Kara Murat'ı seviyordu.

Belki onu bir daha hiç göremeyecekti ama bu, genç kızın sevgisine engel olamazdı.

Kendisini iyice toparlayan Sarıçiçek'in dudaklarında soğuk ve acı bir gülümseme dolaştı:

-Haydi, beni götürünüz. Eğer Kara Murat'ı sevmem bir suçsa, bu suçu kabul ediyorum...

Muhafızlar kızın sözlerini duyunca öfkeyle haykırdılar:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 EKİM 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 193 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-İtiraf etti! Suçunu itiraf etti. Tutun! ..

Kızıl Çung; hayal dünyasının bir anda göçtüğünü, gerçeğin çürük bir bina gibi tepesine yıkıldığını hissetti. Buz gibi bir sesle:

-Götürün, dedi.

Aynı anda genç kız yakalanmış ve sürüklenerek dışarı çıkarılmıştı bile...

Kızıl Çung hiç bir şey söylemeden, rüya da gibi dalgın yürüdü. İçinde bir öfke seli kabarıyor: "- İşte, Kara Murat'ı öldürmem için bir sebep daha: Kız onu seviyor" diye söyleniyordu.

Yüreğinde tarifsiz bir kin vardı.

Büyük bir nefret, koca vücudunu sarsıyor, kalbini sıkıştırıyor, benliğini eziyordu.

Az sonra zindana vardılar.

Kızıl Çung, zindanın komutanıyla kısa bir süre konuştuktan sonra kızı teslim edip, imparatora rapor vermek üzere saraya döndü.

Sarıçiçek, iriyarı iki gardiyan tarafından yakalanarak yeraltına inen bir merdivenden, aşağıya itildi. Sonra yarı baygın bir halde, küçük bir hücreye atıldı.

Gardiyanlar, zindanın demir kapısını gürültüyle kapayarak, çekip gittiler.

Sarıçiçek, bir mezar gibi sessiz ve karanlık olan hücrede korkunç kaderiyle baş başa kaldı. İçeride sadece bir ses duyuluyordu.

Zindanın çamurlu zeminine damlayan suyun sesi...

Islak ve iğrenç bir yerdi kapatıldığı hücre..

Bu korkunç karanlıkta ve tüyler ürpertici sessizlikte Kara Murat'ı düşündü:

-Onun için öleceğim! Fakat o bunu hiç bir zaman öğrenemeyecek, dedi.

Oysa yanılıyordu.

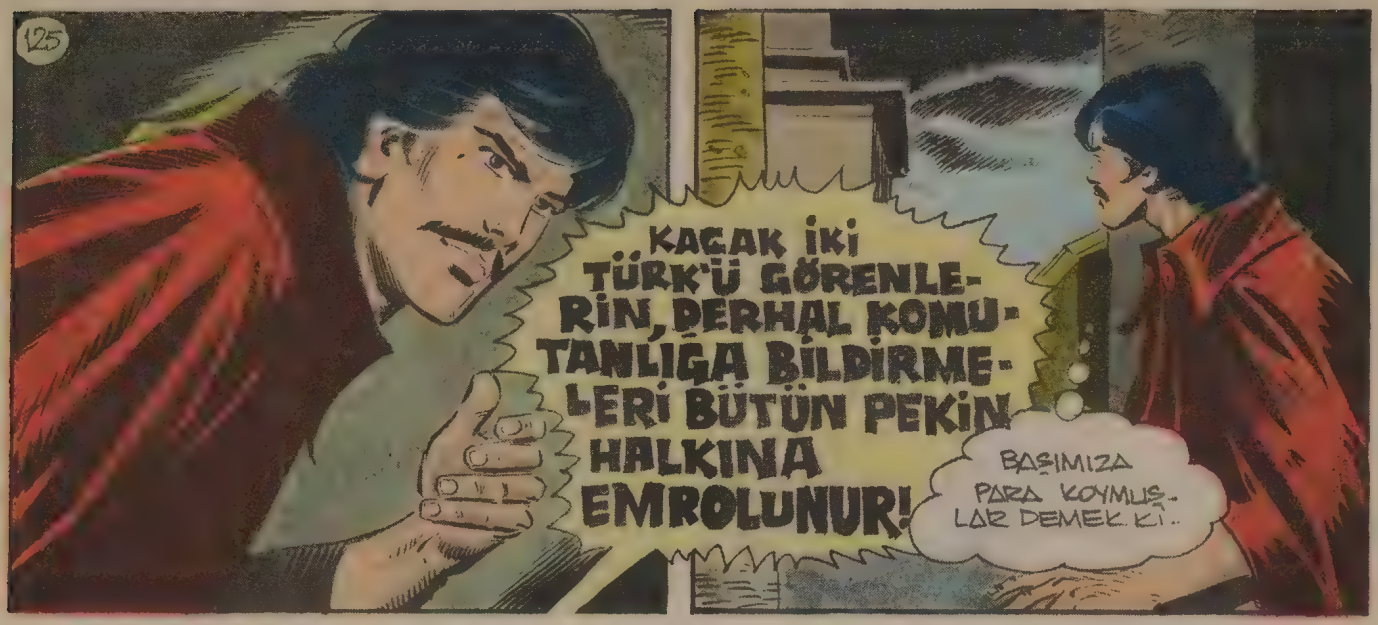

★★★

Kara Murat, Orkide'yi kalacağı eve kadar götürdükten sonra Sarıçiçek'in hanına doğru yola çıkmıştı..

Durakoğlu ve Çu Çu ile orada buluşacaktı.

Bu sırada kenti çınlatan tellalların seslerini duydu. İmparatorun son emri Pekinlilere şöyle duyuruluyordu:

"Kaçak iki Türk her yerde aranmaktadır. Arama kıtalarının komutanlığına Kızıl Çung atanmıştır. Kaçakların yakalanmasını sağlayana 10 bin yuan ödül verilecek, her kim onlara yardım ederse, işkencelerle öldürülecektir. Kaçak iki Türk'ü görenlerin, derhal komutanlığa bildirmeleri, bütün Pekin şehri halkına emrolunur."

Kara Murat, karanlıkta söylendi:

-Hımmm.. Başımıza para koymuşlar demek ki.. Şimdiden sonra daha dikkatli olmak gerek...

Pekinli serseriler, para için her şeyi yapabilirler çünkü...

Kara Murat, hana yaklaşınca iki gölgenin, yolunu kestiğini görerek kılıcına el attı.

Ama gelenler, Durakoğlu ile Çu Çu idi.

İkisi de düşünceli görünüyordu...

Durakoğlu, canı sıkılmış bir halde:

-Sarıçiçek'i tutuklamışlar, dedi.

Kara Murat'ın sesi karanlıkta titredi:

-Nasıl? Tutuklamışlar mı?

-Evet!

-Kim? Kimler?

-Kızıl Çung'la adamları.. Kızı alıp, zindana götürmüşler...

-Neden?

-Sana yemek yedirdiği için.. Muhafızlar onu götürürlerken, "İmparatorun düşmanına ölüm" diye bağırıyorlarmış. Handakiler anlattı...

-Yaaa... Zavallının başı benim yüzümden, derde girdi demek ki?

Kara Murat, yüreğinde derin bir sızı duydu. Gözleri kederle dolmuştu. Sarıçiçek'in masum bakışları, tatlı yüzü, sevimli bir gülümsemeyle çi - çeklenen dudakları, gözlerinin önünde canlandı. Acı acı içini çekti.

Genç kızı düşünmek kalbinde kımıldayan ılık sevgiyi birden ona hatırlatmıştı.

"-Benim için acı çekiyor. Bütün suçu, bilmeden bana yardım etmek" diye mırıldandı.

Bir an dalgın kaldı.

Durakoğlu:

-Şimdi ne yapacağız? diye sorduğu vakit, Kara Murat kararını vermişti. Kesin bir sesle:

-Kızı kurtaracağız, dedi.

Durakoğlu düşünceli bir tavırla söylendi:

-Kurtaralım, ama nasıl?

Kara Murat:

-Beni dinleyin, dedi. Yarın Yeşil Kule'ye gideceğim.

Çu Çu dehşetle haykırarak onun sözünü kesti:

-Nee? Yeşil Kule'ye mi? İmparatoriçeyle mi görüşeceksin?

-Evet!

-Çıldırmışsın sen! Kendini öldürtmek mi istiyorsun?

Çu Çu kapkara bir umutsuzluk içinde, onu fikrinden caydırmaya çalıştı:

-Yeşil Kule'ye gidip de ölmeden kurtulanların sayısı pek azdır. Kanala atlayıp, Durakoğlu'nu kurtardığın zaman bunu anladığını sanmıştım. Orada yaşayan bir kadın değil, dişi bir canavardır. İnsanı içkiler, güzel kokular ve eğlence sarhoşluğu arasında yakalatıp ölüme yollar..

-Biliyorum, ama gitmem gerek!

-Korkunç şey! ...

-Sarıçiçek'i kurtarmak için başka çare yok!

-İmparatoriçe'nin, kızın başına gelenlere acıyıp onu serbest bıraktıracağını mı sanıyorsun ? Başlangıçta sana kollarını açacak, sevişecek ve öldürtecek...

Kara Murat, Çu Çu'nun heyecanlı haline hafifçe gülümseyerek baktı, sonra:

-Söyle bakalım, dedi. İmparatorun yanında ağzından çıkan garip sözlerle ne demek istedin?

Teng sakindi. Gücünden emin insanların rahat görünüşü içindeydi. Kendisini huzuruna çağıran imparatoriçenin öfkesi artık onu korkutmuyordu. Meydan okuyan bir tavırla cevap verdi:

-Sözlerim gayet açıktı. Sizin kaçaklarla olan ilişkinizi biliyorum. Hem de tüm ayrıntılarıyla.

An Thai hafifçe sarsılır gibi oldu. Rengi sa-

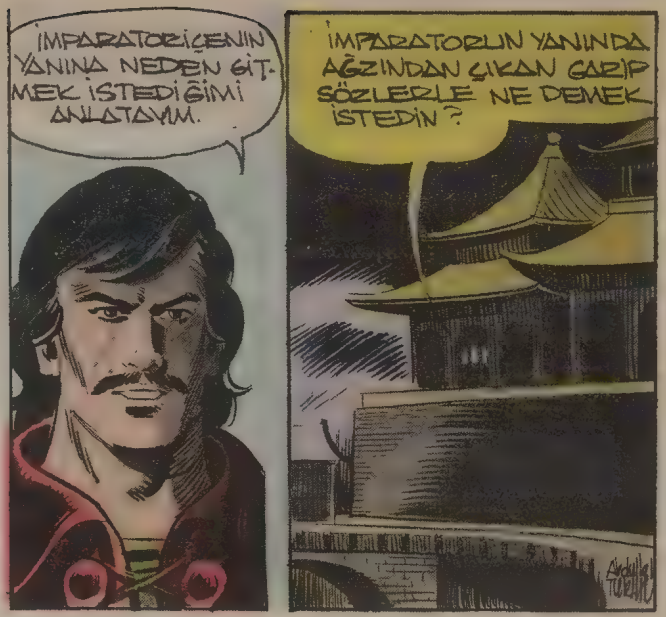

-Şimdi, dedi. Beni dinleyin. O yırtıcı bir kaplandan farksız olan imparatoriçenin yanına, hayatımı tehlikeye atarak neden gitmek istediğimi anlatayım.

★★★

İmparatoriçe An Thai'nin güzel yüzü öfkeden korkunç bir hal almıştı. Vahşi bakışlarını karşısındaki adama dikti, uzun uzun onu süzdükten sonra:

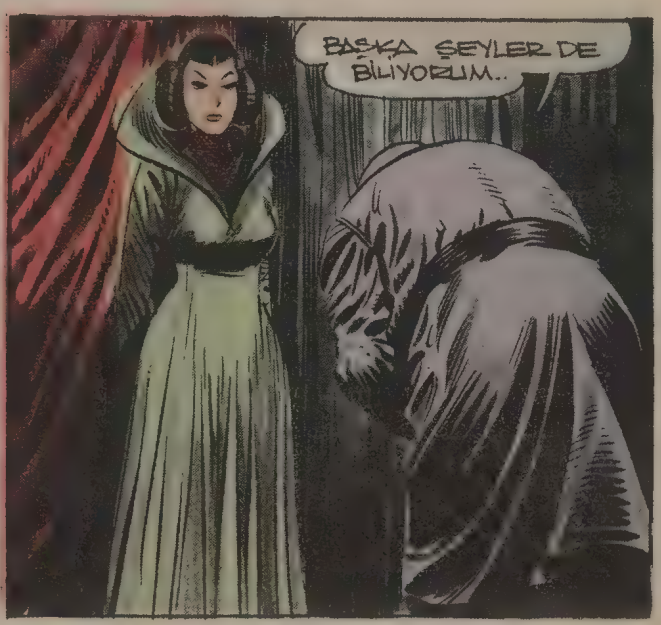

rardı. Ölüm ışıltıları saçan gözlerini, Teng'in üzerinde dolaştırdı:

- Yaa? Biliyorsun demek? Bunu anlamıştım. Peki ne istiyorsun benden?

Adam yerlere kadar eğildi. Dudaklarında garip bir gülümseme belirdi:

-Başka şeyler de biliyorum.

Ne biliyorsun?

-Prens Sakota ile geçmiş yıllarda yaşadığınız aşkı ve...

Teng, bir an durakladı. Söylemeye çekiniyor gibi bir tavır takındı...

İmparatoriçe haykırdı:

-Devam et.

Adamın yüzünü sinsi bir gülüş kapladı. Artık imparatoriçenin iplerini eline geçirdiğine emindi. Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak konuştu:

-Prens Sakota ile olan aşkınızdan bir çocuğunuz olduğunu biliyorum. Bu çocuk...

An Thai mosmor kesilmişti. Şimdi garip bir korkunun içine işlediğini hissediyordu.

Teng, zalim bir tavırla devam etti:

-Bu çocuk, bugün yaşamaktadır. Güzel, gösterişli, cazip bir genç kızdır şimdi...

An Thai ruhuna kadar titredi.

Kalbine bir bıçak yemiş gibi sarsıldı.

Annelik duygusu mu kabarmıştı? Yoksa yıllar önce işlediği bir günahın ortaya çıkması mı onu korkutmuştu? Belli değil...

O şimdi, emreden bir imparatoriçe değildi. O şimdi sadece bir kadındı. Titreyen sesiyle, adeta yalvaran bir kadın:

-Söyle Teng, rica ederim söyle.. Kızım gerçekten yaşıyor mu?

-Evet efendim...

-Öyleyse nerede olduğunu söyle.. Yıllardır yüreğimi kemiren korkunç azaptan kurtulmalıyım. Taş yürekli değilsen bana onun nerede olduğunu da söylemelisin.

Teng'in yüzü kurnaz bir gülümsemeyle çizgilendi. Kalbini coşkun bir sevinç dalgası sardı... Şimdi intikamının tadını yavaş yavaş, yudum yudum çıkaracaktı...

..

İmparatoriçeyi dehşete düşüren bir sesle:

-Pekin zindanında, dedi.

An Thai şaşırdı, kaşlarını çattı ve haykırdı:

-Zindanda mı? Ne yapıyor o iğrenç yerde?

-Ölümünü bekliyor. Zindanda ne yapılır? Orada ıstırap çekilir, inlenir, korkunç karanlıkta ve buz gibi soğukta, açlıktan, işkenceden ölünmese bile, dehşetten ve korkudan ölünür. İşte kızınız Sarıçiçek böyle bir yerde:

-Hangi alçak attı onu oraya?

-İmparator emretti. Kızıl Çung kapattı.

An Thai hayret ve korku içinde mırıldandı:

-Kızım... Kızım imparatorun emriyle zindana atıldı öyle mi? Tanrım.. Yanlış mı duyuyorum yoksa?

Kadının ıstırabı Teng'e zevk veriyordu. Korkunç bir gülümseyişle:

-Yakında idam edilecek, dedi. Suçu, impa -

ratorun düşmanı Kara Murat'a yardım etmek...

An Thai'nin şaşkınlığı daha da arttı.

-Kara Murat'a yardım mı etmiş? Garip şey. Kızımın Kara Murat'la ne ilgisi var?

-Onu seviyor.. Tıpkı sizin sevdiğiniz gibi. Siz de o Türk'e âşıksınız...

İmparatoriçe, içinden geçenleri Teng'in o - kumasına kızdı. İri, siyah gözleriyle ona yiyecek gibi baktı.

Bir baykuşa benzeyen bu adam çok şey bi - liyordu...

Üstelik kendisini adeta tehdit eder gibi konuşmaktaydı.

Bunu düşününce yüreği öldürücü bir kinle kabardı.. Dişlerini gıcırdatarak:

-Bu bilgilerine karşılık benden ne istiyor - sun? diye sordu.

Teng'in yüzünde derin bir umut ifadesi belirdi:

-Sarayda yükselmemi sağlayınız. Ben de sizin sadık bir köleniz olurum...

Sakinleşen imparatoriçe hafifçe gülümsedi:

-Bütün istediğin bu mu?

-Evet...

-Öyleyse anlaştık. Ağzını sıkı tutarsan, sana destek olurum. Artık gidebilirsin...

kıvrak yakalayıp onu avucunun içine aldığını düşünerek yürüdü. Birden, korkunç bir kükreme duyarak titredi:

-Bu gürültü de ne?

Sonra kendi sorusuna kendi cevap verdi:

-İmparatoriçenin aslanları kükrüyor... Ne korkunç yaratıklar? Neyse ki demir kafesteler..

Bu sırada gizli bir el, demir kafesin sürgü-

Teng, iki büklüm olarak, An Thai'yi selamladı. Sonra geri geri giderek salondan çıktı...

Güçlü imparatoriçeyi yenmişti.

Koridoru geçti. Sokağa açılan kapının kilitli olduğunu gördü. Bu biraz garipti ama aldırış etmedi. Döndü, öteki kapıdan bahçeye geçti.

Yeşil çimlerle kaplı bahçenin sonundaki demir kapı sokağa açılıyordu.

Teng, İmparatoriçeyi en zayıf yerinden kıs-

sünü hızla çekip açtı. Kapı aralandı..

Korkunç bir andı bu...

İçerideki aslan burnunu uzattı, esnedi. Derin bir nefes aldı ve kükredi...

Sonra olağanüstü çevikliğiyle sıçrayıp, bahçeye çıktı. Teng'in birkaç adım ötesinde durdu.

Teng, ansızın canavarı burnunun dibinde görünce dehşet içinde kaldı.

Yavaş yavaş bahçenin ortasına kadar geriledi.. Titriyordu.. Bağırmak haykırmak istiyor, ama sesi çıkmıyordu.

Sokak kapısının neden kilitli olduğunu şimdi anlamıştı.

Onun bahçeye çıkmasını istemişlerdi...

Sapsarı kesilerek:

-İmparatoriçenin tuzağı ! Ah yılan kadın, diye inledi.

Yüzünde dehşetin bütün belirtileri vardı. Perişan bir halde kaçmak istedi ama korkudan, dizlerinin bağı çözülmüştü...

Aslan uzun uzun esnedi.

Bu bir açlık esnemesiydi...

Sonra arka ayaklarının üzerinde yaylanarak sıçradı, adeta havada uçarak Teng'in üzerine atıldı...

Korkunç bir haykırış bahçeyi çınlattı.

Vahşi hayvan, Teng'i bir pençede bayılttı, sonra kafasını ağzının içine alarak çatır çatır kırdı, ezdi ve büyük bir iştahla yedi...

Birkaç dakika sonra koca adamdan geriye birkaç kanlı kemik parçası kalmıştı..

Bu dehşet verici sahneyi kulenin pencere - sinden kılı bile kıpırdamadan soğuk bakışlarla seyreden imparatoriçe içeri çekilirken dişlerini gıcırdatarak:

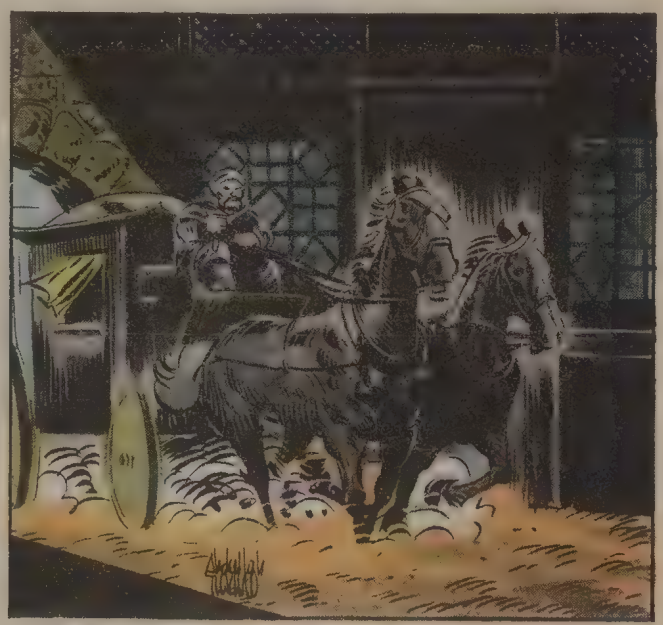

-Hain cezasını buldu, diye söylendi..

Artık sırrını açığa vurabilecek kimse kal - madığı için rahattı...

Gidip zindandaki kızını görmeye karar verdi. Analık duygusu ve korku, yüreğinde tüm şid - detiyle çarpışıyor, genç kızlık günahının ürünü o- lan Sarıçiçek'i kurtarmak mı, yoksa ölüme terk etmek mi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 EKİM 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 194 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Yarım saat sonra, iki kuvvetli atın çektiği siyah bir araba Pekin zindanına doğru yola çıkmıştı. Dar sokaklardan hızla geçen araba bir süre sonra durdu.. Arabacı inerek zindanın asma köprüsüne doğru yürüdü.

Karanlıkta bir nöbetçi gürledi:

-Yasak !

Arabacı, kızgın kızgın yaklaşan nöbetçiye elindeki kâğıdı göstererek:

- İmparatoriçenin emri, dedi...

Nöbetçi, kağıdı inceledi:

- Buyurun, girebilirsiniz, diyerek çekildi.

Arabacının işaretinden sonra, yüzünü maske ile kapayan An Thai arabasından indi, hızla asma köprüden geçerek zindan komutanının odasına girdi...

Burası iç içe iki odaydı ve ilkinde tepeden tırnağa silahlı iri yarı bir asker nöbet tutuyordu.

An Thai:

- Haydi git, komutan Kızıl Çung'a kendisiyle görüşmek istediğimi söyle...

Az sonra öteki odadan sert ayak sesleri duyuldu ve kapıda Kızıl Çung'un yüzü belirdi

İmparatoriçe yüzündeki maskeyi çıkarınca Çung şaşırdı, öfkeli bakışları yumuşadı, sesine saygılı bir ton vermeye çalışarak:

- Gözlerime inanamıyorum, dedi. İmparatoriçemiz ilk defa zindanıma şeref veriyor..

An Thai'nin sesi sert, boğuk ve tehdit edici çıktı:

-Bugün tutukladığın kızla görüşmek istiyorum...

Kızıl Çung şaşırır gibi oldu ama, belli etmemeye çalıştı.

- Emredersiniz..Kızı derhal buraya getirteyim...

- Buna gerek yok.. Ben zindana giderim.Onunla yalnız konuşacağım ve suçsuz olduğuna inanırsam alıp götüreceğim...

Birden Kızıl Çung'un kaşları çatıldı, sesi sertleşti:

- İşte bu imkansız efendim.. Sarı çiçek imparatorun emriyle zindana atıldı, ancak onun emriyle çıkar.

An Thai'nin yüzünü zehirli bir gülüş kaplardı.. Koynundan çıkardığı bir kağıdı uzatarak:

- İşte emir ! dedi.

Kızıl Çung, yüreğini garip bir korkunun sardığını hissetti. Kağıdı alıp baktı. Fakat bu imparatorun bir emri değildi . Kekeledi:

- Fakat bu...

İmparatoriçe zalim bir şekilde güldü:

- Evet, o mektup, senin yıllar önce bana yazdığın aşk mektubu.. Bunun gibi birkaç tane daha

var bende...

- Fakat...O mektupları, siz imparatoriçe olmadan önce yazmıştım... Bu hiç bir vakit imparatora saygısızlık, ya da ihanet değildir

- Belki öyle... Fakat yine de mektupların imparatorun eline geçmesi hakkında hayırlı olmaz sanırım...

Kızıl Çung, imparatoriçenin kendisini kıskıvrak yakaladığını anladı.. Gerçekten zor bir durumdaydı... Bu dişi yılan her şeyi yapabilirdi.Çaresizlik içinde:

-Peki, kızı alıp götürürseniz ben ne yapacağım? Bu benim ölümüm demek olmaz mı ?

An Thai'nin sesi alaylı bir hal aldı:

- Vücudun çok gelişmiş ama, zekân kıt! Kızı imparator tanıyor mu? Onun yerine zindana başka bir kız kapatamaz mısın?

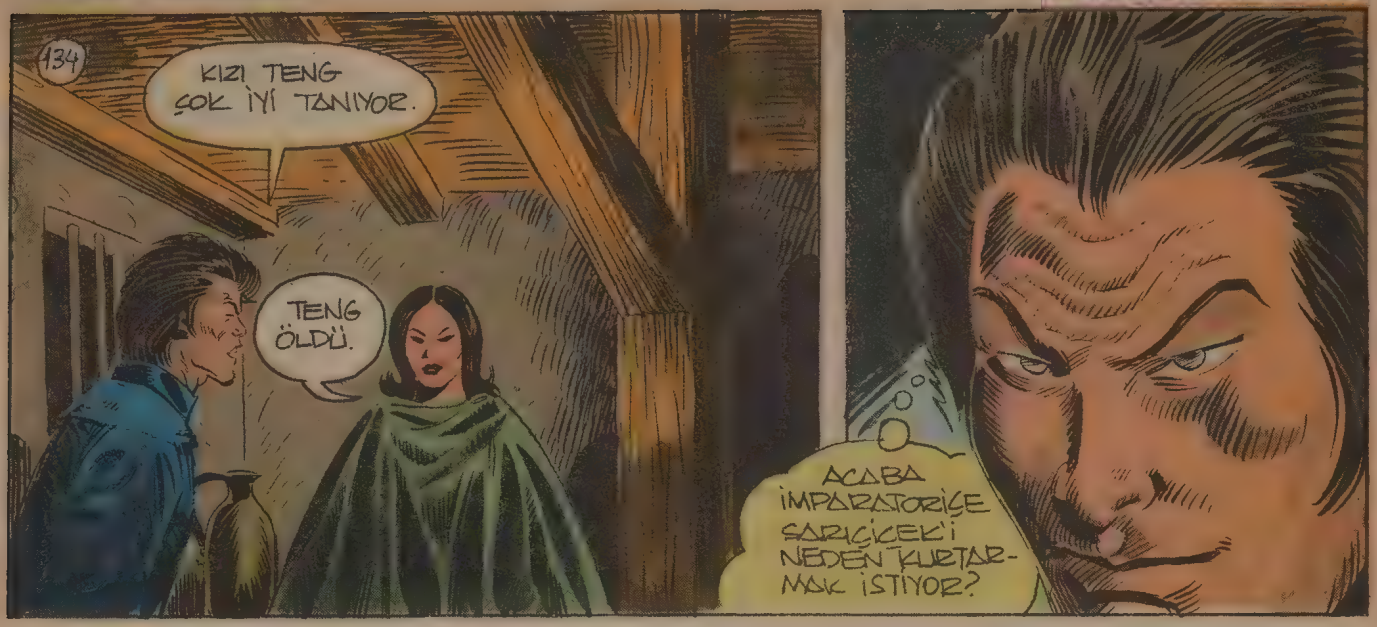

- Kızı imparator görmedi ama, Teng tanı - yor.

-Teng öldü !...

Kızıl Çung imparatoriçenin her şeyi düşünüp, iyi planladığını anladı. Boyun eğmekten başka çare yoktu:

-Buyurun, sizi kızın yanına götüreyim efendim, dedi.

Aslında biraz da sevinmişti bu duruma...

Çünkü Sarıçiçek'e karşı içinde beliren sevginin her geçen an büyüdüğünü hissediyordu. Kalbi, onun idam edilmesine razı olmayacaktı. Nasıl olsa başka bir kız bulur, onun yerine idam ettirirdi...

Acaba imparatoriçe Sarıçiçek'i neden kurtarmak istiyordu ?

Bu işte gariplik vardı...

Kızıl Çung eline bir meşale alarak An Thai'nin önüne düştü. İstikbalini karanlık görüyordu. Bu

kurnaz kadının elinde, artık oyuncak olmuştu...

Zindana inen merdivenlerin başında duran zindancıya işaret etti. Elinde birçok anahtar tutan adam önden yürümeye başladı..

Merdivenlerden aşağıya indikçe soğukluk, rutubet ve fena kokular arttı.

İmparatoriçe garip bir ürpermeyle titreyerek:

İnsan burada nasıl yaşar ?diye sordu:

Kızıl Çung vahşi bir şekilde güldü:

- İnsan burada yaşamaz, ölür.. Bu zindana atılan mahkûmların bir yıldan fazla yaşadığı görülmüş şey değildir...

Zindancı, bir hücrenin önünde durarak demir kapıyı açtı.

İmparatoriçe, Kızıl Çung'a sert bir bakış fırlattı.

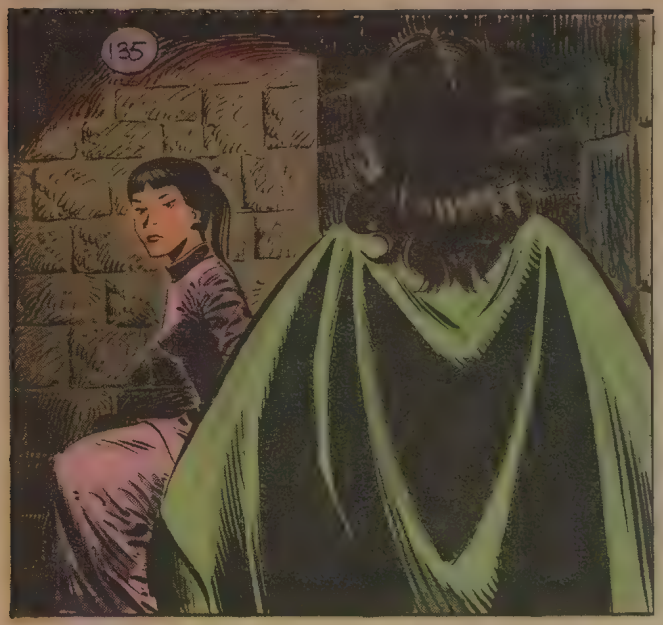

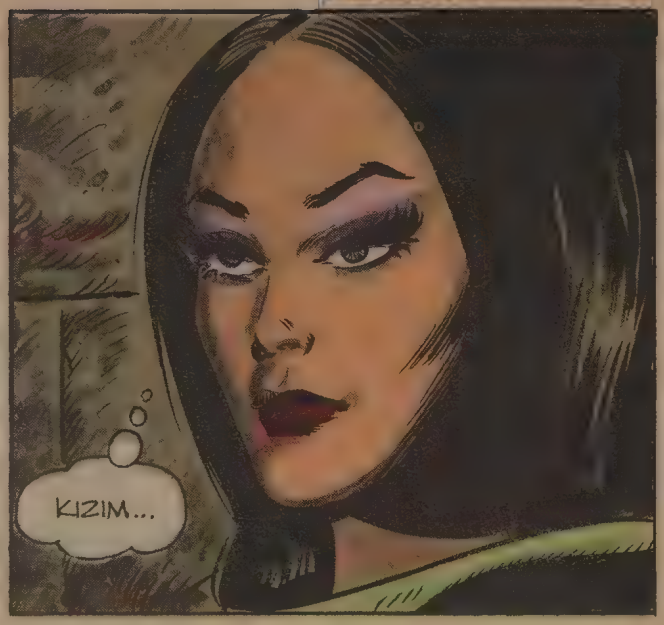

Bunun anlamını derhal kavrayan Çung meşaleyi duvardaki bir halkaya geçirdikten sonra, zindancı ile beraber çekilip gitti.

An Thai, kapıda bırakılan meşalenin kızıl ışıklariyle aydınlanan zindana girdi. Duvarlarından sular damlayan iğrenç bir yerdi burası...

İmparatoriçe, zindanın bir köşesindeki şiltenin üzerinde büzülerek oturan Sarıçiçek'i görünce, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi heyecanla çarptı, içinden:

-"Kızım" diye mırıldandı.

Soğuktan üşüyen ve saatlerdir korkunç zindanda yapayalnız kalmanın etkisiyle gözlerinde dehşet izleri beliren Sarıçiçek içeriye giren tanımadığı kadına merakla baktı...

İmparatoriçe, genç kıza yaklaşırken şöyle düşünüyordu:

"-Ne kadar güzel..O yaşlarda ben de böy-

leydim..Ama benden biraz daha güzel galiba... Kıskanıyor muyum onu? Yooo... Hayır..Ona acıyorum..Zavallı kızcağız... Zavallı kızım..."

An Thai kendi kendine böyle diyordu ama, gerçekte, kızının harikulade güzelliği karşısında gizli bir kıskançlık tohumu kalbine insafsızca yerleşmişti..O henüz bunun farkında değildi. Birkaç adım ilerledi. Duygulu bir sesle:

-Sakın benden korkma yavrum! dedi..

Sarıçiçek oturduğu şiltenin üzerinden kalktı. Yüreğine teselli ve umut serpen meçhul kadına doğru ilerledi.

İmparatoriçe bir an kollarını kızına uzatır gibi oldu. Onu kucaklamak, bağrına basmak istiyordu.

"Ben senin annenim!" diye haykırmak istedi ama sesi dudaklarından cılız bir mırıltı halinde çıktı..Sarıçiçek bunu duymadı...

İmparatoriçe garip bir duygu içindeydi. Yüreğinde bir sıkıntı vardı. Bu belki de, genç kızın kendisinden daha güzel, daha taze, daha çekici olmasının yarattığı kıskançlıktı.

Sarıçiçek hüzünlü bir sesle:

-Siz kimsiniz? Benden ne öğrenmek istiyorsunuz? Diye sordu.

An Thai:

-Ben başı derde giren herkesle ilgilenirim dedi. Seni de ziyaret edip biraz teselli etmek istedim.

-Sağolun.. Eksik olmayın efendim...

-Seni neden buraya kapattılar? Bundan annenin, babanın haberi var mı?

- Annem yok efendim.. Yaşlı bir babam var Hancılık yapıyor. Her halde benim için çok gözyaşı dökmüştür.

-Annen ne oldu?

-Ben küçükken ölmüş.. Annemi tanımadığım için ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Annesiz olmak çok kötü.

İmparatoriçenin vücudunda şiddetli bir ürperme dolaştı. Kalbi hızla çarptı, dişlerini dudaklarına kanatırcasına bastırdı. Zor işitilir bir sesle sordu:

-Seni buraya neden kapattılar?

-Bilmiyorum efendim.. Ben basit bir hancının kızıyım. Kime ne fenalığım dokunabilir ki?

-Senin, imparatorun düşmanı olduğunu söylüyorlar...

Sarıçiçek'in gözleri yaşardı, sesi titredi:

-Benim gibi zavallı bir kız, imparatora nasıl düşmanlık yapabilir? Bu mümkün değil...

İmparatoriçe ilk defa annelik duygusunun et kisi altında kaldığını hissetti.

Kızına karşı içinde derin bir acıma belirdi. Yüreği şimdi heyecanla çarpıyordu. İçinden " Zavallı kızım.. Zavallı yavrum!" diye mırıldandı.

Sarıçiçek ağlamaklı bir sesle:

- Söyleyiniz, beni öldürecekler mi? diye sordu.

An Thai, iki adım ötesinde duran kızı usulca kendisine çekti, onu kucakladı:

-Üzülme. Ben seni ölümden kurtarabilirim

-Sahi mi? Doğru mu söylüyorsunuz? Oh, Tanrım.. Çok şükür... Siz ne iyi bir insansınız.. Kurtarıcı bir meleksiniz adeta...

-Şimdi merak ettiğim bir soruya cevap ver Söyle bakalım.. Kara Murat'a niçin yardım ettin?

Sarıçiçek kaşlarını hayretle kaldırdı:

- Demek biliyorsunuz?

- Evet.. Bilmediğim yanlarınızı da öğren-

mek istiyorum !..

Genç kız, bu iyi kalpli kadından bir şey saklamanın doğru olmayacağını düşündü. Pırıl pırıl, saf bir gülümsemeyle şöyle dedi:

-Kara Murat'ı seviyorum.. Hanın önünde ilk gördüğüm vakit âşık oldum!.. Çok yakışıklı...

İmparatoriçe birden sapsarı kesildi. Dudaklarının arasından fırlamak isteyen bir hıçkırığı güçlükle bastırdı. Büyük bir çaba sarf edip güç-

lükle gülümsemeye çalıştı:

-Yaa... Âşıksın demek.. Peki o da seni seviyor mu?

Sarıçiçek mahzun bir tavırla boynunu büktü

-Bilmiyorum efendim... Ama bakışlarındaki ateşli ifadeden, onun da bana karşı ilgisiz olmadığını, sevebileceğini, hatta sevdiğini anladım. Yanılma ihtimalim çok az...

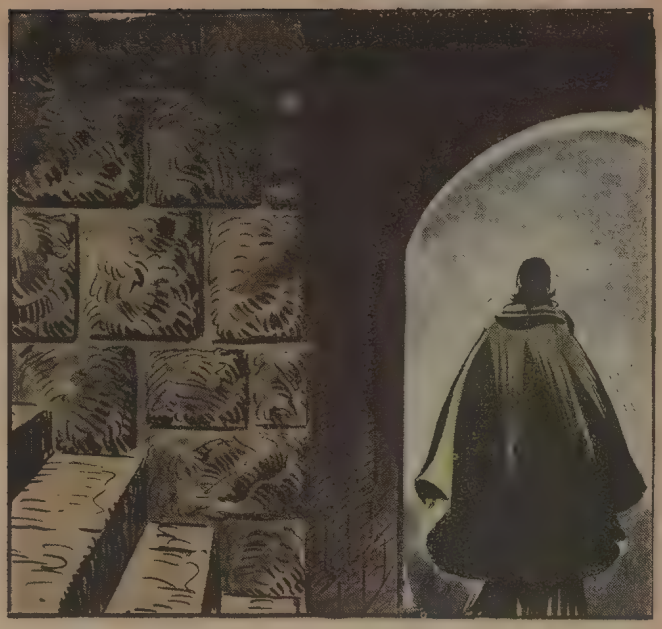

- Evet... Anlıyorum. Tanrı sevenleri korur Senin için elimden geleni yapacağım. Şimdilik Allahaısmarladık..

An Thai geri geri çekilip koridora çıktı,kapıyı hızla kapadı.

İçinde, dayanılması güç bir fırtına patlak vermişti.

Bu, müthiş bir kıskançlık duygusuydu...

An Thai, zindandan çıkarırsa öz kızının kendisine büyük bir rakip olacağını anlamıştı.. İmparatoriçenin buna tahammülü yoktu...

Şiddetle sürgüyü itti. İçeriden Sarıçiçek' in iniltisi duyuldu.

An Thai, kızını kendi eliyle hücreye kapadıktan sonra, sendeleye sendeleye yürüyüp koridoru geçerek dışarıya çıktı...

Kızıl Çung heyecan içinde bekliyordu. Kafası Sarıçiçek'in yerine zindana kimi kapatacağını

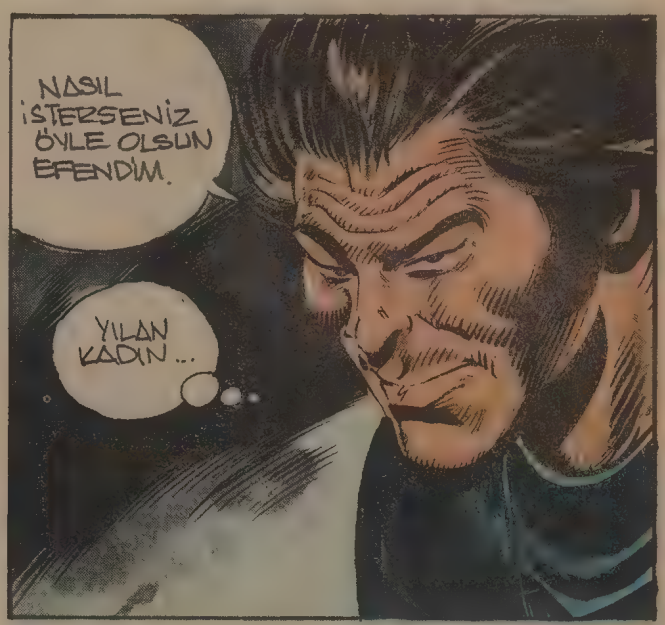

düşünmekle meşguldü.. İmparatoriçe'yi karşısında yalnız görünce şaşırdı. Gözleri iri iri açıldı:

-Kızı almadınız mı?

An Thai soğuk bir sesle cevap verdi:

-Hayır, götürmüyorum! Bırakalım, gebersin

Kızıl Çung, imparatoriçenin karşısında saygıyla eğilerek:

-Nasıl isterseniz öyle olsun efendim, dedi.

Ama içinden:

"-Yılan karı.. Kim bilir yine ne hınzırlıklar düşünmüştür!" diye mırıldandı.

★★★

Pekin ufukları bulutlarla kaplıydı.. Sulu kar yağışı durmuştu ama, hava hâlâ soğuktu. Henüz öğle vakti olmasına rağmen, her yere koyu bir karanlık çökmüştü...

Kara Murat ve Çu Çu kanal boyunca yürü - düler.

Çu Çu'nun yüzü asıktı. Heyecandan rengi sa- rarmıştı. Gözlerinde derin bir endişenin gölgesi vardı.

Belki onuncu defa Kara Murat'a engel olmak istedi:

-Sözüme güvenin efendimiz. Bu delice giri- şimden vazgeçin. Yeşil Kule'den canlı çıkmanız

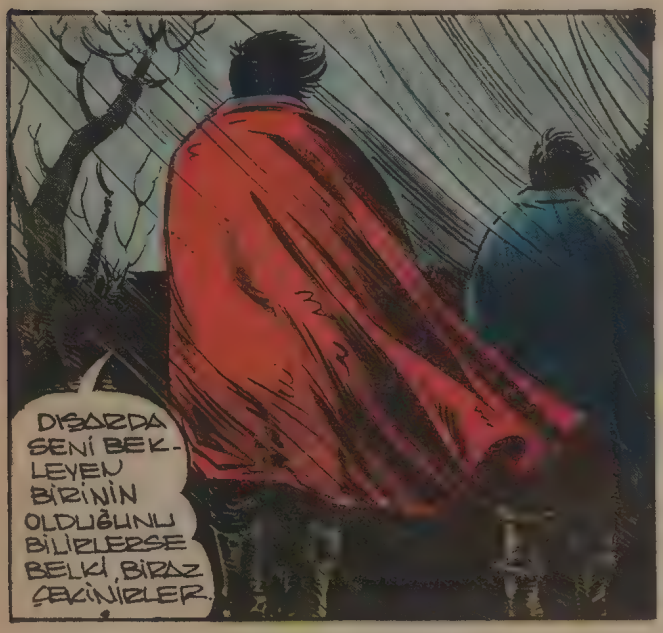

Murat, İmparatoriçe An Thai ile buluşmak üzere Yeşil Kule'ye doğru yola çıkınca, Çu Çu onu yal - nız bırakmak istememişti. Yolda Kara Murat' ın bir adım arkasından giderken ikide bir:

"- Dışarıda seni bekleyen birinin olduğunu bilirlerse belki biraz çekinirler" diyordu..

Kuleye az bir mesafe kala ayrıldılar.

Kara Murat metin adımlarla ilerleyip asma

bir mucize olur..Oraya gitmeyin..

Kara Murat başını sallayarak onayladı:

- Haklısın...Çok tehlikeli...

-Buna rağmen gideceksiniz öyle mi?

- Evet...

Kara Murat, Durakoğlu ve Çu Çu geceyi, Ye- şil Kule'nin bahçesine bitişik olan metruk binada Pekinli serserilerle beraber geçirmişlerdi. Kara

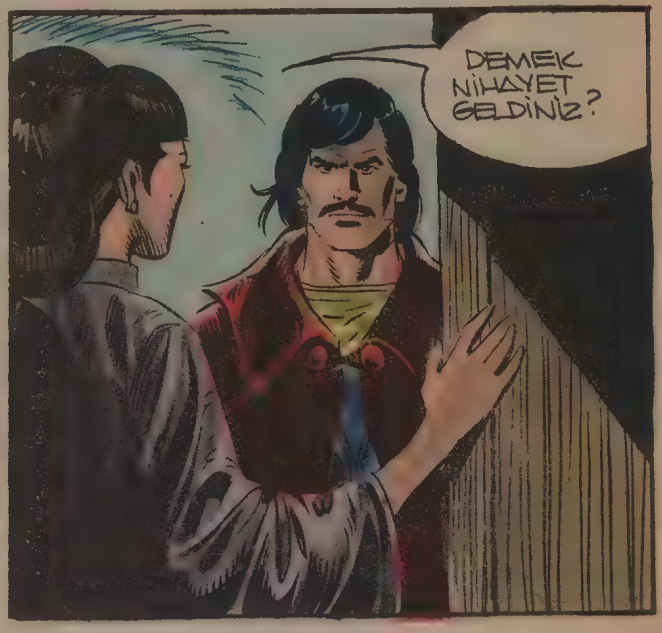

köprüyü geçtikten sonra küçük kapının tokmağını vurdu...

Kapıyı açan bir kadın, garip bakışlarla deli- kanlıyı süzdü, sonra birden gözleri ışıldadı:

- Demek nihayet geldiniz.

Kadının bakışlarında adeta bir acıma ifade- si vardı. Sesinin titreyişi ile Kara Murat'a tehli - keli bir yere geldiğini anlatmak istiyordu sanki..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 EKİM 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 195 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Delikanlı inanılmaz bir soğukkanlılıkla:

-Haydi, beni hanımının yanına götür.' dedi.

Kadın, genç adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra, boğuk bir sesle mırıldandı:

-Garip...

-Nedir garip olan?

-Ne kılıcınız, ne hançeriniz var?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

-Buraya benden önce gelenlerin hem kılıç - ları hem hançerleri vardı... Bunun onlara bir faydası oldu mu?

Kadın titredi:

-Demek biliyorsunuz?

-Evet...

-Yine de geldiniz, öyle mi?

Kara Murat sert bir sesle:

-Vakit kaybetmeyelim, diye söylendi...

Kadın içinden, "Yazık... O da mahvolacak."

diye düşünerek, Kara Murat'ın önüne düştü...

Dolambaçlı merdivenlerden çıkıp, bir gün önce Durakoğlu'nun geçtiği dar koridorda ilerlediler...

Delikanlı az sonra kendisini zengin eşya - larla süslü bir salonda buldu.. Duvarlar ve yer - ler halılarla kaplıydı. Koltukların üzerlerinde renk renk yastıklar vardı. Güzel bir koku, insanı adeta sarhoş ediyordu.

Kara Murat:

"-Vay canına... Burası cennet gibi bir yer. İmparatoriçe sevgilileriyle bu muhteşem dekor içinde sevişiyor, sonra onları yine burada öldürtüyor demek ki" diye düşündü...

Birden kapı açıldı. Kara Murat başını çevirdiği vakit İmparatoriçe An Thai'yi karşısında gördü...

Genç kadın, çıplak vücudunun üzerine, ince bir pelerin almıştı. Son derece güzeldi. Göz kamaştırıcı bir çiçek gibiydi...

Tatlı, ılık bir sesle:

-Hoş geldiniz, safa geldiniz, yakışıklı kurtarıcım, dedi.

Kara Murat gülümsedi:

-Siz çağırınca gelmemezlik edemezdim..

An Thai, nihayet doyasıya sevişebileceği bir erkek bulmanın mutluluğu içindeydi. Tuğrul Bey'in idamından bu yana, gönlü bomboş kalmıştı. İnce, güzel vücudu, aşk ürpermeleri içinde, zevkle kıvrandı...

Bu gece, sadece aşk, eğlence ve zevkle vakit geçirecekti. Şehvetten titreyen bir sesle:

-Oturunuz... Şuraya, yanıma geliniz. Sizinle çok uzun konuşacağız, dedi.

An Thai bir kanapeye çökmüştü. Kara Mu-

rat'ı elinden tutarak yanına çekmek istedi:

-Haydi, gelin...

Delikanlı, soğuk ve ciddi bir sesle:

-Özür dilerim... Bir imparatoriçenin karşısında ancak ayakta durabilirim. Başka bir şey yapamam...

An Thai şen bir kahkaha attı:

-İmparatoriçe mi? Burada imparatoriçe yok.. Burada seven bir kadın var. Ölümden kurtardığınız sırada sizi gören, cesaretinizi beğenen, gücünüze hayran olan ve size gönlünü kaptıran bir kadın...

Delikanlının hâlâ ayakta dimdik durduğunu, ve oturmamakta ısrar ettiğini görünce An Thai ayağa kalktı. Onun bu garip çekingenliğine bir anlam verememişti...

Çıplak kollarını delikanlının boynuna doğru uzattığı vakit, omuzundaki pelerini yere düştü...

Ortaya, soluk kesecek güzellikteki nefis bir vücut çıktı...

Aşk ve arzu tomurcuğu halindeki bu emsalsiz vücuda ilgisiz kalmak imkânsızdı...

Fakat Kara Murat durumunu bozmadı. İnanılmaz bir şekilde sakin ve soğukkanlıydı.

Karşısındaki kadına, biraz daha küçümseyerek bakıyordu.

An Thai, çıplak kollarını delikanlının boynuna doladı, vücudunu bütün ateşiyle onun gövdesine yasladı. Kara Murat, kadının sıcak nefesini şimdi yüzünde duyuyordu...

İmparatoriçe şehvet dolu bir sesle fısıldadı:

-Yüzüme bak... Yeryüzünde sana vücudunu verecek benim kadar güzel bir kadın var mıdır? Sana aşkımı ve kendimi veriyorum. Seni iktidar ve servete kavuşturacağım...

İmparatoriçenin sesi bir müzik kadar a-

henkli çıkıyordu.

Göğsü heyecanla kalkıp iniyor, kalbi şiddetle çarpıyordu. Bu kez gerçekten aşkının esiri olmuştu. Alev alev yanan dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırdı. Bu ihtiras dolu öpüş çok uzun sürdü. Fakat delikanlı hâlâ yerinden kımıldamıyordu.

An Thai devam etti.

-İmparator zavallı bir çocuk gibidir.. Hiç bir kadını tatmin edecek gücü yoktur. Bu yüzden, kendime hep sevebilecek bir erkek aradım.. Seni buldum.. Seninle birleşirsek çok güçlü oluruz...

Kara Murat, kadının bileklerini tutarak, kollarını boynundan çözdü, saygılı bir sesle ve büyük bir alçak gönüllülükle:

-İmparatoriçem, dedi. Buraya sizden önemli bir ricada bulunmaya geldim.

An Thai'nin aşkı, kalbini yakan, kavuran bir ateş gibiydi. Coşkun bir sesle:

-Anlamıyorsun, dedi. Sana her şeyimi ve-riyorum.. Her istediğini de yaparım. Şeref, ser-vet, hepsi senindir...

-O halde ricamı kabul edeceksiniz demek-tir...

-Elbette... Söyle, ne istiyorsun?

-Sarıçiçek'i kurtarmanızı istiyorum.

İmparatoriçe'nin rengi birden sarardı. Kaş-larını çattı. Gözlerinde korkunç kıvılcımlar u-çuştu..

-Neden bunu istiyorsun?

-Beni bağışlayınız.. Her istediğimi yapa-cağınızı söylemiştiniz.. Bir sözünüz, bana eski neşemi kazandırabilir...

-O kıza aşık mısınız?

-Borçluyum... Onu kurtarmak için kendi

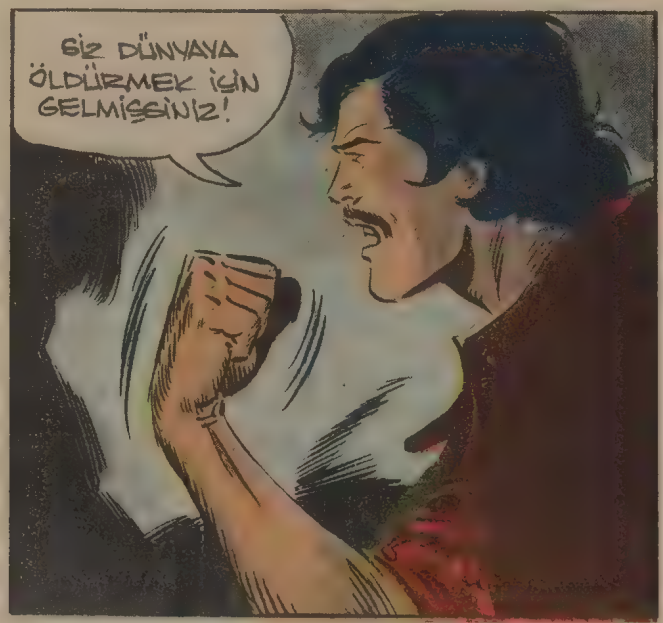

kendime söz verdim. Bana bu yardımı yaparsa-nız, size minnettar kalırım.

An Thai'nin yüzü mosmor kesilmişti. Du-dakları öfkeyle titriyordu. Dişlerini gıcırdatarak:

-Bunu yapamam dedi. O kızı kendi elimle kucağına atamam.. Sarıçiçek hiç bir zaman senin olamayacak.. O ölecek...

Kara Murat'ın yüzünü zehir gibi acı bir gü-lümseme kapladı. Artık sabrı taşmıştı. Soğuk bir sesle:

.-Siz dünyaya öldürmek için gelmişsiniz, de-di. Söyleyin bakalım beni ne zaman öldürteceksi-niz? Bir çuvala konup kanala atılmam için, daha ne kadar vaktim var?

İmparatoriçenin rengi önce sarardı, sonra mosmor kesildi.

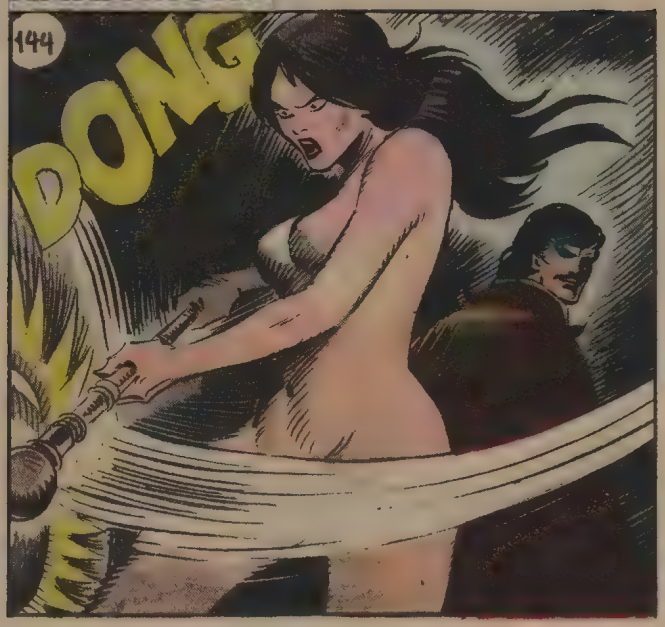

Kara Murat'ın sözlerinden, Yeşil Kule' nin esrarını bildiği anlaşılıyordu. İmparator bunu öğrenirse An Thai mahvolurdu.

Bu düşünce, kadını çılgına çevirdi. Müthiş bir çığlık atarak gonga doğru koşup, tokmağı olanca gücüyle vurdu...

İmparatoriçenin yüzünde şimdi, aşk yerine kin ve öfke çizgileri görünüyordu...

Salonun kapıları gürültüyle açıldı. Tepeden tırnağa silahlı on kişi içeri girerek, Kara Murat'ın üzerine atılmaya hazırlandı.

Delikanlı silahsızdı. Onların saldırısına karşı koyamazdı. Ateş saçan bakışlarını İmparatoriçe'ye dikerek son kozunu oynadı. Kapıda duran muhafızların duyamayacağı kadar yavaş, fakat soğuk ve acımasız bir sesle:

-Bakın imparatoriçem, dedi. Kurtarmak istediğim Sarıçiçek, sizin kızınızdır. Bunu biliyor

muydunuz? Bu gerçeği haykırmamı ister misiniz? İmparatorun kardeşi Prens Sakota ile olan aşkınızı herkese ilan etmem hoşunuza gider mi?

An Thai birden vahşi bir hayvan gibi haykırdı. Atılıp, Kara Murat'ın her yanını tırnaklarıyla kazımamak için kendini zor tuttu:

-Sefil... Beni tehdit mi ediyorsun?

-Evet... Tehdit ediyorum.. Belki birkaç dakika sonra öleceğim. Ama ölmeden her şeyi haykıracağım. Bu askerlerin, duyduklarını herkese anlatmalarını önleyemezsiniz. Mahvolacaksınız.. Sırrınızı bütün Pekin kısa zamanda öğrenecek...

An Thai umutsuzluk içinde düşündü:

"Önce Teng, sonra Kara Murat beni aynı şeyle tehdit ediyor. Acaba hayatımdaki bu sırrı, yıllar sonra nasıl öğrendiler?

...Kaç kişi daha biliyor? Teng öldü... Şu halde Kara Murat'ın da konuşmadan ölmesi gerek, ama nasıl?"

Muhafızların komutanı, İmparatoriçe ' nin durgun halini görünce, iki adım ilerleyerek sordu:

-Bu adamı öldürelim mi efendimiz?

An Thai korkunç bir sesle haykırdı:

-Defolun sersem herifler.. Çıkın odadan...

Kara Murat'ın dudaklarında bir zafer gülümsemesi dolaştı. Sonuç umduğu gibi olmuş, imparatoriçe tehdit karşısında boyun eğmek zorunda kalmıştı...

Muhafızlar, dayak yemiş köpekler gibi boyunlarını kısarak salonu terk ederken An Thai Kara Murat'a:

-Sen kazandın... Beni yendin.. Ama intikamım korkunç olacak.. Bunu unutma ve şimdi ne istiyorsun onu söyle?

-Sarıçiçek hangi zindana kapatıldı?

-Pekin zindanının güney bölümüne...

-O kızı bana teslim etmesi için, kalenin nöbetçi subayına bir emir yazınız...

-Nöbetçi subayın benim emrimi dinleyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun.. O sadece Kızıl Çung'un ve imparatorun emrini dinler...

-Siz emri yazın, gerisini bana bırakın.. Ben dinletirim...

İmparatoriçe, "Nasıl istersen öyle olsun " der gibi omuz silkti. Sarayın mührünü taşıyan bir kağıt çıkararak üzerine Kara Murat'ın dediklerini yazdı. Kağıdı alıp, katlayarak koynuna sokan delikanlı kibar bir tavırla:

-Teşekkür ederim, dedi. Şimdilik Allahaısmarladık... Umarım kaleden çıkarken, kimse üzerime saldırmaz...

An Thai buz gibi bir sesle cevap verdi:

-Kimse saldırmayacak.. Bir imparatoriçe yalan söylemez...

Kara Murat hafifçe eğilerek kadını selâmladı ve duvarda çaprazlama asılı kılıçlardan birini alıp beline takarak koridora çıktı...

İmparatoriçe onun arkasından kin dolu gözlerle baktı ve vahşi bir sesle:

-Benden aldığın o kağıdı kullanmaya ömrün yetmeyecek Kara Murat, diye homurdandı.

★★★

Kara Murat, Yeşil Kule'nin esrarengiz koridorlarında kuşku içinde yürüdü. İstediğini elde etmişti ama içi rahat değildi...

İmparatoriçenin üzerine adam saldırtmayacağına emindi. Ama bu müthiş kadın, başka bir tuzak hazırlamış olamaz mıydı?

Birkaç saat önce Teng'in geçtiği yerlerden

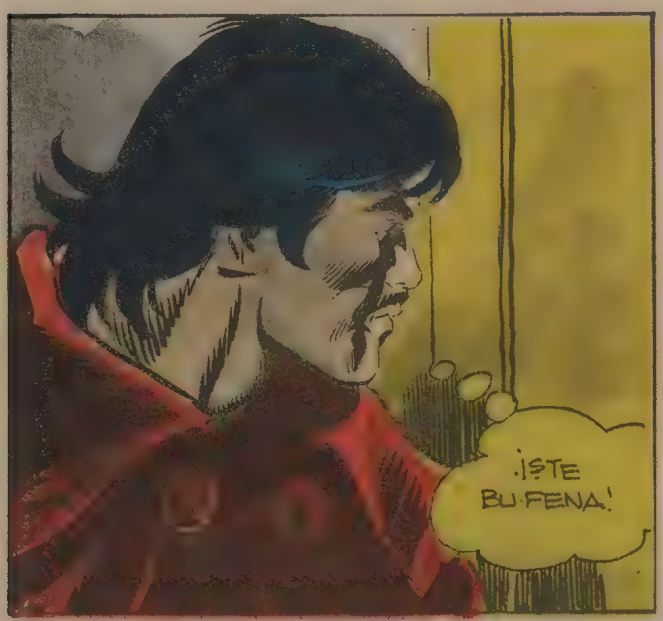

ilerledi. Koridoru ve holü geride bıraktı. Sokağa açılan kapının önüne gelince, kilitli olduğunu gördü.

"-İşte bu fena. İmparatoriçe ne yapmak istiyor acaba?" diye mırıldandı.

Döndü, öteki kapıdan bahçeye çıktı.

Yemyeşil çimenlerle kaplı olan bahçenin öbür ucunda sokağa açılan demir bir kapı vardı.

"Anlaşılan İmparatoriçe buradan dışarı çıkmamı istiyor" diye söylenerek ilerledi..

Çevreyi ürpertici bir sessizlik kaplamıştı.

Kara Murat, içindeki huzursuzluğun, her geçen an arttığını hissediyordu.

"Bu sessizlik aldatıcı... Her an bir fırtına patlak verebilir" diye düşünerek eli tetikte, kulağı kirişte yüremeye devam etti.

Kapıya az bir mesafe kalmıştı.

Sekiz-on metre sonra dışarıya çıkacaktı.

Acaba kapı açık mıydı?

"Kilitli olsa bile, tırmanıp üzerinden atlarım" diye mırıldandı...

Adımlarını sıklaştırmak üzereyken, arkasından korkunç bir kükreme duyarak, iliklerine kadar ürperdi:

-Tanrım! Bu da ne?

Birkaç saniye geçmeden, bahçeyi kaplayan müthiş sesin ne olduğunu anladı. İçini saran endişeyi bastırmaya çalışarak:

-İmparatoriçenin aslanları kükrüyor, dedi. Neyse ki kafesteler. Bir an önce bu belâlı yerden uzaklaşmalıyım.. Hayvanları üzerime salarlarsa, kurtulamam...

Kara Murat adımlarını hızlandırırken, gizli bir el aslanların kafesine doğru uzandı ve sürgüyü usulca çekerek, kapıyı araladı...

Soluk kesici bir andı bu...

Vahşi ve korkunç...

Demir kafesin içindeki aslan açılan kapıdan dışarıya önce burnunu uzattı, uzun uzun esnedi, derin bir soluk alarak olanca haşmetiyle kükredi.

Birkaç saniye sonra koca hayvan, kendine özgü çevikliğiyle sıçrayıp bahçeye çıktı. Kara Murat'a yetişerek birkaç adım ötesinde durdu.

Delikanlı ansızın aslanı yanı başında görünce irkildi. Ama kaçmadı.. Kaçmaya kalkışmanın faydasız olduğunu biliyordu.

İri, siyah gözlerinde belki de ilk defa, bir korku ışıltısı dolaştı. Bakışlarını aslandan ayırmadan yavaş yavaş gerilemeye başladı. İçinden:

-İmparatoriçe'nin tuzağı. Şeytan kadın.. Adamlarını üzerime saldırtamayınca, aslanlarını saldı! diye düşünüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 EKİM 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 196 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

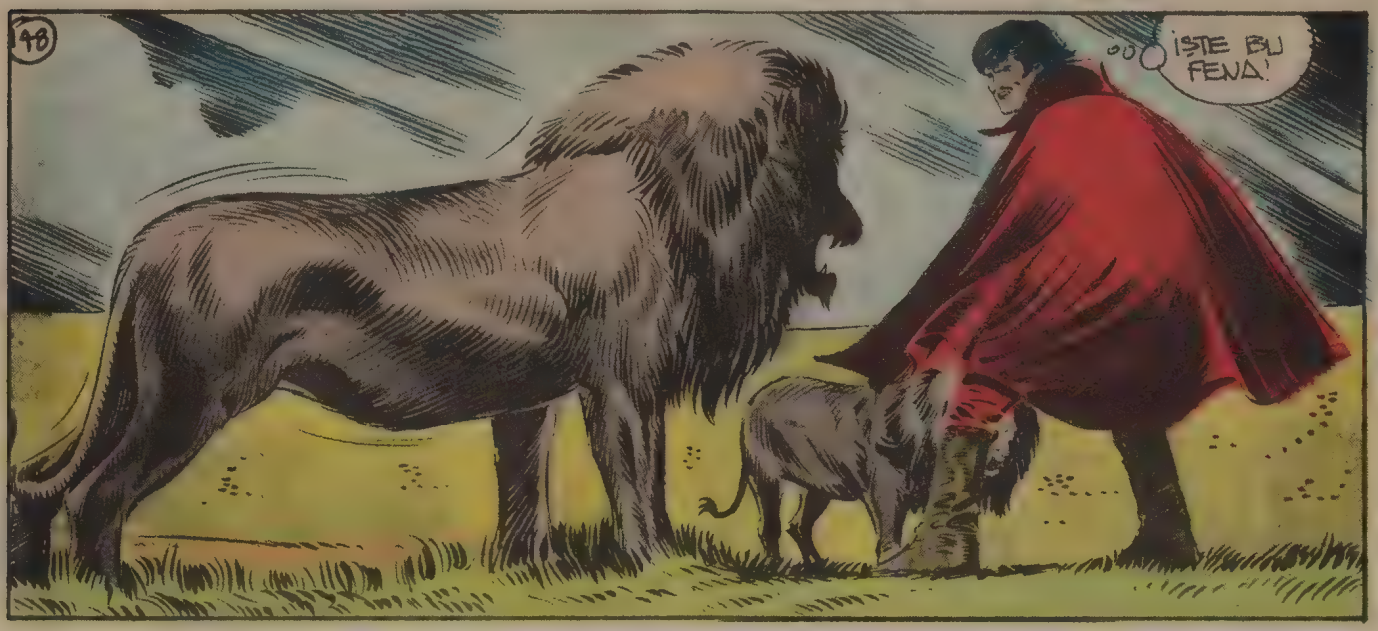

Vahşi hayvan uzun uzun esnedi.. Keskin sivri dişleri, beyaz ve parlaktı..

Kara Murat hızla çevresine bakındı..

Birden dehşet içinde kaldı. Bakışları umutsuzlukla karardı.

Öbür yanında bir aslan daha belirmişti..

-İşte bu fena ! diye acı acı söylendi..

İki canavarın arasından kurtulabilmesi için artık bir mucize gerekiyordu. Hazin bir tavırla:

"- Sonum geldi !" diye düşündü.

Bu müthiş düşünce beynini alev gibi yaktı...

Elindeki kılıçla aslanlardan birini yok etse bile, öteki hayvan onu bir pençede yere yıkıp parçalardı...

Kara Murat'ın gözleri, derin bir umutsuzluk içinde, iki aslan arasında mekik dokurken, kule -

nin penceresinde bir kadın başı belirdi.

Avludaki vahşi manzarayı, soğuk ve duygusuz bakışlarla seyreden İmparatoriçe An Thai:

-Kahramanımız zor durumda. Az sonra ölecek ! diye söylenerek içeri girdi.

Karşısında Haremağası Tsu Yen duruyordu. Genç kadın zalim ve acımasız bir sesle:

-Aslanlar Kara Murat'ı parçalıyorlar! dedi.

Az sonra vahşi hayvan terbiyecileriyle bahçeye çıkıp hem aslanları kafeslerine sok, hem de Kara Murat'tan arta kalan kanlı parçaları yok et...

Haremağası odadan çıktıktan sonra İmparatoriçe yan taraftaki geniş salona geçip bir kanepenin üzerine uzandı.. Yorgundu ama artık sırrını açığa vurabilecek hiç kimse kalmadığı için gönlü rahattı...

Birkaç defa pencereye gidip, Kara Murat'ın ölüşünü seyretmek istedi ama, her defasında vazgeçti. Bu gence karşı içinde garip bir zaaf vardı.. Belki de onu seviyordu..

Gözlerinde vahşi bir ışıltı belirdi. Boğuk bir sesle:

"- Ama sevsem de, gerektiğinde öldürmesini bilirim !.. Hem de acımasızca !.."diye mırıldandı...

Aradan ne kadar geçti, farkında değildi. Belki yarım, belki bir saat...

Kapı vuruldu ve Haremağası Tsu Yen içeri girdi.

İmparatoriçe sordu:

-Her şey tamam mı?

-Hayır efendim.. Tamam değil...

An Thai'nin gözleri öfkeyle açıldı:

-Nasıl tamam değil? Ne demek istiyorsun?

Haremağası boynunu büktü, sesi cılız ve ürkek çıktı:

-Kara Murat kaçmış efendimiz...

İmparatoriçe'nin dehşet çığlığı salonun camlarını titretti:

-Ne? Kaçmış mı? Olamaz !.. İmkânsız bu !

-Yazık ki gerçek efendim.

-Fakaz aslanlar...

- İki aslanı da öldürmüş...

-Korkunç bir şey.. Şeytan mı bu adam? Nasıl yapmış bunu?

-Bilemem... Gerçek olan bir şey varsa, o da iki aslanın şu anda, bahçenin çimleri üzerinde cansız yattığıdır...

Mosmor kesilen An Thai pencereye koştu, dışarı baktığı vakit gözleri daha büyüdü:

-Tanrım ! Olamaz !. Bir insan yapamaz bunu

İmparatoriçenin iki aslanı, bahçede kanlar içinde cansız yatıyordu.. Birinin göğsüne kılıç, ötekinin ise mızrak saplanmıştı.

Kara Murat mızrağı nereden bulmuştu?

Delikanlının gözleri iki vahşi hayvan arasında mekik dokurken, aslanlardan biri arka ayaklarının üzerinde yaylanmış ve adeta havada uçarak Kara Murat'ın üzerine atlamıştı.

Aslan o kadar hızlı hareket etmişti ki, delikanlı son bir çaba ile kılıcını ileri uzatacak kadar bir zaman ancak bulabilmişti...

Aslan, bütün ağırlığıyla delikanlının üzerine indi, Kara Murat sırt üstü yere yıkıldı. Ama kılıçlı kolu hâlâ dimdik önde idi.

Keskin çelik aslanın derisini delerek göğsüne saplandı.

Korkunç bir kükreme avluyu inletti..

Vahşi hayvanın ölüm çığlığıydı bu...

Kılıç kalbini delmiş, ciğerlerini parçalamıştı.

Kara Murat, üzerine devrilen yarım tona yakın ağırlığın altında kemiklerinin çatırdadığını hissetti. Cansız hayvanı güçlükle yana iterek kalkmaya çalıştı.

Aynı anda ikinci aslanın tüyler ürpertici kükremesini duydu...

Kılıcını saplandığı yerden çekip çıkarmaya bile vakit bulamadı.

Bu kez kurtulması olanaksızdı.

İkinci aslana yem olacak ve Kara Murat efsanesi sona erecekti.

Derin bir acı içinde gözlerini kapadı...

Fakat...

O anda bir mucize oldu sanki...

Kara Murat'ın üzerine doğru hamle yapan hayvan havada birden sarsıldı ve kıvrandı.

Korkunç bir çığlık yeri göğü inletti..

Bu, aslanın ölüm haykırışıydı..

İri hayvan, bir külçe gibi Kara Murat'ın üzerine düştü, beraberce yere yuvarlandılar..

Altta kalan Kara Murat, üzerinde aslanın müthiş ağırlığını hissetti. Ama cansız bir ağırlıktı bu.. Aslanın ölüsünü iterek ayağa kalktı..

Ne olmuştu?

Her şeyin bittiğini sandığı anda hayvan havada kıvrılarak birden nasıl cansız yere yığılmıştı?.

Ne olursa olsun, delikanlının kalbi heyecanla çarptı.. Bir yaşama sevinci kapladı vücudunu.. Kurtulmuştu..

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra dikkatle baktığı vakit, aslanın kürek kemiğinin az altından kalbi hizasına iri bir mızrağın saplanmış olduğunu gördü.. Havada müthiş bir vınlamayla uçan mız-

rağı kim atmıştı?

Kara Murat bunu düşünürken, arkasından tatlı, sakin bir ses yükseldi:

-Kurtuldun Kara Murat! Borçlarımdan birini ödedim...

Delikanlı hızla döndüğü vakit karşısında gülümseyerek kendisine bakan Durakoğlu'nu gördü. Sevinç ışıltısıyla karışık, bir şaşkınlık ifadesi kapladı yüzünü:

-Durakoğlu.. Sen ha? Ne arıyorsun burada?

-Seni arıyorum?

-Nasıl geldin?

-Pekinli serserilerin kaldığı metruk bina biliyorsun bu bahçenin yanında.. Gürültüleri duyunca baktım.. Aslanlar bir adamı parçalıyordu.. Tanımadığım biriydi bu.. Aldırış etmedim..

-Yaa? Demek başka birini daha parçalattılar..

-Evet..İki saat kadar önceydi..Sonra bahçede yine bazı gürültüler duydum."Bu defaki kurban kim?" diye bakınca bir de ne göreyim! Sen değil misin? Hemen pencerenin tahtalarını söküp yardıma koştum..

-Sağol..Hayatımı kurtardın..

Durakoğlu tatlı tatlı gülümsedi:

ğıdı, gözleri büyüyerek okudu. Sonra bakışlarını, düşünceli bir tavırla karşısındaki yabancıya dikerek sordu:

-Seni İmparatoriçe gönderdi öyle mi?

-Evet..

-Peki sen kimsin? Neden kendi adamlarından birini yollamadı da senin gibi bir yabancıyı seçti?

Kara Murat sakin bir tavırla omuz silkti:

-Borçlarımdan sadece birini ödedim..Haydi İmparatoriçe'nin adamları durumun farkına varmadan buradan kaçalım..

-Haklısın..Durmayalım..

Kara Murat'la Durakoğlu, beraberce Pekinli serserilerin gizli sığınağı olan metruk binaya doğru koştular..

★★★

Pekin zindanının nöbetçi subayı, elindeki ka-

-Bilmem...

Nöbetçi subayı, kuşku dolu gözlerini delikanlının üzerinde dolaştırdı. Eğer, sarayın mühürünü taşıyan bir mektup getirmese böyle bir yabancıyı hiç bir zaman kapıdan içeri sokmazdı.

Subay boğuk bir sesle sordu:

-Bu kâğıtta neler yazılı olduğunu biliyor musun?

-Evet... Bir tutukluyu serbest bırakmanız emrediliyor...

-Doğru... Ama bunu yapmam imkânsız...

-Neden?

-Çünkü ben yalnız imparatordan ve onun komutan tayin ettiği Kızıl Çung'tan emir alırım.

Kara Murat bıçak gibi keskin ve kesin bir sesle konuştu:

-Haklısın, ama bundan sonra bir kişiden daha emir alacaksın!

Nöbetçi subayı ona dik dik baktı. Sıkıntılı bir tavırla sordu:

-Kimden?

Kara Murat hafifçe kaşlarını çattı:

-Benden!..

Nöbetçi subayı hayretle yerinden sıçrayarak bağırdı:

-Nee? Senden mi?

-Evet...

Odada birden korkunç bir kahkaha, gök gürlemesi gibi patladı... Subay kasıklarını tutarak katıla katıla gülüyordu...

-Demek senden emir alacağım, öyle mi. Çok hoş doğrusu... Pekâlâ sayın komutanım, ne emrediyorsunuz? Ellerimin üzerinde amuda kalkıp yürümemi ister misiniz?

Kara Murat, iri, siyah gözleriyle ona bakıyordu. Ama yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Nöbetçi subayına cevap vermeden yürüdü, kapıyı kilitledi, anahtarı cebine koyarak:

-Artık sana kimse yardım edemez! Şu andan itibaren benim tutsağımsın!... dedi.

Nöbetçi subayı küstah bakışlarla onu süzdü. Belinde asılı olan kalın kılıcını düzelterek homurdandı:

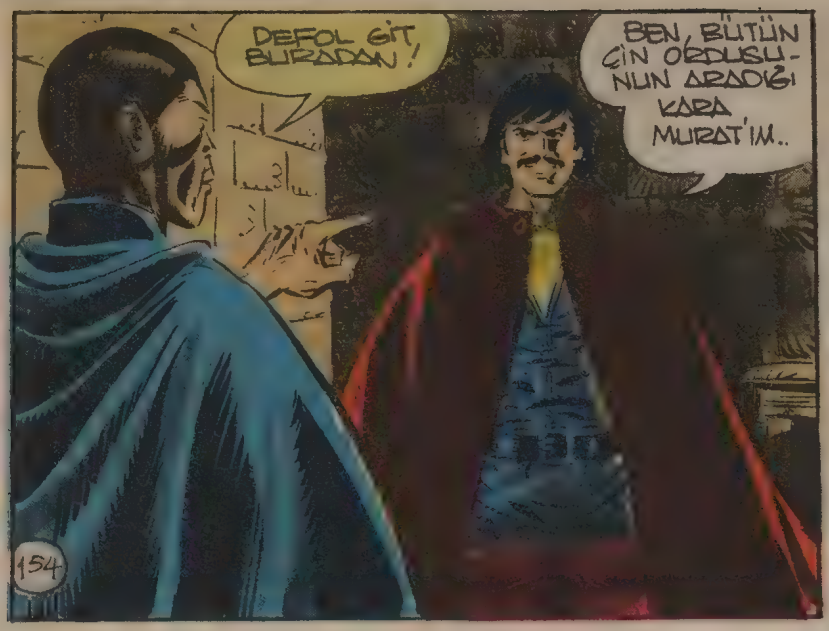

-Doğrusu cesaretini beğendim yabancı..Benim kim olduğumu bilmediğin anlaşılıyor... Ben Fung-Fu'yum...İstesem seni kağıt gibi buruşturup çöp kutusuna atarım..Hadi, daha fazla canımı sıkmadan defol git buradan...

Kara Murat korkunç bir gülümseyişle:

-Anlaşılan sen de benim kim olduğumu bilmiyorsun, dedi. Ben bütün Çin ordusunun aradığı Kara Murat'ım...

Fung-Fu dehşet içinde kalarak haykırdı:

-Nee?Kara Murat mı?İmparatorun düşmanı olan o alçak herif sen misin?

Nöbetçi subayı fena halde içerlemişti. Tehdit dolu gözlerle Kara Murat'a bakarak kılıcının kabzasını sıktı.İçinden:

"Bugün şansım iyi gidiyor. Haydut kendi ayağıyla tuzağa düştü.Onu yakalayıp imparatora teslim edersem beni mutlaka terfi ettirir.."

diye düşündü.

Sonra yüksek sesle:

-Seninle dövüşeceğiz yabancı !, dedi.

Kara Murat alay etti:

-Eğer cesaretin varsa öyle olacak..

Fung-Fu dişlerini gıcırdattı:

-Öyleyse ölmeye hazırlan...

Fung-Fu Pekin'de, gerçekten kılıç kullanmakta ün yapmış bir silahşordu. Hatta kendisinin bulduğu özel bir hamlesi vardı, ki buna "Ölüm darbesi" deniliyordu. Bu darbeden kimsenin kurtulmasına olanak yoktu...

Fung-Fu'nun yüzü Kara Murat'a pek yabancı değildi.

Delikanlı karşısındaki adamı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Birden elini alnına vurarak haykırdı:

-Tamam...Şimdi seni hatırladım..Sen"Ölüm darbesini" icat eden silahşor değil misin?

Fung-Fu zalim bir şekilde güldü:

-Evet...Ta kendisi..Madem beni tanıdın,özel hamlemden kurtulmaya imkan olmadığını da bilmen gerekir...

Kara Murat en samimi sesiyle:

-Böyle güzel bir hamlenin yaratıcısı olduğun için seni kutlarım!..dedi.Pekin'e geldiğim ilk gün,imparator sarayının avlusunda bir düellonu seyretmiştim.İki kişiye karşı dövüşüp "Ölüm darbesi"ni büyük bir ustalıkla kullanarak rakiplerini yere sermiştin...

Fung-Fu küçümseyen gözlerle karşısındakine baktı...Övülmek,her insan gibi onun da gururunu okşamıştı.

Kara Murat devam etti:

-Evet...Darbelerin çok ustaçaydı... Ama

ben bu hamlelerde küçük bir eksiklik buldum ... Şimdi seni kendi hamlenle oyuna düşürüp yeneceğim!.

Nöbetçi subayı vahşi bir kahkaha attı..Kendisine edepsizce meydan okuyan,hatta bulduğu "Ölüm darbesi"ni küçümsemek küstahlığını gösteren bu yabancıya artık hak ettiği dersi vermek gerekiyordu.Sesi odanın içinde gök gibi gürledi:

-Çek kılıcını!.Kolla kendini!.

-Hay hay..İşte hazırım!..Hücumunu bekliyorum...

Kavga müthiş bir hızla başladı...Çelik sesleri bir anda odayı doldurdu...

Dışarıdan gürültüyü duyan muhafızlar telaş ve heyecanla koşarak kapıyı yumrukladılar..

-Komutanım..Ne oluyor?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 KASIM 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 197 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin İmparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Fung-Fu azarlayan bir sesle:

-Kesin sesinizi aptallar! diye haykırdı. Biraz eğleniyorum. Beni rahatsız etmeyin. Defolun.

Subay, Kara Murat'ı haklayacağından o kadar emindi ki, yardım istemeye bile gerek duymuyordu.

Zaten kapı kilitliydi.. Kırılıncaya kadar düello çoktan biterdi.

Yarım dakika sonra, iki kavgacı da birbirlerinin çok usta birer silahşör olduklarını anlamışlardı.

Kılıçlar havada akıl almaz bir hızla çarpışıyor, çeliklerin şiddetle birbirlerine değmesinden kıvılcımlar fışkırıyordu.

Kara Murat yıldırım gibi hamleler yaparak rakibinin savunmasını dağıtmaya çalışırken bir yandan da konuşuyordu:

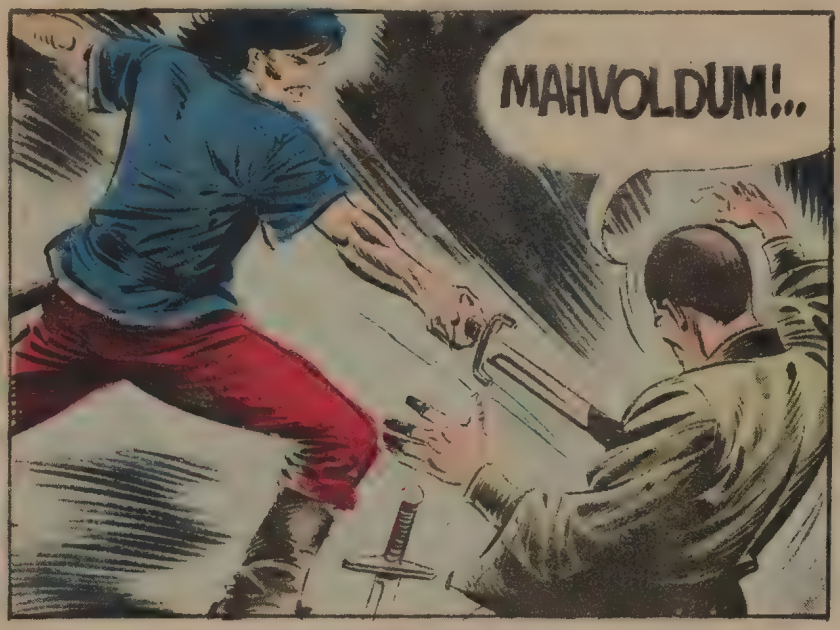

-Fena dövüşçü sayılmazsın. Ama öğrenmen gereken daha çok şey var. Bak işte senin buluşun olan "Ölüm darbesi" şöyle başlıyor. Önce sağlı sollu saldırılarla karşındakini dağıtıyor, onun iyice şaşırmasını sağladıktan sonra, yana sıçrayarak kasten açık veriyorsun. Rakibin sevinçle bu açıktan faydalanmak istiyor. Onu kendine doğru çekiyorsun. Sonra ani bir dönüşle kılıcını göğsüne saplıyorsun. İşte şöyle. Tamam, yaralandın ahbap...

Kara Murat ansızın yay gibi eğilmiş ve kılıcı subayın göğsüne sokmuştu.

Adam korkunç bir çığlık atarak geri sıçradı, göğsünü kanlar içinde görünce umutsuz bir sesle:

-Mahvoldum!. Artık ölümden kurtulamam! Bu darbeden kimse kurtulamaz! diye inleyerek yere çöktü.

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseyişle:

-Hayır, ölmeyeceksin! dedi. Çünkü sana ihtiyacım var...

Subayın gözleri iri iri açıldı:

-Nasıl ölmem? Kılıç kalbime girdi. Bu hamle insanı sağ bırakmaz...

-Merak etme. Elime hâkim olmasını bilirim. Kılıcı biraz daha soksaydım, kalbini parçalayabilirdim. Oysa sadece iki santimlik küçük bir delik açtım.. Haydi, şimdi kalk ve dediklerimi yap. Biraz kan kaybedeceksin ama bu seni öldürmez, korkma.. Fakat dediklerimi yapmazsan işte o zaman ölürsün...

Fung -Fu'nun gözleri kederle doluydu. Yenilmiş olmak ona çok ağır gelmişti. Kara Murat denilen bu adam gerçekten bir belaydı. Acı acı i-

çini çekerek:

-Söyle, dedi. Ne istiyorsun benden? Para mı?

-Hayır..

-Ne istiyorsun öyleyse?

-İmparatoriçenin emrini yerine getirmeni..

-Yani tutuklu kızı serbest bırakmamı mı?

-Evet.. Onu bana teslim edeceksin..

-Bu imkânsız.. Kızıl Çung öldürür beni..

Kara Murat bıçağını Fung-Fu'nun boğazına dayadı. Buz gibi bir sesle:

-Dediğimi yapmazsan ben öldüreceğim, diye homurdandı. Haydi, yürü zindana iniyoruz...

Subay önde, Kara Murat arkada odadan çıktılar.. Koridordaki muhafızlar Fung Fu'yu saygıyla selamladı..

Komutan yanı başında yürüyen Kara Murat'ın hançerinin sivri ucunu böğründe hissediyordu.

Adamlarına emir vermeye kalkışsa, bu yabancının kendisini derhal öldüreceği muhakkaktı.

Fung Fu, işkenceye götürülen bir adam kadar ürkek ve üzgündü.

Kalenin altına giden merdivenlerden aşağıya indiler.

Yüzlerine fena kokulu bir hava çarptı.

Kara Murat küf, rutubet ve ölüm kokan zindanları çok iyi bilirdi. Hayatının önemli bir bölümü böyle yerlerde geçmişti.

Birden, iki nöbetçi yollarını kesti:

-Durun! Parolayı söyleyin !

Kara Murat, hançerin sivri ucunu Fung- Funun vücuduna biraz daha bastırarak fısıldadı:

-Nöbetçilere parolayı söyle !. Bir şey his-

settirecek olursan yemin ederim ki, öldürürüm!

Fung Fu adamlara seslendi:

-Bırakın geçelim.. Zindandaki kızı alıp gideceğiz..

- Parola ne?

Fung Fu köpürdü:

- Aptal herifler! Beni tanımadınız mı? Yıkılın karşımdan...

Nöbetçiler meşalelerin solgun ışığı altında Komutan Fung Fu'yu tanıyınca telaşla toparlanıp, onu saygıyla selâmladılar.

Subayla Kara Murat yürüyüp, Sarıçiçek' in kapatıldığı zindana girerken şaşkınlıkları hâlâ geçmeyen iki nöbetçi kuşku dolu bir sesle aralarında şöyle konuştu:

-Bu işte bir gariplik var...

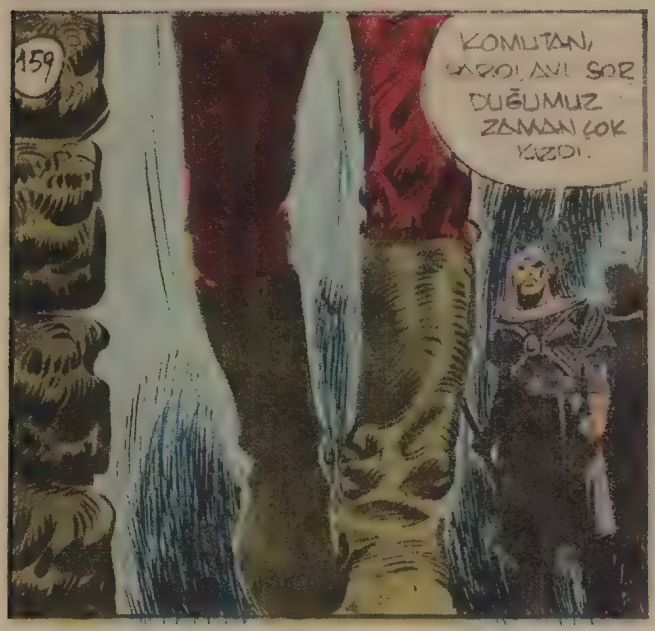

-Neden?

-Baksana, komutan parolayı sorduğumuz vakit çok kızdı..

-Üstelik parolayı da söylemedi.

-Bu ne demek?

-Her halde durum karışık demek...

- Öyle görünüyor !..

-Peki ne yapalım?

-İçeriden çıkar çıkmaz, komutanın yanındaki yabancının üzerine atılıp onu kıskıvrak yakalayalım.

-En doğrusu bu.. Belki mükafat bile alırız!

İki nöbetçi, birbirlerinin yüzüne bakıp, vahşi bir şekilde sırıttılar. İkisi de hançerlerini çekip, av bekleyen aç kediler gibi birer köşeye sinerek beklemeye başladı...

★★★

Sarıçiçek hücrenin bir köşesindeki şiltenin üzerinde oturuyordu. Gözleri korkudan yuvalarından fırlayan genç kız içeri giren iki adama baktı. Birden ümit dolu bir ses hücreyi çınlattı:

- Kara Murat!.. Oh.. Tanrım, çok şükür!

Delikanlı işaret parmağını dudaklarının ucuna götürerek fısıldadı:

-Susss ! Bağırma! Dışarıdaki nöbetçiler duyarsa mahvoluruz!

Fung Fu kinle homurdandı:

-Dışarıdaki nöbetçiler duymasa bile bu kaleden zor çıkacaksınız! Ölüm sizi bekliyor!

Kara Murat acı acı gülümsedi:

- Bir tehlike hissedersem, biliyorsun, önce seni öldüreceğim!

Sarıçiçek oturduğu yerden fırlayıp onların yanına geldi. Kara Murat'a dikilen bakışlarında derin bir sevgi ve hayranlık vardı. Birden kollarını delikanlının boynuna dolayıp onu sevgiyle öptü.

Kara Murat, kadife gibi iki yumuşak dudağın dokunduğu yanağının üzerinde, göz yaşlarının da sıcaklığını hissetti.

Sarıçiçek ağlıyordu...

Uzun kirpiklerinin kenarlarından süzülen yaşlar o anda duyduğu çılgın sevincin ifadesiydi..

Kalbinde, şimdiye kadar hiç duymadığı garip bir heyecan hissediyordu. Minnet dolu, ılık bir sesle:

-Benim için kendini tehlikeye attın! dedi...

Kara Murat o anda, eğilmez bir kuvvet ve kudretin örneği gibiydi. Sakin bir tavırla cevap verdi.

-Ölümden korkacak kadar hayata bağlı değilim! Hem burada fazla durmasak iyi olur.. Vakit kaybetmeden çıkalım! Haydi komutan! Sen önden yürü !

Fung Fu acı acı başını salladı:

- Artık çok geç!

Kara Murat haykırdı:

-Ne demek istiyorsun?

Vahşi bir sevinç, Çinli subayın yüzünü aydınlattı:

-Bu hücreden sağ çıkamazsın Kara Murat ! Gereken işaret verilmiştir. Adamlarım dışarıda hazır bekliyor! Çıktığın an göğsüne bir mızrak saplanarak canını cehenneme gönderecektir.

Kara Murat'ın rengi hafifçe sarardı. Ama o müthiş soğukkanlılığını kaybetmedi:

-Bunu tahmin etmiştim zaten! Böyle bir kalleşliği bekliyordum doğrusu..

Fung Fu hain hain güldü:

-Teslim olmaktan başka çaren yok!

Kara Murat buz gibi bir sesle:

-Var ! dedi.

Komutan alay etti:

-Yaaa.. Neymiş o?

-Önce seni öldürmek! Sonra da elbiselerini giyerek kızla beraber buradan kaçmak !

Fung Fu'nun gözleri iri iri açıldı.. Birden sapsarı kesilmiş ve kendine güvenerek boşboğazlık edip dışarıda kurulan tuzağı Kara Murat'a haber vermekle ne büyük bir hata işlediğini anlamıştı:

-Yapa...mazsın bunu! diye kekeledi. Çünkü parolayı bilmiyorsun.. Parolayı söylemeden kalede iki adım bile ilerleyemezsin !..

-Kaybedecek bir şeyim yok. Şansımı denerim..

Fung Fu, Kara Murat'ı iyi tanımıyordu. Bu yüzden, delikanlının umutsuzluğa kapılarak hemen teslim olacağını sanmıştı. Ama bu genç adam, ölümle bile alay ediyordu.

Çinli subay kötü durumdan nasıl kurtulacağını düşünürken öfkeden kudurur gibi oldu, birden korkunç bir çığlık atarak Kara Murat'ın üzerine saldırdı.

Delikanlı istemiş olsa, o anda bıçağını onun kalbine saplayabilirdi..

Bu hareketi yapmak işten bile değildi..

Ama Kara Murat, o güne dek silahsız hiç kimseyi öldürmemişti..

Eli titredi...

Tutuldu...

Dondu kaldı adeta...

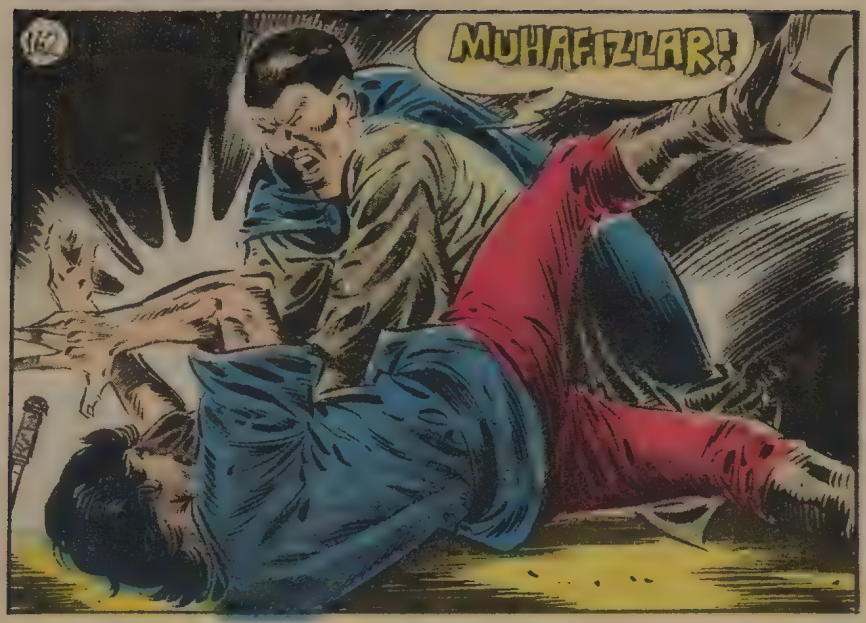

Fung Fu, onun üzerine gülle gibi indi. Beraberce zindanın ıslak zeminine yuvarlandılar. Kara Murat'ın bıçağı elinden düştü.

Çinli subay hem Kara Murat'ın boğazını sıkıyor hem de:

-Askerler! Muhafızlar! Yetişin! İmdat, diye bağırıyordu.

Fung Fu, cesur ve kuvvetliydi. Parmakları Kara Murat'ın boynuna kerpeten gibi yapışmıştı..

Birkaç saniye sonra, zindanın kapısı gürültüyle açıldı. Eşikte iki muhafızın korkunç gölgesi göründü.

Kavgayı korku içinde seyreden ve ince vücudu yaprak gibi titreyen Sarıçiçek bir dehşet çığlığı attı.

İşte artık Kara Murat'ın sonu gelmişti. Genç

kız derin bir acı duydu.. Bu Türk gencinin, kendisini kurtarmak için uğraşırken can verecek olması ne hazin şeydi. Umutsuz ve titrek bir sesle:

-Tanrım. Sen onu koru, diye inledi.

Kara Murat'la boğuşmakta olan Fung Fu haykırdı:

-Ne duruyorsunuz serşemler? Öldürün şunu.

İki Çinli asker, kargılarını savunmak için kollarını hızla havaya kaldırdılar..

Aynı anda Sarıçiçek onların önüne atıldı .. Genç kızın gözlerinde şimşekler çakıyordu:

-Durun! Öldürmeyin onu,..

Muhafızlar bir an duraklar gibi oldular; Çünkü bu durumda atacakları mızraklar, genç kıza saplanacaktı.. Oysa Cellat Kızıl Çung kıza bir şey olmaması için onlara kesin emir vermişti.

Adamlardan biri:

-Çekil önümüzden sersem kız, diye haykırırken öteki onu aradan çıkarmak için iki adım yana sıçradı ve kargısını olanca gücüyle Kara Murat' a savurdu..

Ama bütün bunları yapıncaya kadar üç saniye kaybetmişti..

Bu kısa zaman parçası Kara Murat'ın hayatını kurtardı.

Delikanlı tüm gücünü toplayarak, boğuştuğu hasmıyla birlikte fırıldak gibi döndü ve savrulan kargı Fung Fu'nun kaburgalarının arasına gömüldü...

Tüyler ürpertici bir ölüm çığlığı zindanı doldurdu.

Fung Fu sarsıldı, titredi ve birkaç saniye çırpındıktan sonra cansız yere yığıldı.

İkinci muhafız deli gibi haykırarak kargısı-

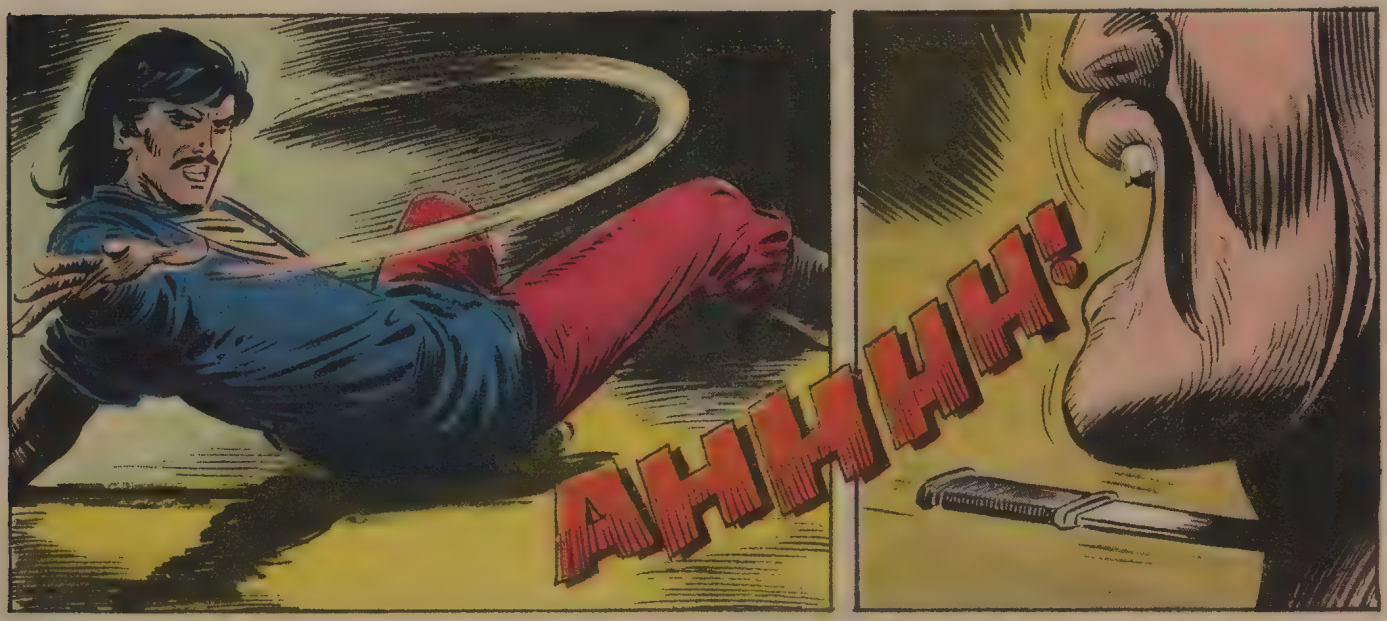

nı Kara Murat'a doğru fırlattı:

-Al sana! Geber...

Delikanlı yerde topaç gibi döndü..

Mızrak havada uçtu ve zindanın taş zeminine çarpıp tok bir ses çıkararak kırıldı.

Aynı anda Kara Murat daha önce düşürdüğü hançerini yerden kapıp muhafızlara doğru fırlat - mıştı bile...

Havada keskin bir vınlama sesi çıkararak uçan bıçak, adamlardan birinin gırtlağına gömüldü.

Muhafız boğuk hırıltılar çıkararak kanlar içinde yere yıkılırken, mosmor kesilen ikinci muhafız kekeleyerek geri çekildi.

-Tanrım, Şeytanın ta kendisi bu...

Adam, şaşkın ve perişan bir halde kaçmak istedi. Ama Kara Murat şimdi kanlı bir kasırgayı andırıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 KASIM 1977 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 198 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Kaplan gibi atıldı, iki sıçrayışta muhafıza yetişerek boğazına sarıldı.

Korkudan deli gibi olan adam öleceğini anladı. Şimdi titriyor, dizleri birbirine çarpıyordu:

-Yalvarırım öldürme beni yiğidim. Karım ve beş çocuğum var.. Bağışla beni...

Kara Murat kaşlarını çattı, soğuk bir tavırla:

-Öleceksin ! dedi.

Adam diz çöktü, hıçkırmaya, yumruklarıyla göğsünü dövmeye ve "Merhamet ! " diye haykırmaya başladı.

Kara Murat dişlerini gıcırdattı:

-Seni bir şartla bağışlarım !

Yaşama umudunun belirdiğini gören muhafızın yüreği çılgın bir sevinçle çarptı, gözleri parladı:

-Ne istersen yaparım...

Kara Murat sordu:

-Parola ne ? Bana parolayı söylersen canını kurtarırsın...

Muhafız bir solukta söyledi:

-Bu geceki parola "Güneşin oğlu"

-Yalansa...

-O zaman öldür beni...

-Peki, öyleyse düş önüme ve parolayı söyleyerek bize yolu aç...Kaleden çıkarsak sen de yaşarsın ! Yoksa bıçağı iki kürek kemiğinin arasına saplarım !

Muhafız birden gözlerini kapadı ve sarardı. Delikanlıyı kandıramadığını anlayarak korkuyla titredi. Bir an düşünür gibi yaptı, sonra bitkin bir halde mırıldandı:

-Şey...Galiba bu parola dünküydü.. Bugünkü "Altın Ejder" olacak...

Kara Murat, adamı titreten bir gülüşle:

-İşte şimdi doğruyu söyledin ! dedi...

Ölen nöbetçinin elbiselerini ve miğferini çıkarıp üzerine giydi, öteki muhafızı hücreye kilitleyip, Sarıçiçek'le beraber dışarı çıktı...

Genç kız, bir melek kadar temiz gözlerini delikanlıya dikerek:

-Benim için yaptıklarına nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum ! dedi.

Alnı ter içindeydi...

İnce vücudunun titremesi hâlâ geçmemişti.

Kalbinde ılık bir sevgi vardı.

Kara Murat'a bakarken tatlı bir heyecan duyuyordu.

Delikanlı sabırsız bir hareket yaptı.

Bu kan kokan zindanda, aşka ayıracak vakit yoktu ! ..

Üstelik, daha tehlikeyi atlatmış değillerdi..

Kıza bakmadan:

-Beni takip et, dedi.

Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra, taş bir merdivenden tırmanıp yukarıya çıktılar.

Kara Murat, çılız ışıkların aydınlattığı koridorlarda yürürken, uzaktan onu görenler Çinli muhafızlardan biri sanıyorlardı...

Üst kattaki nöbetçilere parolayı söyleyince hiç bir güçlüğe uğramadan geçip kapıya vardılar.

Nöbetçiler parolayı söyleyen her kim olursa, olsun serbestçe geçmesi için kesin emir almışlardı...

Dışarı çıkınca Sarıçiçek derin bir soluk alarak:

-Ohh! dedi.

Yüzünde hayata yeniden dönmenin mutluluğu vardı..

Kara Murat ise hiç bir heyecan belirtisi göstermedi. Sakin bir tavırla:

-Önce şu sıkıntı verici elbiselerden kurtulup, sonra sana, bana olan borcunu nasıl ödeyebileceğini söyleyeceğim ! diye gülümsedi.

Delikanlı, üzerindeki muhafız elbisesini çıkarırken Sarıçiçek sordu:

-Nasıl mesela ?

Kara Murat eğilip, onu dudaklarından öptü:

-İşte böyle !

Sarıçiçek'in yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi.

Aralanan dudaklarının arasından inci gibi dişleri göründü.

Bakışları alev alevdi.

Pembe dudaklarındaki tebessüm insanüstü bir aşkın titreyişlerini taşıyor gibiydi.

Birden kollarını Kara Murat'ın boynuna dolayıp onu ihtirasla uzun uzun öptü.

Bu el değmemiş bakire, sanki bir anda her türlü saflığını kaybedivermiş gibiydi.

Bir genç kızın aşk dolu öpüşü, böylesine güzel, böylesine çıldırtıcı, böylesine müthiş olabilirdi...

Kalplerinde aşk fırtınası esen iki genç, kendilerini duyguların coşkun seline kaptırıp gitmişken alaylı bir kahkaha koptu. Keskin bir ses:

-Ooo! dedi, Bütün Çin ordusunun her delikte aradığı kahramanımız, sokak ortasında bir kızla öpüşüyor !..

Kara Murat'la Sarıçiçek suçüstü yakalanmış âşıklar gibi kıpkırmızı olarak birbirlerinden ayrılıp, hızla geri döndükleri vakit, Cellat Kızıl Çung'un korkunç bir şekilde sırıtan vahşi yüzünü gördüler.

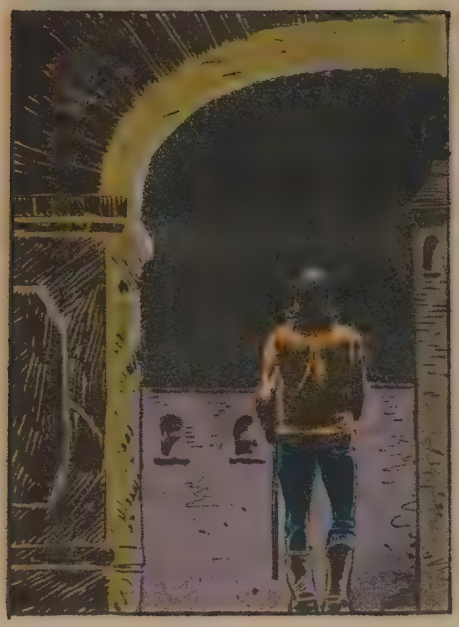

★★★

Kara Murat, Pekin zindanına giderek Sarı-çiçek'in kapatıldığı hücreye girdiği sırada Durakoğlu, Yeşil Kule'nin çevresinde, yırtıcı bir kaplan gibi dolaşıyordu..

Delikanlı her geçen an, İmparatoriçe An Thai'ye karşı duyduğu kinin arttığını, bu zalim kadından öcünü almadıkça içindeki öfkenin sönmeyeceğini hissediyordu...

Bir ara, Yeşil Kule'nin küçük kapılarından birinin açıldığını ve iki gölgenin çıkarak Pekin zindanına doğru ilerlemeye başladıklarını gördü. Durakoğlu kapı açılırken sızan ışığın altında bu adamlardan birini hemen tanıdı ve peşlerine takıldı.. Yürürken kızgın bir homurtuyla:

-Kızıl Çung bu... Geçen gün beni asacak cellat'. Namussuz herif'. .. Yakaladım seni.' diye söyleniyor ve şöyle düşünüyordu:

"-Bu adam kan içici bir yaratık'. .. Beni ve Kara Murat'ı her yerde arıyor.. Yakalar yakalamaz ipi boynumuza geçirecek.. Bir fırsatını bularak ona yaklaşıp kendimi tanıtmalı ve düelloya zorlayarak öldürmeliyim..."

Durakoğlu, Kızıl Çung'a yetişmek için adımlarını sıklaştırdığı sırada hiç ummadığı bir durumla karşı karşıya kaldı...

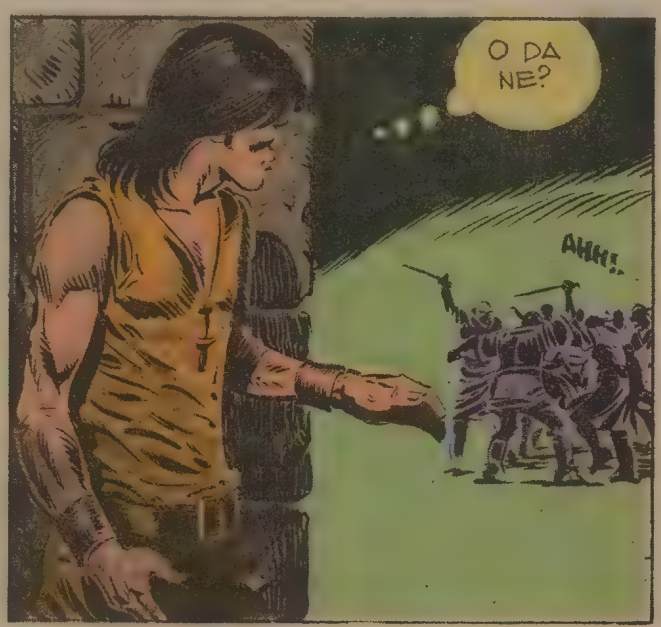

Karanlıklar arasından çıkan sekiz-on kişi kılıçlarını çekerek Kızıl Çung'la yanındaki adamın üzerine saldırdılar.. Kızıl Çung'un arkadaşı ilk anda göğsüne saplanan bir bıçakla kanlar içinde cansız yere serildi...

Fakat Kızıl Çung böyle saldırılara pabuç bırakacak kişilerden değildi. Şimşek hızıyla sıyırdığı kılıcıyla çevresine ölüm saçmaya başladı.

Şimdi, tenha sokakta şiddetli ve kanlı bir dövüş oluyordu..

Kızıl Çung'a saldıranlar, gece avına çıkmış Pekinli haydutlardı..

İpten kazıktan kurtulmuş katil sürüsü, karşılarındaki kişinin Kızıl Çung olduğunu bilse herhalde bu cüreti gösteremezdi..

Durakoğlu bir an ne yapacağını düşündü ve hemen kararını verdi..

Bir kişiye on kişinin saldırması mertlik değildi..

Delikanlı kılıcını çekerek ileri atıldı ve Kızıl Çung'un yanında yer alıp, haydut sürüsüne karşı kılıç oynatmaya başladı..

Serseriler bir an şaşırdılar..

Bir kişiyle zor baş ederken, aynı kuvvette ikinci kişinin ortaya çıkarak dövüşe katılması, adamların işini alt üst etmişti.

Bir dakika içinde, üç arkadaşlarının cansız yere serildiğini gören haydutların gözü çabuk yıldı ve sağ kalanlar, ölülerini orada bırakarak arkalarına bakmadan kaçmak zorunda kaldılar. Kızıl Çung, kurtarıcısına dikkatle baktı ama karanlıkta yüzünü göremedi.. Sıkıntıyla homurdandı:

-Gerçi tek başıma da onları haklardım ama seninle beraber iş daha kolay oldu. Sağol...

Durakoğlu Çung'a cevap vermedi. İçinden:

"Onunla dövüşmem için bundan uygun bir yer bulamam. Şimdi kendimi tanıtayım" diye düşündü.. Ama buna fırsat bulamadı. Kızıl Çung yürümeye başlamıştı bile.. Başını çevirmeden Durakoğlu'na seslendi:

-Benimle beraber Pekin zindanına kadar gelirsen, orada sana mükâfatını veririm.

Durakoğlu, "Bu durumda adamı öldüremem" diye düşündü.

Karanlık sokakta ikisi de hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Kızıl Çung:

-İyi kılıç kullanıyorsun, dedi. Senin gibi adamlara ihtiyacım var. Kara Murat denen bir Türk en iyi adamlarımın canını cehenneme yolladı. Benim yanımda çalışmak ister misin?

Durakoğlu hiç bozuntuya vermedi:

-Seni Kara Murat'a karşı korumamı mı istiyorsun diye sordu.

değil öfkeden titriyor.. Kara Murat denen köpek bir türlü karşıma çıkmıyor da ondan.. Benden bucak bucak kaçıyor.. Ama yakalayacağım onu... Parmaklarımla ciğerlerini sökeceğim.. Bu dünyada benden kuvvetlisi yok.

-Kim bilir? Belki vardır...

Kızıl Çung köpürdü:

-Ne demek istiyorsun?

Durakoğlu, artık kendisini tanıtmanın zamanı geldiğini düşündü.

Cellat Çung birden köpürdü:

-Ağzını topla.. Az önce bana yardım etmeseydin şimdi senin karnını deşerdim.. Benim korunmaya ihtiyacım mı var?

Durakoğlu omuz silkti, ilgisiz bir sesle:

-Bilmem, dedi. Kara Murat'tan söz ederken sesin titrer gibi oldu..

Kızıl Çung vahşi bir kahkaha attı:

-Hayır ahbap, yanıldın... Sesim korkudan

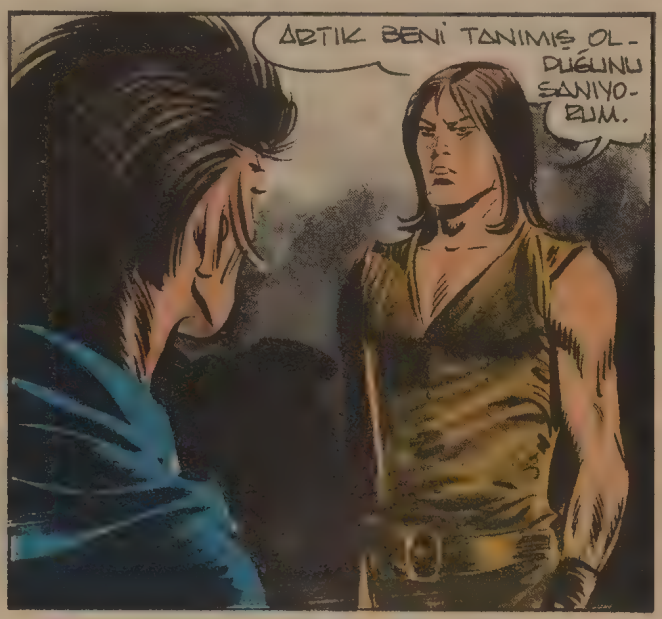

Bir evin penceresinden sızan ışığın yakınında durdu.. Yüzü birdenbire aydınlanmıştı.

Kızıl Çung, karşısındakinin kim olduğunu tanıyınca afalladı. Havretle irkilmekten kendini alamadı, Durakoğlu:

-Artık beni tanımış olduğunu sanıyorum dedi. Kızıl Çung'un ağzından boğuk kelimeler fışkırdı:

-Durakoğlu..Sen ha..İpten kurtulan mahkûm...

Delikanlı acı acı gülümsedi:

-Evet..İpten kurtulan ve öç almaya yemin eden mahkûm..

Kızıl Çung kendisini çabuk toparladı.İçinden,"İşte kabadayı bir Türk daha" diye söylendi. Nihayet dövüşerek öfkesini yatıştıracak birini bulduğu için seviniyordu. Karşısındakini küçük gören bir gülümseme ile:

-Bak ahbap..dedi. Sana hak ettiğin dersi vermek benim için çok kolay..Ama az önce gösterdiğin cesaret yüzünden seni bağışlıyorum..

Durakoğlu soğuk bir sesle homurdandı.

-Buna ihtiyacım yok..Kılıcını çek,karşıma geç..Dövüşeceğiz..

Kızıl Çung şaşırdı.Bu delikanlı hangi cesaretle kendisine kafa tutabiliyordu? Esefle başını sallayarak:

-Seni hemen öldürmemi mi istiyorsun?diye sordu.

Cellat yavaş yavaş kızmaya başlıyordu.Burnuna kan kokuları gelmeye başlamıştı. Yavaş yavaş kılıcını sıyırırken ansızın irkildi..

Asma köprünün boşalan zincirlerinin sesi bir anda kulaklarını doldurmuştu.

Dikkat edince Pekin zindanının önüne kadar gelmiş olduklarını fark etti.

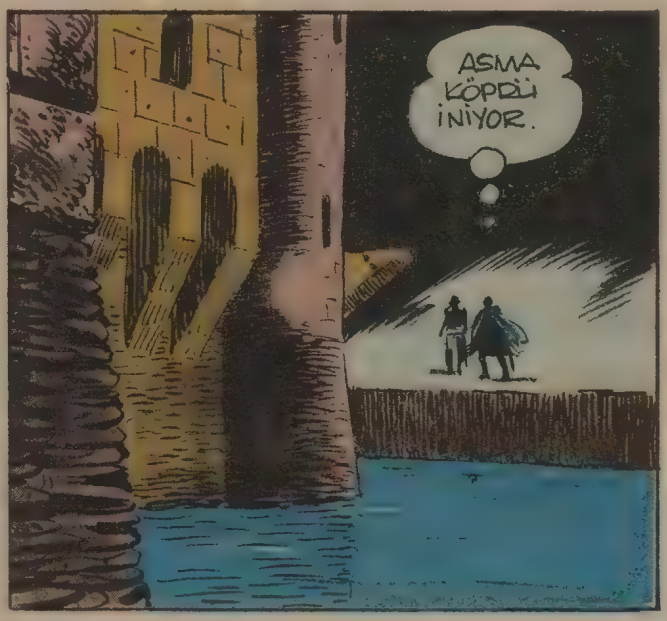

Kalenin asma köprüsü gürültüyle iniyordu.

Gecenin bu saatinde içeriden kim çıkabilirdi. Parolayı söylemeden nöbetçilerin dışarıya adam bırakmaları yasaktı..

Öfkeden kuduracak gibi oldu.

Kapıdan çıkanların,Kara Murat ile Sarıçiçek olduğunu görünce şaşkınlığı daha da arttı.

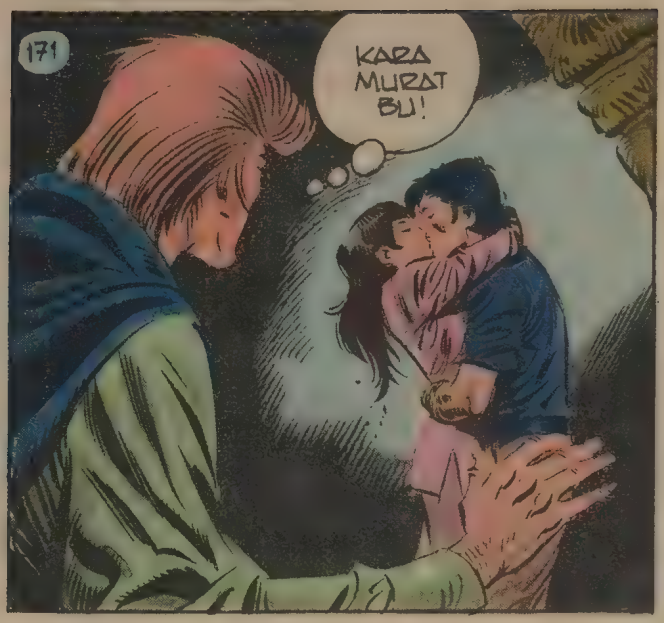

Durakoğlu ile dövüşmek üzere olduğunu unutarak hızla onlara doğru ilerledi..

Bu sırada Sarıçiçek, kollarını Kara Murat'ın boynuna dolamış, onu öpüyordu..

Bütün Çin ordusunun her delikte aradığı Kara Murat sokak ortasında bir kızla öpüşüyordu.

Kızıl Çung alay dolu, vahşi bir kahkaha attı:

-Şu işe bak sen.. Kısmet ayağıma kadar geldi.. Seni bu kadar kolay ele geçireceğimi hiç ummuyordum...

Kara Murat, bütün Pekin halkının, karşısında titrediği Kızıl Çung'a sakin bir şekilde baktı.

Cellatın arkasında yalnız bir kişi vardı. Kara Murat, gölgede kaldığı için Durakoğlu'nu tanıyamadı. İçinden:

-"Sadece iki kişiler.. Durum pek kötü sa-

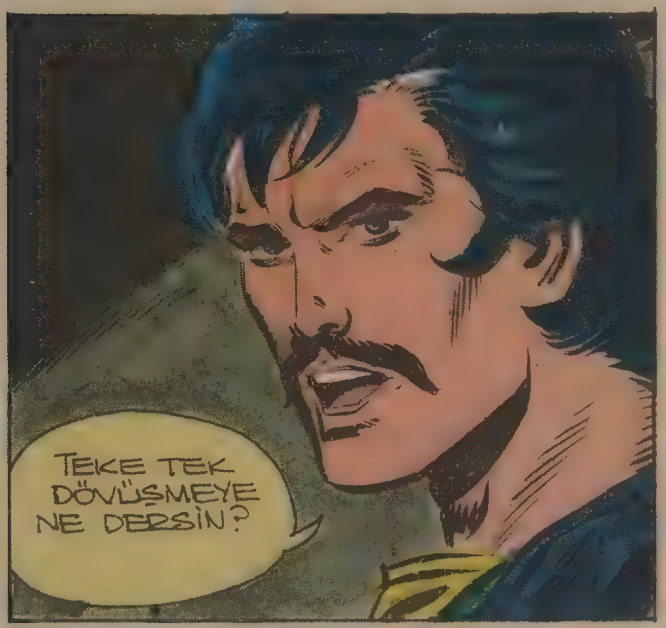

yılmaz.. Şu Kızıl Çung denilen herifle öteden beri karşılaşmak istiyordum zaten "diye düşündü.

Sonra yüksek sesle:

-Bana bak cellat efendi, dedi. Teke tek dövüşmeye ne dersin?

Kızıl Çung homurdandı:

-Ben de senden bunu isteyecektim.. İkimizden biri ölmeli.. Haydi, başlıyor muyuz?

Kara Murat, koruma içgüdüsüyle Sarıçiçek'i hafifçe geriye iterek:

-Tamam, dedi.

Keskin bir ses:

-Hayır! Tamam değil!.. Buna izin vermiyorum, diye bağırdı. Kızıl Çung'la dövüşmek hakkı benimdir...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 KASIM 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 199 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

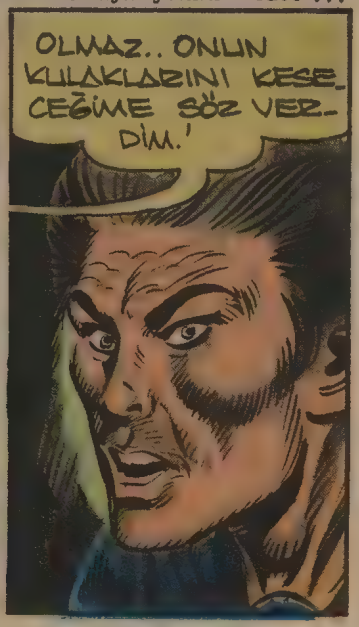

Kara Murat, hâlâ karanlıkta duran sesin sahibine hayretle baktı:

-Sen kimsin?

Durakoğlu, iki adım atınca gölgeden çıktı. Işığın aydınlattığı yüzü gülümsüyordu.

Kara Murat bir hayret çığlığı attı:

-Durakoğlu!..Sen ha!..

-Evet, benim... Kusura bakma, Bu Kızıl Çung serserisini sana bırakamam..Onunla ben hesaplaşacağım.

Kara Murat itiraz etti.

-Olmaz...Onun kulaklarını keseceğime söz verdim..Dersini benden almalı.

Kızıl Çung'un gözleri, yuvalarından fırlarcasına açılmıştı...

Duyduklarına inanamıyordu...

Bu iki edepsiz genç, kendisiyle alay ediyorlardı....

Bütün Çin, "Kızıl Çung" adını duyunca, tir tir titrerken, Kara Murat ile Durakoğlu, dövüş sırasını paylaşamıyordu.

Bu nasıl işti?

Büyük bir kızgınlık içinde, "Edepsizlik bu" diye düşündü...

Böyle bir hakarete daha fazla dayanamazdı. Şimşek gibi bir hızla kılıcını sıyırdı.

-Ulan, şamar oğlanı mıyım ben, hayvan herifler? diye gürledi...

Durakoğlu, sordu:

-Ne diyor, ne diyor?

Kara Murat gülümsedi:

-Adını söylüyor...

Bu alaylı sözler Kızıl Çung'u iyice çileden çıkardı. Kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

-İkiniz birden gelin...İkinizi de dilim dilim doğrayacağım. Geberteceğim sizi. Savulun!..

Cellatın keskin kılıcı, karanlıkta ışıltılı bir daire çizdi. Gözle izlenmesi zor, hızlı bir hamleydi bu...

Vuruşu Durakoğlu'nun kılıcı havada karşıladı...

Çarpışan çeliklerden çıkan ses, sokakta çınladı...

İkisi de yaman silahşordu...

Müthiş bir dövüş başlamıştı...

Sarıçiçek titreyerek Kara Murat'ın koluna sarıldı. Güzel gözleri korku doluydu.

-Arkadaşına niçin yardım etmiyorsun?

Kara Murat, bakışlarını dövüşçülerden ayırmadan cevap verdi.

-Bir kişiye iki kişinin saldırması, mertlik değildir. Bizde çok ayıp bir şey sayılır bu...

-Ama siz Kızıl Çung'u tanımıyorsunuz...

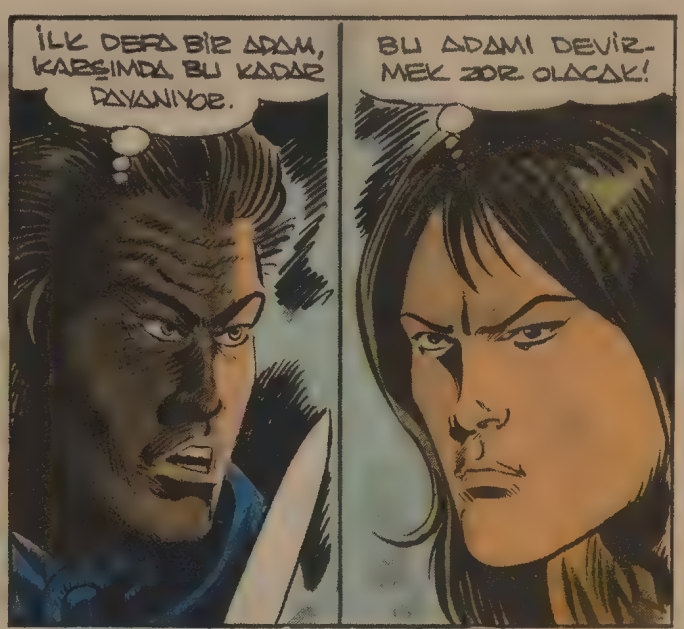

Müthiş bir adamdır o... Arkadaşını öldürecek.

-Merak etme... Durakoğlu kendisini korumasını bilir.

Dövüş bütün şiddetiyle devam ediyordu...

İki kavgacı da birbirlerinin gücünü anlamışlardı.

Çelik şakırtıları arasında bir iki dakika geçti.

Kızıl Çung'un bakışlarındaki parlaklık sönmüş, kanlı ve korkunç bir hal almıştı. İçinden:

"Hayret" diye söyleniyordu, "İlk defa bir adam karşımda bu kadar dayanıyor..."

Aynı anda Durakoğlu sabırsız hamleler yaparak Kızıl Çung'un bir açığını yakalamaya çalışırken:

"-Gerçekten kaya gibi sağlam bir adam.. Bu adamı devirmek zor olacak!" diye düşünüyordu.

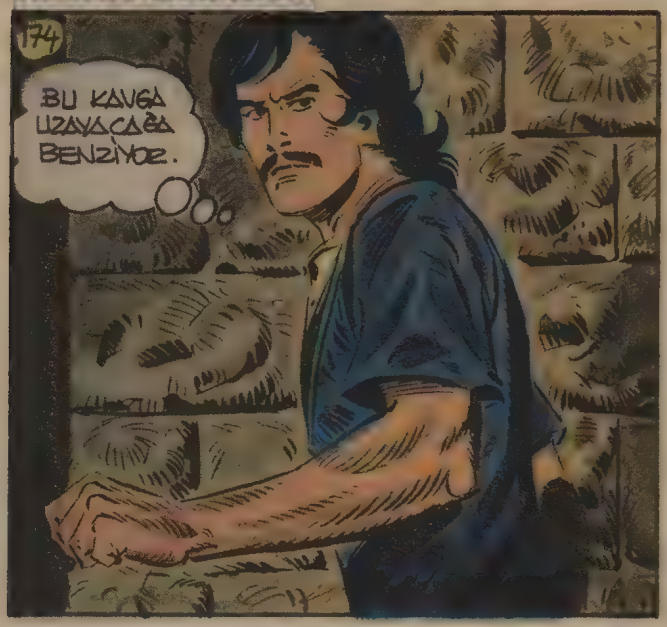

Kara Murat bir kenara çekilmiş, sakin, fakat dikkatli bakışlarla kavgayı seyrediyordu... En ufak bir hamleyi bile gözünden kaçırmıyor:

"-Bu kavga uzayacağa benziyor" diye düşünüyordu.

Oysa fazla vakitleri yoktu...

Sokaktaki evlerin pencereleri açılmış, meraklı başlar dışarı uzanarak dehşetle kavgayı seyretmeye başlamıştı.

-Ne oluyor?

-Dövüşenler kim?

-Neden vuruşuyorlar?

-Bir kız var orada...

-Gönül meselesi galiba...

-Allah Allah... Kızıl Çung değil mi şu?

-Ta kendisi? Karşısındaki genç iyi dayanıyor doğrusu...

-Evet... Ama Kızıl Çung sonunda haklar onu.

Gürültüleri Pekin zindanının nöbetçileri de duymuştu. Başlarını mazgallardan uzattıkları vakit dehşetle titrediler:

-Tanrım! Dövüşen bizim komutan...

-Hemen yardıma koşalım...

-Yoksa bizi mahveder!

-Tehlike borusu çalınsın!

-Hücum! Haydutlara ölüm! ...

Kale kapısından bir sürü askerin fırladığını gören Kara Murat, işlerin sarpa sarmaya başladığını anladı.

Birden ok gibi atıldı ve şimşek gibi sıyırdığı kılıcının kabzası ile Kızıl Çung'un kafasına müthiş bir darbe indirdi.

Beyninde şimşekler çakan cellat sarsıldı ama yıkılmadı. Son bir çaba ile dönerek, korkunç gözlerini delikanlıya dikti.

Ayakta sallanıyordu.

Köpükler saçılan ağzından kaba bir homurtu yükseldi.

Kara Murat, adamın ayakta kalışına şaşır - mıştı. Gözleri hayretle büyüyerek:

-Vay canına! Amma da kalın kafası varmış! diye söylendi.

Gerçekten o müthiş darbeye dayanabilmesi, cellatın insanüstü gücünü gösteriyordu..

Dev adam, boğuk bir sesle haykırdı:

-Kalleş, arkadan vurdun bana!

Kara Murat, kendine özgü çevikliğiyle yeni - den atıldı, kılıcının kabzasını adamın başına, ikinci kez indirdi:

-Kusura bakma cellat efendi! Başka çarem yok. Muhafızlar neredeyse gelecek.. Aptalcasına kapana kısılmak istemem.

Kızıl Çung, baygın bir halde, sokağın taşla -

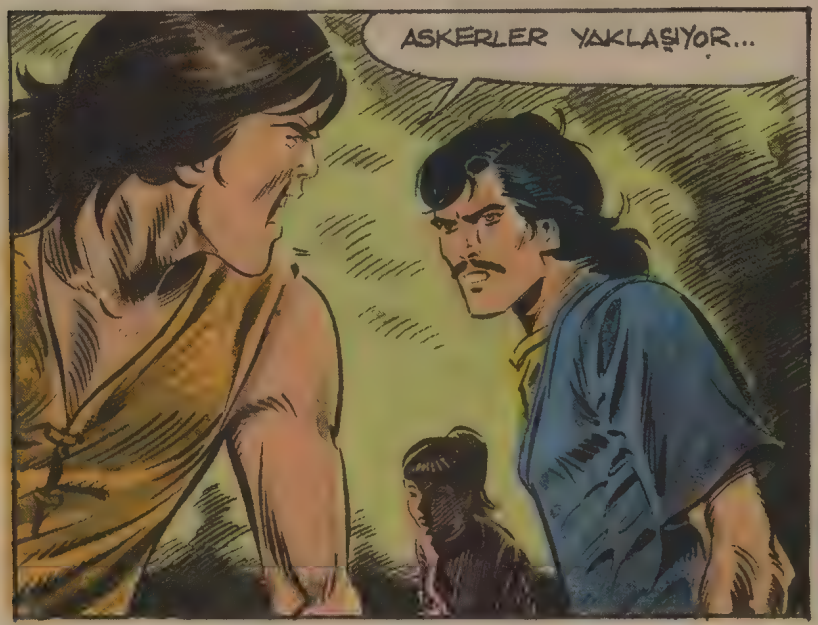

rının üzerine yuvarlanırken, Durakoğlu soluk so - luğa:

-Askerler yaklaşıyor! diye haykırdı.

Sarıçiçek, güzel gözlerini yerde baygın ya- tan Kızıl Çung'a dikmişti.

Bütün ülkeyi titreten bu müthiş adam, şimdi, iki yabancı gencin ayaklarının dibinde yatıyordu.

Genc kız:

-Onu öldürmelisiniz! dedi.

Kara Murat, dudaklarında garip bir gülüm - seme ile sordu.

-Neden?

Sarıçiçek'in sesi titredi:

-Çünkü sağ kalırsa o sizi öldürür. Peşinizi, asla bırakmaz!

Durakoğlu söze karıştı:

-Hayır, küçükhanım! Onu bu şekilde öldüremeyiz! Yarım kalan kavgamızı tamamlamak için bir süre daha yaşaması gerekiyor...

Kara Murat:

-Durakoğlu haklı! dedi. En büyük düşmanımız bile olsa, biz baygın bir adamı öldüremeyiz!.

Kale kapısından korkunç haykırışlarla çıkan muhafızlar iyice yaklaşmıştı.

Ellerindeki kılıç ve mızraklar, gecenin karanlığında ışıldıyordu.

Tehdit ve küfür sesleri sokağı inletiyor, ortalık:

-Vurun!

-Gebertin!

-Hainlere ölüm! çığlıklarıyla çınlıyordu.

Sarıçiçek'in dudakları bembeyaz kesilmişti. Askerlere dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet vardı. Umutsuz bir tavırla:

-Artık çok geç! Kaçamayız! diye inledi.

Kara Murat'ın gözlerinde şimşekler çaktı:

-Kaçmak mı? Kaçmayacağız ki...

Durakoğlu vahşi bir kahkaha kopardı:

-Bu üç buçuk adamdan kaçmak bize yakışır mı?

Sarıçiçek iki gencin, dünyayı umursamaz hallerinin görünüşten ibaret olduğunu, gerçekte içlerinde fırtınalar koptuğunu seziyordu.

Acaba, ne yapmak istiyorlardı?

Üzerlerine saldıracak olan, tepeden tırnağa silahlı elliden fazla muhafıza karşı dövüşmeyi mi düşünüyorlardı?

Bu çılgınlık olurdu. Ölüm muhakkaktı...

Sarıçiçek, sevdiği gence kavuştuğunu sanmışken kaybedeceğini anladı. Sayıklamayı andırır bir sesle:

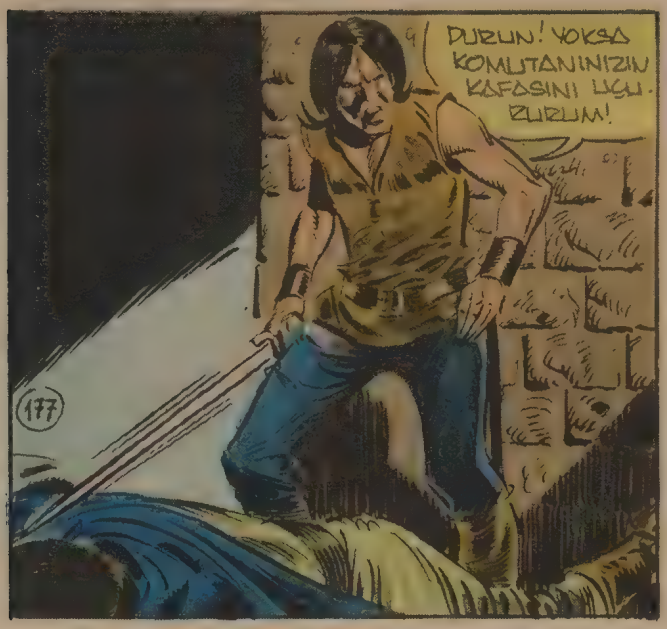

-Tanrım! Sen onları koru! diye inledi.

Askerlerin iyice yaklaştığını gören Durak - oğlu, hızla atıldı, kılıcını, yerde baygın yatan Kızıl Çung'un ensesine dayayarak haykırdı:

-Durun, yoksa komutanınızın kafasını uçu - rurum...

Bakışları öyle kinli, öyle vahşi, öyle sabır - sız bir ateşle yanıyordu ki, dehşet içinde kalan muhafızlar kararsızlıkla durdular.

Kara Murat:

"Adamlar, ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra üzerimize saldırabilirler" diye düşünerek, çevre- sine hızlı bir bakış fırlattı.

Durumları pek parlak değildi.

Muhafızların sayısı her geçen gün artıyordu.

Evlerin pencerelerinden uzanan başlar da artmıştı. Şimdi her camda birkaç kişi birden gö - rünüyordu.

Hepsi de kentte günlerce anlatılacak me - raklı bir olay seyretmenin heyecanı içindeydi:

-Bunlar, aranan Türkler galiba...

-Ama yanlarındaki kız Çinli...

-Kaçakların sevgilisi olsa gerek...

-Hain...Onu diri diri ateşte yakmalı...

Kara Murat, çevresine bakınırken, birden, gözleri sevinçle ışıldadı. Aynı anda kararını ver-

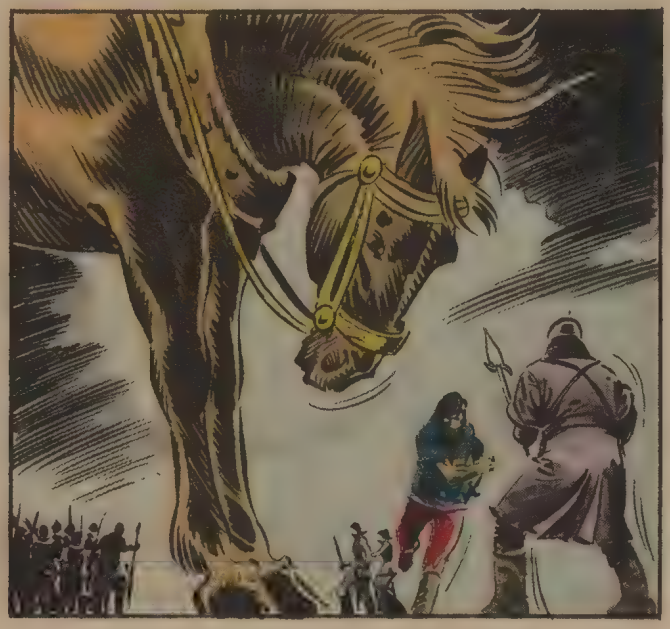

di ve yayından fırlayan ok gibi hızla ileri atıldı.

Az ötede, Pekin zindanının büyük kapısının önünde dört atlı bir araba duruyordu. Bu araba sa- raydan zindana yeni mahkûmlar getirmişti. Cins atlar, ön ayaklarıyla, sabırsızca yeri dövüyordu...

Arabacı, tutukluları gardiyanlara teslim e - den subayı beklerken, sokaktaki heyecanlı olaya dalıp gitmiş, çevreleri sarılan yabancıları, me - rakla seyretmeye başlamıştı.

Birden, bu yabancılardan birinin hızla arabaya doğru koşmaya başladığını gördü, şaşırdı.

Birkaç asker Kara Murat'ın önünü kesmek istedi ama delikanlının şimşek gibi parlayan kılıcı onları kanlar içinde yere serdi.

Arabacı takdirle:

-Müthiş genç. Ama kaçması imkânsız, diye başını sallarken birden Kara Murat'ın, öfkeden gerilmiş yüzünü karşısında buldu.

Delikanlının gözleri ateş gibi yanıyordu. Bakışları korkunçtu. Arabacıyı titreten bir sesle:

-Dizginleri ver, diye gürledi.

Adam şaşkın ve endişeli...

-Fakat... diye kekeledi. Aynı anda, Kara Murat'ın çelik gibi pençeleriyle kendisini yakalayıp havalandırdığını ve arabadan aşağıya fırlattığını hissetti.

Çığlık bile atamadı...

Boşlukta birkaç saniye kadar uçtu, sonra, olanca ağırlığıyla yere düştü, kemikleri çatırdadı ve bayıldı.

Kara Murat, dizginleri kapıp, vahşi bir sesle haykırarak arabayı hareket ettirdi.

Muhafızlardan bir kısmı atları yakalayıp, arabayı durdurmak için koşuştular:

-Tutun... Kaçıyor...

-Durdurun onu....

-Atları yakalayın.

-Vurun öldürün...

Fakat askerler yanılmışlardı.

Kara Murat kaçmıyordu.

Arabayı ustaca bir manevra ile çevirip muhafızların üzerine doğru sürdü.

Mızrak gibi fırlayan atların korkunç bir hızla çektiği arabanın tekerlekleri, sokağın taşlarında kıvılcımlar çıkarttı.

Muhafızlar korkuyla kaçıştılar:

-Delirmiş bu adam...

-Üzerimize geliyor...

-Ezecek bizi...

-Kaçın... Kenara çekilin...

Birkaç saniye sonra araba, askerleri çil yavrusu gibi dağıtarak, Durakoğlu ile Sarıçiçek'in önünde durdu.

Kara Murat haykırdı:

-Atlayın!

Durakoğlu, hâlâ baygın yatan Kızıl Çung'u omuzlayarak arabanın içine attı, sonra Sarıçiçek'e seslendi.

-Haydi sen de bin...

Muhafızlar onlara engel olmak için korkunç haykırışlarla atıldılar...

Durakoğlu uzun kılıcını savurarak gürledi:

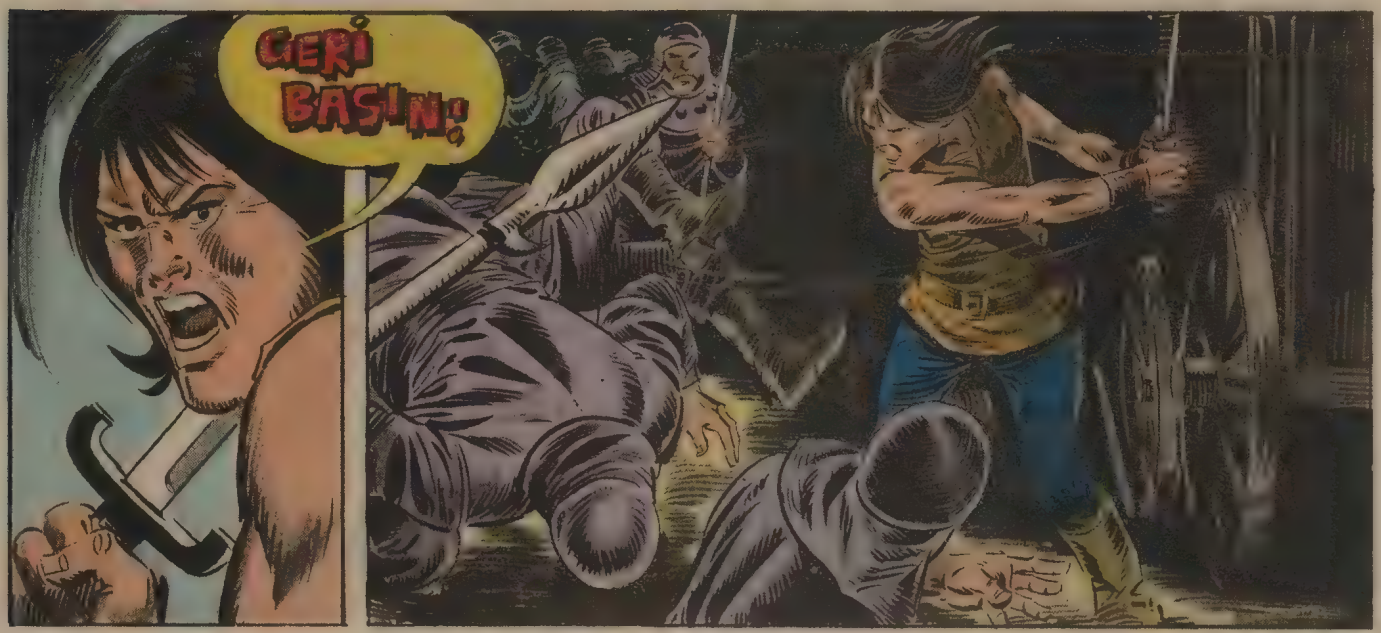

-Geri basın! Yaklaşanın canını cehenneme gönderirim!

Adamlar, avlarının ellerinden kaçmak üzere olduğunu görerek daha büyük bir öfkeye kapıldılar.

-Kaçıyorlar!...

-Kızıl Çung'u da götürüyor sefiller!

-Rezil olduk! Yakalayalım! ...

Muhafızlar, arabayı durdurmak için müthiş küfürler savurarak saldırdılar ama, önlerine çıkan Durakoğlu, kılıcını öyle ustalıkla kullanıyordu ki, hiç kimse yanlarına yaklaşamadı.

Sarıçiçek, imparatora ihanet suçundan, zindana atılmış olduğunu biliyordu. Bu suçun cezası, çok ağırdı. Eğer Kara Murat kendisini kurtaramazsa, hep beraber ateşte yakılacaklardı...

Bu feci bir son olurdu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 KASIM 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 200 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Bununla beraber genç kız artık hiç bir şeyden korkmuyordu. Kara Murat ve Durakoğlu gibi iki yenilmez koruyucusu olduktan sonra kendisine kimsenin fenalık yapamayacağına inanmıştı.

İki yiğit genç adeta mucizeler yaratıyorlardı..

Kara Murat güçlükle zaptettiği atların dizginlerini boşaltınca araba ok gibi fırladı.

Muhafızları geri püskürten Durakoğlu son anda arabanın basamağına atladı..

Kısa zamanda karanlık sokaklarda gözden kayboldular..

Muhafızlar kaba küfürler savurup, tehditler yağdırarak bir süre arabanın peşinden koştular ama boşuna..

Durakoğlu, arabanın içinde Kızıl Çung'u ellerini arkasına bağladıktan sonra atları süren Kara Murat'a seslendi:

-Nereye gidiyoruz?

-Bilmem.. Bir önerin var mı?

-Bana kalırsa, kızı güvenilir bir yere bırakıp saraya baskın yapalım..

Kara Murat şaşırdı:

-Saraya baskın mı yapalım? Fena fikir değil ama, bunu nasıl yapacağız?

Durakoğlu güldü:

-Yanımızda önemli bir esir var.. Kızıl Çung bize bütün kapıları açar sanıyorum.. O şişko imparator senin, imparatoriçe ise benim payıma düşüyor, bunu unutma...

-Hımm.. Ağzının tadını biliyorsun.. En iyi parçayı kendine ayırdın..

-An Thai'den beni çuvala koyup kanala atmasının hesabını soracağım.. Tuğrul Beyin öcünü de imparatordan sen al.. Ne dersin, gidiyor muyuz?

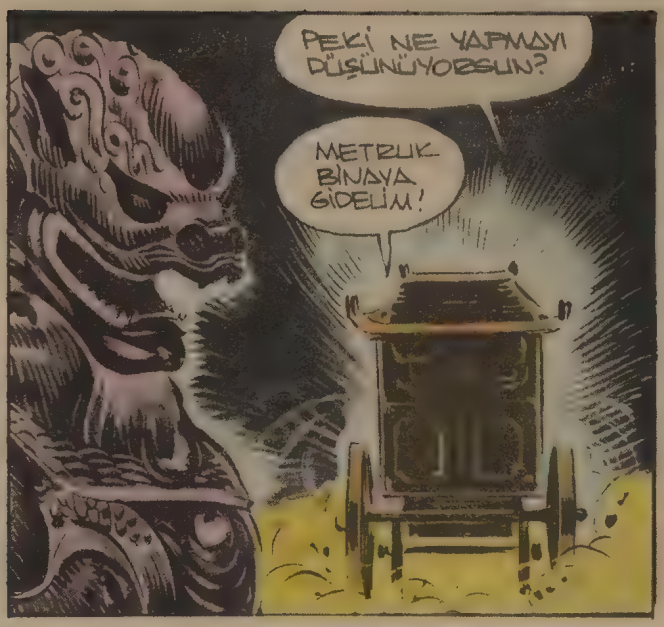

Kara Murat'ın sesi birden ciddileşti:

-Hayır...

Durakoğlu kaşlarını çattı:

-Ne demek hayır? Ne oldu senin o müthiş cesaretine?

Kara Murat acı acı güldü:

-Koca Çin sarayına öyle paldır küldür giremeyiz Durakoğlu.. Yanımızda Kızıl Çung bile olsa daha imparatorun odasını bulamadan kıskıvrak yakalanır, darağacını boylarız..

-Peki ne yapmayı düşünüyorsun?

-Önce saray zindanındaki tutsak arkadaşlarımızı kurtarıp, hep beraber harekete geçmeli - yiz..Şimdi yatacak güvenilir bir yer bulmamız gerekiyor..

-Metruk binaya gidelim..

-Evet.. Pekinli serserilerin arasında geceyi tehlikesizce geçirebiliriz...

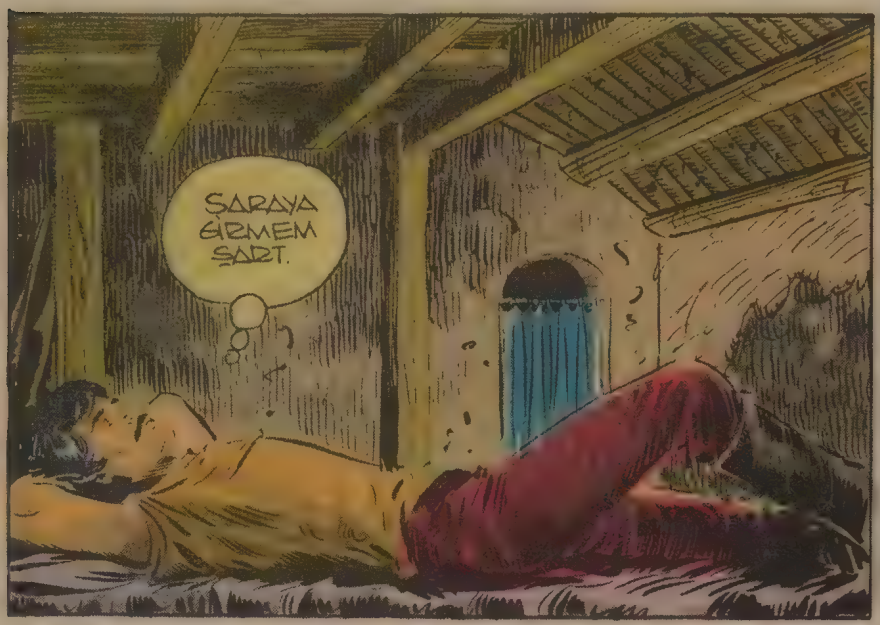

★★★

Oda karanlıktı..

Kara Murat, iki elini başının altına koyarak yatağa sırt üstü uzanmıştı.

Düşünüyordu..

Bütün çabalarına rağmen, İmparator sarayının zindanına kapatılan arkadaşlarını kurtarmak için önemli bir adım atamamıştı.. Bunun için önce saraya girmesi gerekiyordu.. Fakat yüzlerce muhafızı nasıl aşacaktı?

İdam edilen Türk elçisi Tuğrul Beyin öcünü de alamamıştı henüz..

Zalim İmparatordan bunun hesabını soracağına yemin etmişti...

Bu inanılacak gibi değildi, ama gerçekti.

Kara Murat, tek başına dünyanın en büyük ülkesinin imparatoruna savaş açmıştı.

Sonu meçhul bir serüvendi bu.. Ölüme giden korkunç bir yoldu...

Delikanlı, öfkeyle gerilen dudaklarının arasından :

-Yemin ederim ki, kanı akıtılan Türklerin öcünü almadan Çin'den gitmeyeceğim, diye mırıldandı..

Birden, oda kapısının açıldığını duyarak irkildi, eli usulca, yatağının yanına bıraktığı kılıcına gitti...

Gece yarısı, gelen kimdi?

Ne istiyordu?

İçeriye giren gölge, ayaklarının ucuna basarak sessizce ilerledi..

Kara Murat'ın vücudu çelik bir yay gibi gerilmişti..

"Gecenin bu vaktinde kim olabilir?" diye düşündü.

Birden odaya giren gölgeyi tanıdı.

Genç gövdesi heyecanla titredi..

Gelen Sarıçiçek'ti..

Elinde bir hançer ışıldıyordu..

Kara Murat dehşet içinde:

"-Tanrım! Bu kız beni öldürmek mi istiyor yoksa?" diye düşündü..Derin bir acı kalbini sızlattı..İçinden umutsuzca söylendi:

"-Ama neden?..Neden öldürmek istesin beni?"

Sarıçiçek usulca yaklaştı..Güzel gözleri sırtüstü yatan Kara Murat'ın üzerinde dolaştı.Derin bir iç çekişi genç kızın göğsünü şişirdi:

-Uyuyor! Ne kadar yakışıklı.Acaba yaptığım bu şey doğru mu?

Elindeki hançeri sessizce yere bıraktı..Kara Murat'ın yanı başına çöküp uzun uzun onu seyretti..

Kızın vücudu ürpermeler içindeydi..

Sonra birden kararını verdi...

Soyundu ve delikanlının yanına yattı.

Kara Murat derin bir heyecanla titredi. Yanı başında genç kızın sıcaklığını hissediyordu. İçinden:

-"Yanılmışım.. Beni öldürmeye gelmemiş. Hançeri, koridorda Pekinli serserilerin saldırısına uğramaktan korktuğu için almış olacak" diye düşündü..

Sarıçiçek uzandı ve onu usulca öptü...

Aynı anda, delikanlının çelik kollarının vücudunu kıskaç gibi sardığını hissederek hafif bir çığlık attı:

-Uyumuyorsun sen..

Kara Murat gülümsedi:

-Kim bilir? Belki de rüyadayım..

Delikanlı uzandı, alev alev yanan dudaklarını Sarıçiçek'in dudaklarına yapıştırdı...

Genç kız dayanılmaz bir haz duydu..O ana

dek hissetmediği güçte bir hazdı bu..O da bütün gücüyle delikanlıya sarıldı, genç kızlığının tüm ateşiyle onu öptü..

İki gencin gövdelerindeki ihtiras dudaklarındaki ateş birleşti, bir yangın halini aldı..

Sarıçiçek, aşktan ve mutluluktan sarhoş bir halde inledi:

-Senin olmak istiyorum Kara Murat.' Sev beni..Al beni...

-Ama bakiresin sen!..

-Ne zararı var? Kimin için saklayacağım bunu? Sevmediğim bir erkek için mi? Seni seviyorum..Her şeyimi sana vermek istiyorum..Oh... Ne kadar güçlüsün...

Sarıçiçek, ateşli öpüşler altında o ana kadar duymadığı bir zevkle kıvranıyordu. Dudaklarını delikanlının dudaklarından koparırcasına çekerken:

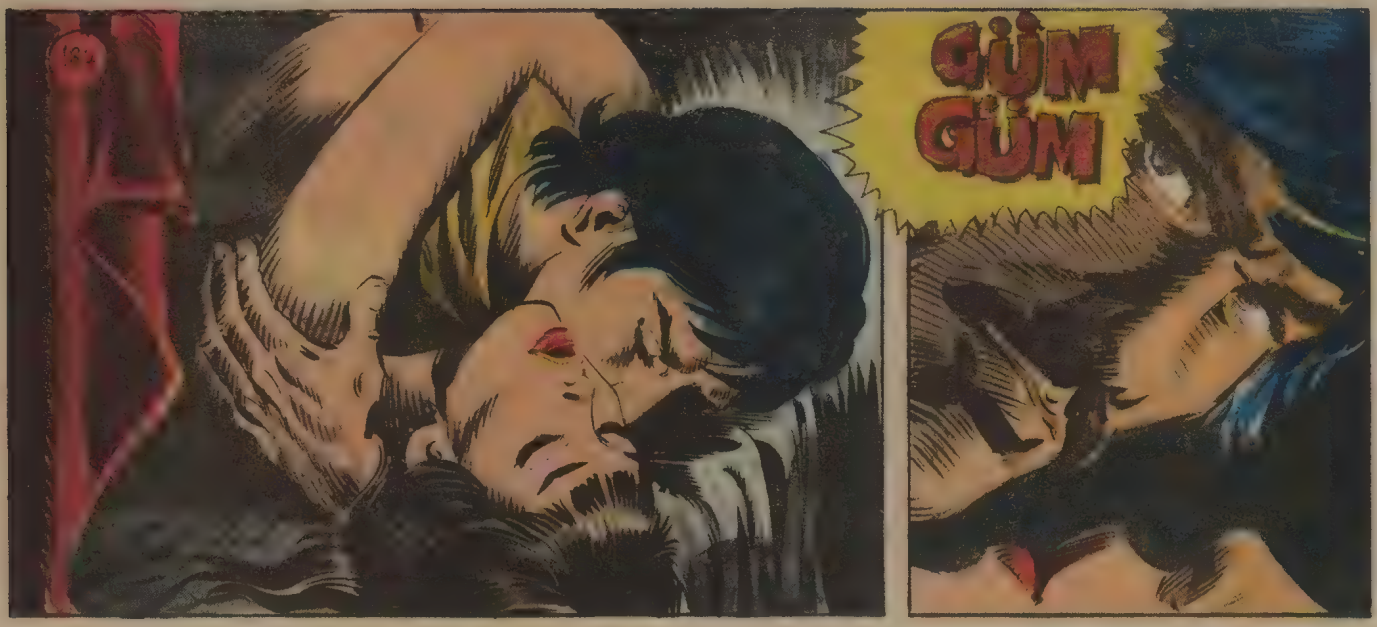

-"Bunu bilmeden, bu zevki takmadan nasıl yaşamışım?"diye düşündü.

O güne dek erkek eli değmemiş vücudu, bilmediği zevklerin kaynağını birer birer keşfediyordu.

Dakikalar geçti. Sarıçiçek Kara Murat'ın bütün okşayışlarına, onunkine eşit bir ateşle karşılık vermeye çalıştı.

Kesik kesik nefes alarak, aşktan sarhoş, vücudunu tamamiyle şehvete bırakmış bir halde büyük bir zevkle tatmin edilmeyi istiyordu...

Kollarının arasındaki eşsiz vücudu seven, okşayan, öpen Kara Murat şimdi, ölümü intikamı kini, nefreti, her şeyi unutmuştu...

İhtiraslı dudakları, Çin'in en güzel kızının çıplak teni üzerinde dolaşıyordu.

Sevişmenin en ateşli anında koridorda gürültüler duyuldu, kapı yıkılırcasına vuruldu.

Durakoğlu'nun sesi:

-Kara Murat!..Kalk!..Giyin çabuk!... diye haykırdı.

Delikanlı, Sarıçiçek'i bırakarak yatakta doğruldu. Rahatsız edildiğini belirten bir hoşnutsuzlukla:

-Ne var? Ne oluyor? Sırası mı şimdi? Neden bağırıyorsun gecenin bu saatinde? diye söylendi.

Durakoğlu'nun sesi heyecanlı ve telaşlıydı:

-Şehirde garip şeyler oluyor! Pekin sarayı alevler içinde!..Devamlı tehlike boruları çalmıyor, askerler toplanıyor...

-Garip şey...

Kara Murat hızla giyindi, Sarıçiçek'e:

-Sen uyu, ben birazdan dönerim! diyerek odadan fırladı...

Pekinli serseriler de kalkıp giyinmişlerdi.. Hepsi de uyku sersemliğiyle:

-Ne var? Ne oluyor? Bu gürültü ne yahu? diye soruyordu birbirlerine...

Çu-Çu:

-Bir savaş havası var etrafta ! dedi... Askerler, "Türkler sarayı bastı" Hainlere ölüm" diye haykırıyordu...

Kara Murat şaşırdı.

-Garip şey... Hangi Türkler sarayı basmış? diye söylendi...

Çu-Çu dudak büktü:

-Bilmem... Gidip yakından bakalım istersenız...

Kara Murat düşünceli bir tavırla:

-Gidelim ! dedi.

★★★

Gerçekten sarayın çevresinde sanki kıyamet kopuyordu.

Askerler, ellerinde meşalelerle oraya buraya koşuşuyor, küfürler homurtular, tehditler birbirini izliyordu.

Pekin sarayının büyük avlusundan kılıç şakırtıları ve acı haykırışlar yükseliyor, ötede alev alev yanan muhteşem saraydan, gökyüzüne doğru uçuşan kıvılcımlar ortalığa bir cehennem havası veriyordu.

Çu-Çu, Kara Murat'la Durakoğlu'nu karanlık bir köşede bırakarak ilerledi, telaş içindeki askerlerden birine yaklaşıp sordu:

-Ne var? Ne oluyor böyle?

Adam dehşet içindeydi:

-Nee? Bilmiyor musun? Türkler sarayı bastı :

Çu-Çu derin bir hayretle söylendi.

-Olur şey değil ! Hangi Türkler bunlar?

-Bilmem...Türkler işte..Hepsi de birer canavar sanki...Yüzlerce arkadaşımızı öldürdüler...Neredeyse imparatoru esir alacaklardı ama muhafız kıtası vaktinde yetişti...

-Deme yahu !. Kaç kişi bu Türkler ?...

-Yüzden fazla... Belki yüz elli, belki iki yüz...

-Garip şey !. Nereden çıktı bu adamlar? Benim bildiğim Pekin'de sadece kaçak iki Türk var. Sekiz Türk de zindanda yatıyor..Peki nereden geldi bu iki yüz Türk?...

Asker dişlerini gıcırdattı:

-Allah belâlarını versin..Cehennemden çıktılar sanki...Ama hepsini öldüreceğiz. Hiç biri sağ çıkmayacak..Aralarında günlerdir aranan Kara Murat ile Durakoğlu da varmış !...

Çin'in başkentinde, binlerce muhafızın koruduğu imparatoru dehşete düşüren, şehirde ade-

ta bir savaş havası yaratan gerçekte sadece sekiz Türk'tü... Zindandan kurtulan esir Türkler..

Doğrudan doğruya imparator sarayına yaptıkları kanlı baskın yüzlerce askeri bir anda paniğe düşürmüştü...

Hiç kimse, sekiz kişinin böyle inanılmaz bir baskına girişebileceğini düşünmediği için onları yüzlerce kişi sanıyordu...

Gerçekten olağanüstü bir cesaret ve ina-

nılmaz bir kahramanlık örneğiydi bu...

Zindandaki tutsak Türkler, nasıl kurtulup silahlanmışlardı?

Onları kim çıkarmıştı?

Kaçıp kurtulmak varken, sonu ölümle bitecek bu baskını neden düzenlemişlerdi?

Bu, akıllara durgunluk veren olay şöyle başlamıştı..

Cellat Kızıl Çung Pekin zindanına inip iki Türk'ü öldürdükten sonra, içlerinden birini serbest bırakmış ve:

-Git, Kara Murat denilen o köpeğe haber ver... Yiğitse karşıma çıksın... İki gün içinde gelip benimle tek tek dövüşmeyi kabul etmezse arkadaşlarının hepsini asacağım! demişti.

Serbest bırakılan Türk'ün adı Pala Hüsnü idi...

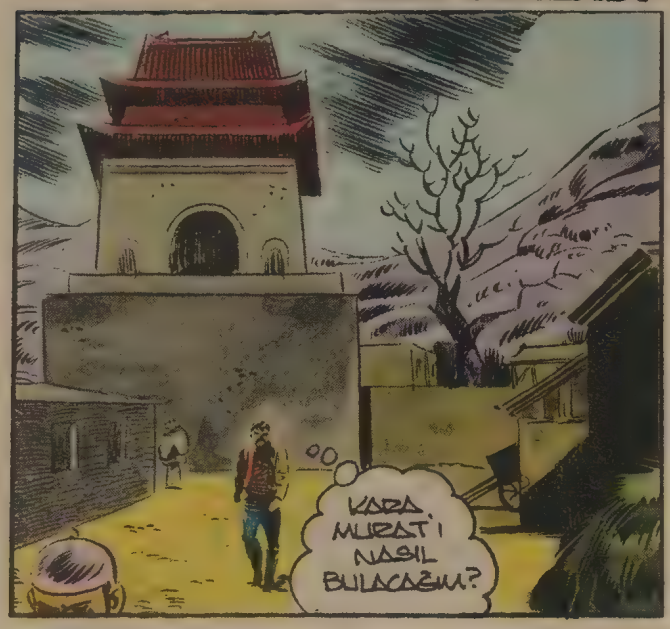

Pekin denilen bu kahrolası şehirde kimsesiz ve beş parasız kalmıştı...

Açtı... Günlerdir zindanda ağzına bir lokma ekmek koymamıştı.

Halsizlikten dizleri titriyordu...

Hiç tanımadığı koca kentte, Kara Murat'ı nasıl bulacaktı?

İmkansızdı bu...

Akşama kadar, ayaklarını sürüyerek güç-

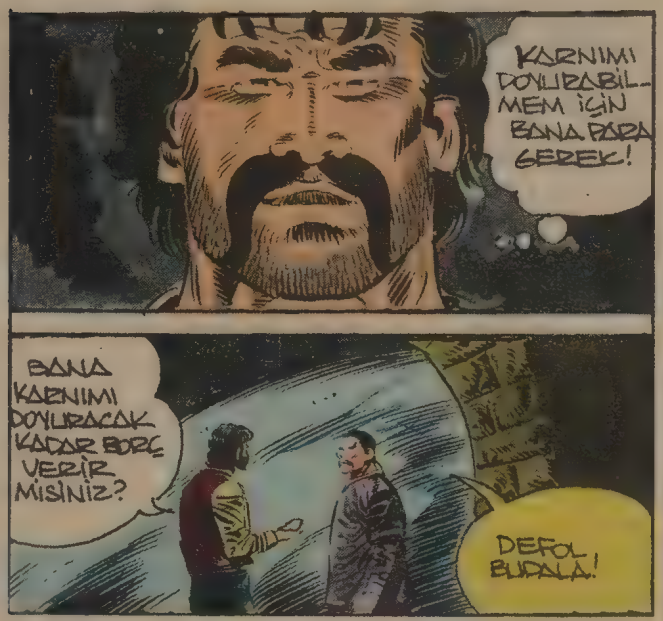

lükle dolaştı.. Umutsuz, yorgun ve bitkindi...

"Karnımı doyurabilmem için bana para gerek" diye düşündü..

Hava kararıyordu. Ortalık tenhalaşmıştı .. Köşeden dönen zengin görünüşlü bir Çinli'yi gözüne kestirdi, hemen yolunu kesip:

-Açım ! dedi. Bana karnımı doyuracak kadar borç verir misiniz?

Çinli ona tiksinerek baktı, yüzünü buruştu-

rup tükürürcesine:

-Defol budala ! diye haykırdı. Senin gibi serserilere verecek bir kuruşum bile yok ! ..

-Rica ederim, kızmayın, bir ekmek parası.. Açlıktan öleceğim yoksa...

-Defol dedim, geberirsen geber bana ne? Anan seni peydahlarken bana mı sordu?

Bu son söz Pala Hüsnü'yü çileden çıkardı. Birden atmaca gibi atıldı, sol elinin keskin vuruşuyla Çinliyi yere yıktı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 KASIM 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 201 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Adamın ağzı burnu bir anda kan içinde kalmıştı.

-İmdat. Öldürüyorlar beni. Yetişin, diye haykırdı ama, kimseye duyuramadı.

Pala Hüsnü homurdandı:

-Bağırma ulan.. Sökül paraları...

Adam şimdi yalvarıyordu:

-Al.. Neyim varsa al.. Yeter ki canımı bağışla.. Öldürme beni..

Pala Hüsnü, Çinli'nin uzattığı para dolu kesenin içinden sadece üç yuan aldı, gerisini iade etti:

-Bu kadarı karnımı doyurmama yeter. Fazlasını istemem. Sağol arkadaş.. Bir gün yine karşılaşırsak, borcumu öderim...

Hüsnü, adamı yerde bırakıp, hızla oradan uzaklaştı..

Çinli şaşırmıştı... Hüsnü'nün arkasından

bakarken, gözleri elindeki para kesesine kaydı, hayretler içinde:

-Sadece üç yuan aldı.. Bu ne biçim soyguncu? diye mırıldandı.

Pala Hüsnü, nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Bir lokantaya daldı. Hava artık iyice kararmıştı.. Masaya otururak yemek ısmarladı.. Yeteri kadar parası olduğu için burada rahat rahat karnını doyurabilecekti.

Öylesine acıkmıştı ki, yemeği hızlı hızlı midesine indirirken, lokantadaki Çinli yosmalardan birinin gelerek teklifsizce kucağına oturduğunu gördü.

Bu Çin dilberi, o gece kendisine müşteri arayan kadınlardan biriydi.

Ne var ki, Pala Hüsnü'nün kadınlarla ilgilenecek hali yoktu. Fakat yine de kadına bir içki ısmarlamak zorunda kaldı.

Çinli yosma bir süre sonra, Pala Hüsnü' - den kendisine bir iş çıkmayacağını anlayarak kalkıp gitti.

Bu sırada Hüsnü üçüncü porsiyonu da bitirmişti. Karnının iyice doyduğunu hissederek keyiflendi.

Birden, iri yarı hancının karşısına dikildiğini gördü. Adam, kuşkulu bakışlarla Pala Hüsnü'yü süzerek:

-Bana bak ahbap, dedi. Durmadan yiyip içiyorsun. Ama acaba cebinde bunları ödeyecek para var mı?

Pala Hüsnü karnı doyduğu için o kadar keyifliydi ki, hancıya kızmak gereğini bile duymadı.

Hemen yemeğin ücretini ödemek ve daha da parası olduğunu kanıtlamak için elini cebine attı.

Birden kesesinin yerinde bulunmadığını an-

layarak dehşet içinde kaldı.

Bir saat önce, yol keserek zorla aldığı pa - raları düşürmüş müydü?

Elini alnına vurarak söylendi:

-Ah orospu.. Kucağıma neden oturduğunu şimdi anladım.. Kesemi çalıp gitmiş...

Gerçekten Çinli fahişe ustaca bir el çabukluğu ile Pala Hüsnü'nün kesesini aldıktan sonra

handan çıkmıştı...

Pala Hüsnü soğuk terler dökerek mahzun bir tavırla:

-Param cebindeydi ama şimdi yok, diye kekeledi.

Bunun üzerine iri yarı hancı bir lağım gibi taştı. Ağıza alınmayacak küfürleri birbiri ardından sıralamaya başladı...

Hüsnü, ister istemez bunlara tahammül etti. Çünkü olay çıkararak yeniden hapse girmek istemiyordu...

Adama, az önce cebinde para olduğunu kanıtlayamazdı ki.. Hem kanıtlasa da ne yararı vardı?.

Utana sıkıla başını eğdi:

Hancı ve yamakları, Hüsnü'nün boynu bükük, sessiz durduğunu görünce daha da cesaretlenip onu dövmeye kalkıştılar..

İri yarı hancı yakasına sarılınca Hüsnü kendisini toparladı, birden silkindi, bakışlarında ani bir öfke alevi dolaştı.

Şimdi yüzünden vahşi bir gurur taşıyordu.

İri yumruğunu balyoz gibi hancının suratına indirdi..

İri yarı adam sallandı, üç metre kadar geri gitti, ayağı bir sandalyeye takılarak sırt üstü ye-

re yuvarlandı..Gözleri kızgınlıktan kan çanağı gibi olmuştu:

-Vay nankör vay. Hem para vermeden yemek yedi, hem de bana vurdu..Şimdi ben sana gösteririm..

Hancı, kuşağından çektiği iri bir hançerle Pala Hüsnü'nün üzerine saldırmaya hazırlanırken gür ve emredici bir ses duyuldu:

-Yeter. Fazla gürültü istemiyorum burada. Yabancının yediği yemeğin parasını ben vereceğim..Kesin kavgayı...

Herkes, merakla sesin geldiği yana baktı.

Bu genç bir Çinliydi..Giyinişinden asilzade olduğu anlaşılıyordu.. Sert hatlı yüzünün üzerinde çekik gözleri kıvılcım gibi yanıyordu.

Hancı, parasını alacağını duyunca sakinleşti, genç asilzadenin karşısında yerlere kadar eğilerek:

-Emredersiniz efendim, dedi..

Pala Hüsnü de başını hafifçe eğerek genç Çinliyi selamladı..

-Sağolun efendim, inşallah bir gün bu borcumu öderim...

Delikanlı tatlı tatlı güldü, en samimi sesiyle:

-Boş ver..Bana borçlu değilsin, dedi.

Pala Hüsnü handan çıkarken, "Şu Çinlilerden de iyi insanlar çıkıyormuş" diye düşündü.

Bir süre karanlık sokakta yürüdükten sonra durdu:

Nereye gideceğini bilemiyordu.

Dönüp baktığı vakit hanın kapısının açıldığını ve sokağa sızan ışıkta az önceki Çinli asilzadenin dışarı çıktığını gördü.

Genç adam hızlı, fakat telaşsız adımlarla yürüyüp köşeyi döndü. Onu bakışlarıyla, gözden

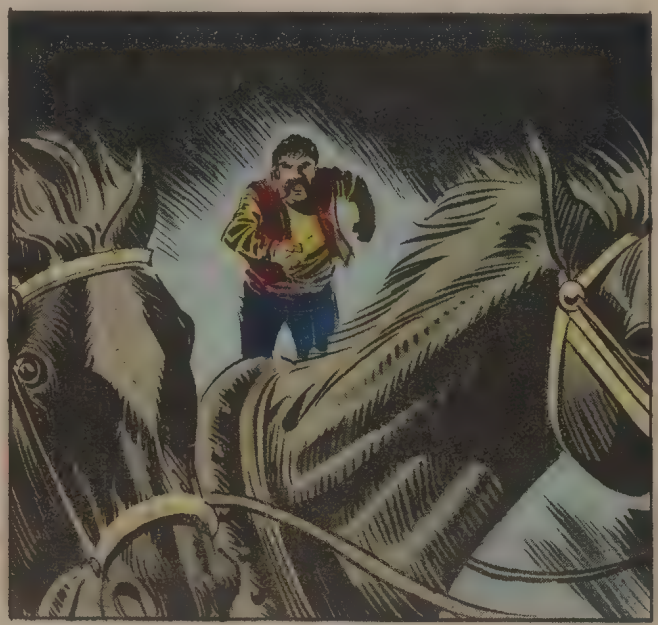

kaybedinceye kadar izleyen Hüsnü:

-"İşte mutlu bir adam..Evine gidiyor" diye içini çekti..

Pala Hüsnü kötü talihine küfrederek oradan uzaklaşmak üzereyken, köşeden garip sesler duydu..Koşup baktığı vakit dört atlı, her yanı kapalı bir araba gördü..Arabanın içinden gittikçe zayıflayan bir ses geliyordu:

-İmdat..Yetişin..Kurtarın beni..Ben Çin Beyi Şu-Sun'um..İmdat istiyorum..

Pala Hüsnü bu sesi duyar duymaz heyecanla titredi. İşte borcunu ödemek için önüne bir fırsat çıkmıştı..

Araba hareket etmek üzereydi.

Anlaşılan Çinli asilzadenin düşmanları onu yakalamış, bilinmeyen bir yere götürüyorlardı..

Pala Hüsnü fırtına gibi atılıp, atların dizginlerine yapışarak arabayı durdurdu.

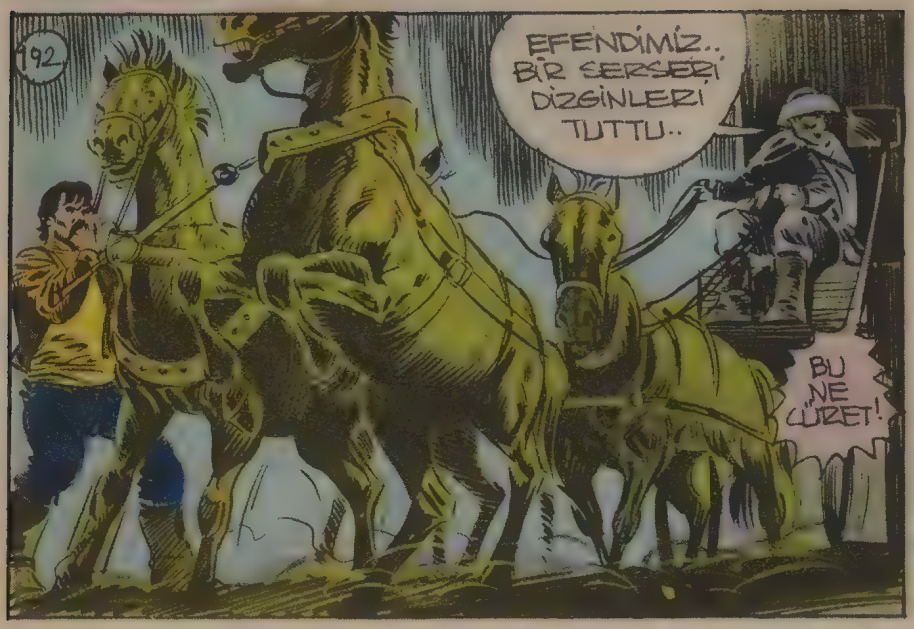

Aynı anda arabanın içinden sert bir ses yükseldi:

-Atları kırbaçla arabacı...

Arabacı ne yapacağını şaşırmıştı..İçeriye seslendi:

-Efendimiz..Bir serseri dizginleri tutmuş. Bırakmıyor..

Arabanın içindeki sert sesli adam belirgin bir öfkeyle cevap verdi...

-Bu ne cüret!..Bu ne terbiyesizlik! İmparatorluk armasını taşıyan bir arabayı durdurmaya hangi küstah cesaret edebiliyor?..

-Bilmiyorum efendimiz..

-Peki..Durdur arabayı öyleyse..Şu serseriye dersini vereyim..

Arabanın kapısı açıldı, uzun boylu, sağlam yapılı bir subay yere atladı..Sert adımlarla Pala Hüsnü'nün yanına geldi, onu tehdit dolu bakışlar-

la süzdü:

-Ben, saygıdeğer imparatorumuzun başhemağası Tsu-Yen'in bir emrini yerine getirmek teyim..Çekil yolumdan, yoksa seni kılıcımla ikiye bölerim..

Pala Hüsnü dudaklarında düğümlenen soluk bir gülümsemeyle:

-Hiç durma, dene, dedi. Üstelik benim kılıcım da yok..Kılıçsız bir insanı ikiye bölmek daha kolay olur..

Subay, dövüşmekten başka çare kalmadığını ve karşısındaki adamın silahsız olduğunu anlayınca hızla Hüsnü'nün üzerine atıldı. Ama aynı anda suratının ortasına yediği demir gibi bir yumrukla yere serildi...

Kavga çok kısa sürmüştü.

Arabacı durumun nazik bir hal aldığını görünce atları kırbaçlayıp kaçmak istedi...

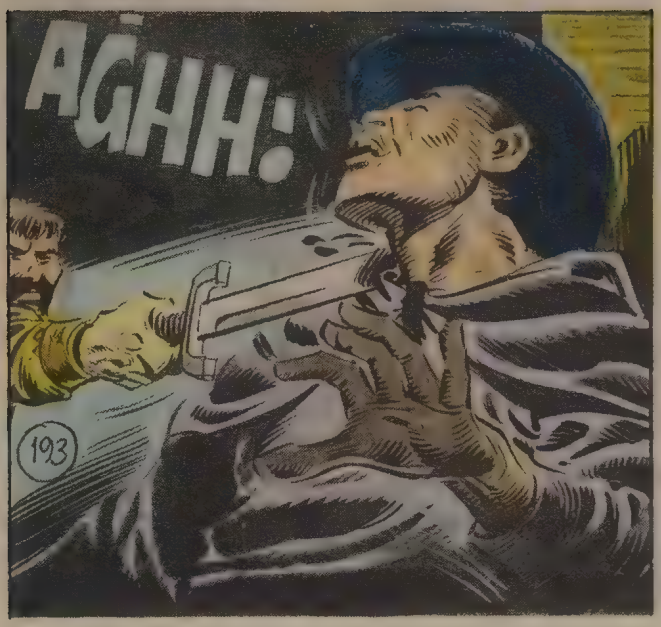

Ama Hüsnü, panter gibiydi..Çabuk bir hareketle eğilip subayın elinden fırlayan kılıcı aldı, hareket etmek üzere olan arabanın yan tarafından saldırıp, ileriye doğru yay gibi bir hamle yaptı...

Korkunç bir çığlık sokağı inletti.

Kılıçla boğazı delinen arabacı kanlar içinde yere yuvarlandı..

Çinli subay, onları dehşet içinde görmüştü.

Hüsnü bir saniye bile kaybetmeden dönüp kılıcı adamın göğsüne dayadı:

-Şimdi soracaklarıma cevap ver..Ya da ölümlerden ölüm beğen..

Subay, durumun son derece tehlikeli olduğunu kavramıştı. Bu çılgın adam, hiç acımadan kendisini öldürebilirdi..

Pala Hüsnü karşısındakini titreten bir sesle sordu:

-Arabadaki asilzadeyi neden yakaladın? Nereye götürüyordun?

-Söyledim ya..Başharemağası Tsu Yen'in emri..Saraya götürüyordum..

-Suçu neymiş?

-Bilmiyorum..Ama galiba İmparator aleyhine faaliyette bulunuyormuş..Tsu Yen onu konuşturup, öteki suç ortaklarının adlarını öğrenecekti..

Hüsnü, kılıcın kabzasını olanca gücüyle Çinli subayın başına indirerek onu bayılttı..Sonra arabanın kapısını açıp içeriye seslendi:

-Kurtuldunuz bayım..

İçeriden sadece bir inilti geldi. Çinli asilzadenin elleri, ayakları ve ağzı bağlanmıştı. Hüsnü hemen ipleri çözerek genç adamın rahatlamasını sağladı..Yüzü gülüyordu:

-Ödeştik bayım...

Genç Çinli de gülümsedi:

-Hem de çok çabuk..

Hüsnü saygıyla eğildi:

-Biz Türkler borçlu kalmayı sevmeyiz.Ayrıca bu rastlantı benim için de iyi oldu..

-Neden o?

-İmparatorluk armasını taşıyan bu arabayla rahatça saraya girerim de ondan..

Hüsnü arabacının pelerini ile şapkasını gi-

şilaşmadan, kolayca başharemağasının odasına girmiş oldu..

Tsu Yen başını bile çevirmeye gerek görmeden sordu:

-Adamı yakaladınız mı?

-Hayır..

Bu beklenmedik cevap karşısında başharemağası öfkeyle başını kaldırarak karşısındaki adama dikkatle baktı ve onun arabacı olmadığını an-

yerek arabaya tırmandı...

★★★

Başharemağası Tsu Yen, odasında sinirli adımlarla dolaşıyordu..

Bir uşak içeri girip ona, arabacının geri döndüğünü ve kendisiyle görüşmek istediğini söylediği vakit:

-Onu buraya getirin, dedi.

Böylece Pala Hüsnü, hiç bir güçlükle kar-

ladı..

İçeriye giren adam, arabacının pelerinini taşıyan bir yabancıydı.. Onu bugüne kadar hiç görmemişti.. Tanımıyordu..Dudaklarının arasından boğuk bir sesle:

-Kara Murat'. Sensin ha'. ..diye mırıldandı.

Pala Hüsnü alaylı bir kahkaha attı...

-Şu Kara Murat'ı dünya gözüyle bir kez daha görürsem alnından öpeceğim vallahi...

...Bütün Çinlilerin gözünü korkutmuş.. Herkes ondan korkuyla bahsediyor... Yaman adam doğrusu.. Ama ben Kara Murat değilim...

-Kimsin öyleyse?

-Pala Hüsnü derler bana.. Yolda sizin arabanıza rastladım.. Adamınız verdiğiniz işi başaramadı.. Ben önledim.. Belki merak edersiniz diye durumu size bildirmeye geldim..

Tsu Yen, dışarıdaki muhafızları çağırmak için elini masanın üzerinde bulunan çıngırağa doğru uzatırken Pala Hüsnü gürledi:

-Sakın öyle bir şeye kalkışmayın.. Yoksa size yazık olur.. İçeriye girdiklerinde cesedinizi bulurlar..

Sözleri o kadar ciddi ve kesindi ki, Tsu Yen elini çıngıraktan çekmek zorunda kaldı. Yüzü sapsarı kesilmişti.

Pala Hüsnü güldü. Bu korkunç bir gülüştü:

-Akıllı adamsınız..

-Benden ne istiyorsunuz?

-Zindanda tutsak bulunan arkadaşlarımı... Onları bana vereceksiniz.. Bende yaşamaya devam etmenize izin vereceğim...

Tsu Yen, teklifi kabul etmezse öleceğini anladı. Kendisini kapana kısılmış bir kaplan gibi hissediyordu.

Bir süre düşündü.

Başka çaresi yoktu.

İster istemez yenilgiyi kabul etti.

Hayatını kurtarmak için, bu asi Türk'ün dediklerini yapacaktı. Belki bir fırsatını bulup, onu yakalatabilirdi.

Hafif bir sesle mırıldandı:

-Peşimden gel..

Beraber dışarıya çıktılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 ARALIK 1977 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 202 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Hüsnü'nün eli hançerinin kabzasındaydı ve Başharemağası bunu çok iyi biliyordu.

Mermer merdivenlerden indiler.

Tek tük nöbetçiler vardı.. Tsu Yen'i görünce selâma durdular.

Başharemağası sarayda İmparator'dan sonra en çok sözü geçen adamlardan biriydi.

Zindana inip, bir kapının önünde durdular.

Pala Hüsnü, bir gün önce kendisinin de içinde bulunduğu bu hücreyi çok iyi tanıyordu.

Tutsak Türkler uyuyordu.. Uyanıp olanları öğrenince heyecanla koşup Pala Hüsnü'ye sarıldılar...

Bazıları sevinç göz yaşları döktü.

Baş haremağasını hücreye kapatıp koridora çıktılar..

Esir Türklerden biri sordu:

-Zindandan kurtulduk ama, yüzlerce askerin

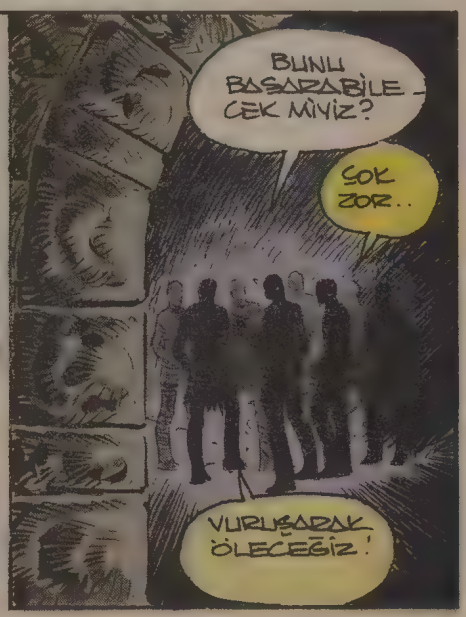

bulunduğu saraydan nasıl çıkacağız?

Pala Hüsnü'nün dudaklarında korkunç bir gülümseme vardı. Sesi buz gibi soğuk ve ürpertici çıktı:

-Saraydan çıkmayacağız.. Hem istesek de çıkamayız.. Dışarıda yüzlerce nöbetçi var..

-Peki ne yapacağız?

-Hedefimiz imparatorun dairesi... Oraya saldırıp, imparatoru esir alacağız...

-Bunu başarabilecek miyiz?

-Çok zor.. Fakat imkansız değil..

-Başaramazsak...

-Vuruşarak öleceğiz.. Hem zaten yarın hepimizi asacaklardı.. Bu durumda kaybedecek hiç bir şeyimiz yok..

Sekiz Türk, yumruklarını sıkarak and içti:

-İmparatora ölüm...

Pala Hüsnü hemen arkadaşlarını adlarıyla çağırarak ayak üstü bir yoklama yaptı:

-Arap Dilâver!

-Buyur!

-Reyhan Ağa!

-Buyur!

-Dökmeci Hasan!

-Buyur!

-Deliormanlı!

-Buyur!

-Baba Tahir!

-Buyur!

-Çolak Ali!

-Buyur!

-Hacı Mehmet!

-Buyur!

Yoklama bittikten sonra Pala Hüsnü'nün sesi gürledi:

-Hepimiz ölüme hazır mıyız?

-Hazırız!

-Öyleyse yürüyün arkadaşlar!.. Hedef imparatorun odası!..

Sekiz Türk, ölünceye kadar çarpışmaya and içerek koridorda ilerlemeye başladı.

İlk bastıkları yer, nöbetçilerin odası oldu. Sarayın içinde hiç bir tehlike beklemeyen adamlar birbirlerinin üzerine yığılmış, uyukluyorlardı.

Sekiz Türk odaya girerken, içlerinden uykusu en hafif olanı uyandı, birden dehşet içinde kalarak haykırdı:

-Eyvah Türkler!..

Aynı anda, Pala Hüsnü ve arkadaşları birer kaplan gibi atıldı. Boğuk hırıltılar, acı feryatlar bir anda odayı kapladı.

Bir dakika sonra, Çinliler yerde cansız yatıyordu.

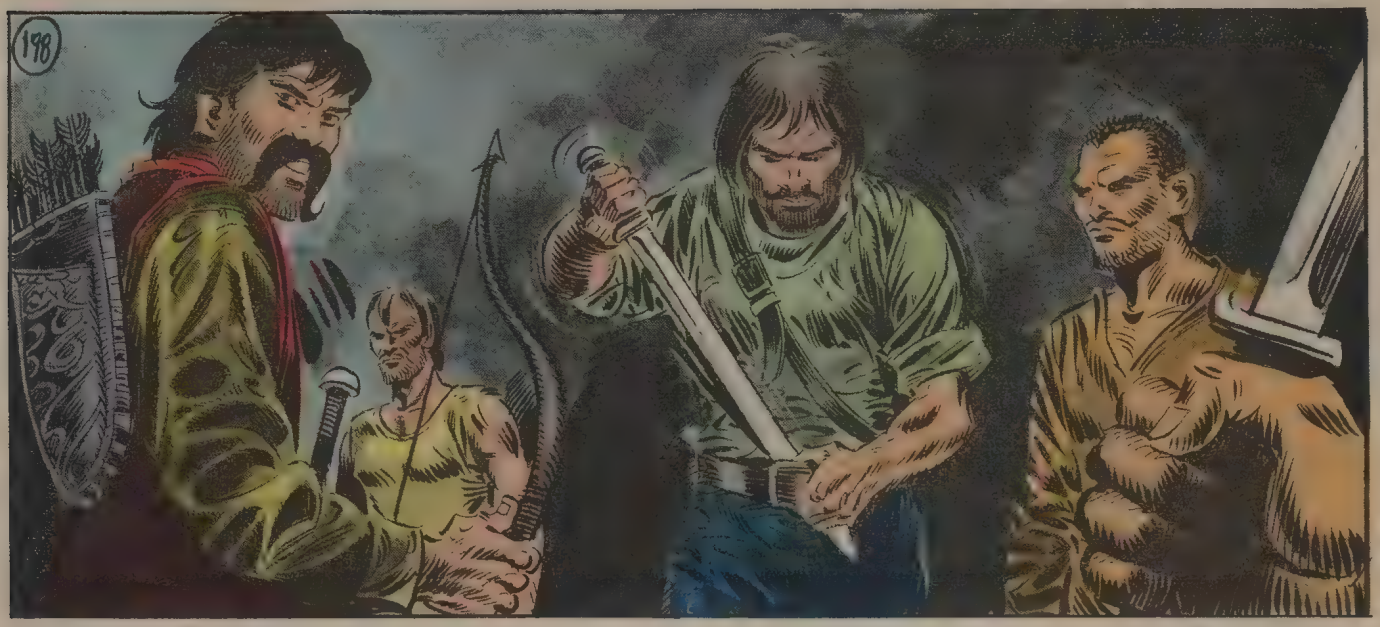

Sekiz Türk, nöbetçilerin oklarını, yaylarını, kargı, kalkan ve kılıçlarını alarak tepeden tırnağa silahlandı..

Şimdi bütün bir orduya meydan okuyabilirlerdi.

Çünkü atacak okları, savuracak kargıları, sallayacak kılıçları vardı..

Yaptıkları işin büyüklüğünü düşünmüyorlardı bile...

Bildikleri tek şey Türk'ün onurunu kurtarmak ve Tuğrul Bey'in öcünü almak için silaha sarıldıklarıydı..

Pala Hüsnü, en çok okla iş göreceğini bildiği için eline sağlam bir yay geçirmiş, omuzuna ok dolu bir sadak asmıştı. Belinde de enli bir kılıç sallanıyordu..

Arap Dilaver, silahlar arasındaki en ağır gürzü seçmişti. Bu gürzle kapıları kıracaktı...

Kendisi gibi iri yarı ve çok güçlü olan Reyhan Ağa da böyle bir gürz taşıyordu.

Deliormanlı beline bir kılıç asmış, eline de yay almıştı. Omuzuna taktığı sadakta yirmi tane ok vardı.

Dökmeci Hasan'ın kılıcı ve bıçağı vardı.. Bir yedek bıçağı da çizmesine sokmuştu.

Baba Tahir, Çolak Ali ve Hacı Mehmet bıçak atmada çok usta oldukları için, kemerlerini bıçaklarla doldurmuşlar, ellerine de ikişer kargı almışlardı. Onların da bellerinde birer kılıç asılıydı..

Pala Hüsnü sert ve kısa komutlarla arkadaşlarını yönetiyordu:

-Çin imparatorunun dairesine giden yolu biliyorum. Kapıları Arap Dilaver'le Reyhan Ağa kıracak.. Biz onları koruyacağız. Şimdi, yaylarınıza birer ok yerleştirip peşimden gelin...

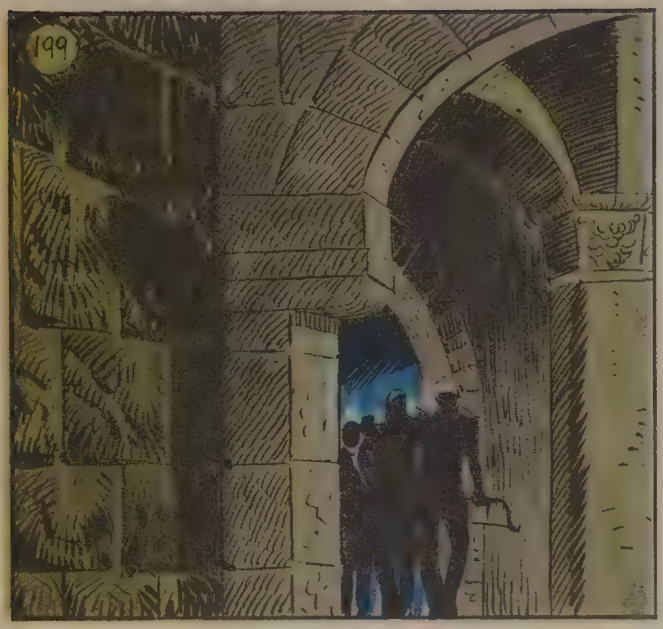

Sekiz Türk, hızlı, fakat sessiz adımlarla ilerlemeye başladı. Haftalardır bekledikleri gün gelip çatmış, gözlerinde tüten savaşın eşiğine varmışlardı.

Bu, çılgınca bir saldırıştı.

Ölüme yürüyorlardı.

Ama ne zararı vardı?

Görev bildikleri yolda ölmek, onlar için mutlu sondu...

Karanlıkta, en önde Pala Hüsnü yürüyordu. Onun arkasında, Arap Dilaver, Reyhan Ağa, Delio rmanlı, Dökmeci Hasan, Çolak Ali, Baba Tahir ve Hacı Mehmet sıra halinde ilerliyo rlardı.

Geniş mermer merdivenlerden çıktıktan, sonra büyük bir salona vardılar. Sağdaki demir kapı Çin İmparatoru Li Lien'in dairesine giden kapıydı. Pala Hüsnü bunu biliyordu.

Sekiz Türk salona girdiği anda, Çince bir

haykırış duyuldu. sonra demir tokmağın, tunç levhaya vurulmasından doğan boğuk bir ses bütün sarayı çın çın öttürdü..

Bu, tehlike işaretiydi.

Pala Hüsnü:

-Bizi fark ettiler. Hazırlanın, savaş başlıyor! diye homurdandı.

Arap Dilâver ile Reyhan Ağa, emir bekleme den imparatorun odasının kapısına yüklendiler.. Şimdi, iki dev Türk ellerindeki ağır gürzleri, olanca güçleriyle kapıya indiriyordu. Ama demir kapı çok sağlamdı.

Pala Hüsnü ve arkadaşları, az sonra, yüzlerce Çinli'nin dört ayrı koridordan, salona doğru koştuklarını gördüler.. Muhafızların ellerindeki meşalelerle ortalık gündüz gibi aydınlanmıştı...

Pala Hüsnü:

-Kapı kırılıncaya kadar, onları okla durduracağız! diye haykırdı..

İki Türk, içeride imparatorun titreyerek beklediği odanın kapısını kırmaya çalışırken, öteki altı Türk, diz çöküp Çinlilerin üzerine ok yağdırmaya başladı.

Hepsi de yaman birer nişancıydı..

Her yay çekişlerinde ön saradaki Çinliler vurulup devriliyordu...

Sarayın içi bir anda ana-baba gününe dönmüştü.. Çığlıklar, haykırışlar, inlemeler birbirine karışıyor, korkunç bir uğultu dalga dalga yükselip, sarayın dışına taşıyordu.

Olay kısa zamanda şehirde duyuldu..

Şimdi herkes:

-Türkler sarayı bastı!.. Yüzlerce Türk, imparatoru esir etmeye çalışıyor! diyordu...

Oysa baskıncı Türklerin sayısı sadece sekizdi. Deliormanlı, Çinlilerin üzerine ok yağdırırken adeta gülümsüyordu. Sakin, soğukkanlı, talim yapar gibi rahattı:

-Kendi hesabıma, yirmi Çinliyi öldürmeden ölürsem, gözüm arkada kalır, diyordu.

Pala Hüsnü, şaşılacak bir çabuklukla ok çekiyor, her defasında karşıdaki kalabalıktan birini savaş dışı ediyordu.

Bir ara başını çevirip seslendi:

-Ne o? Hâlâ kapıyı kıramadınız mı?

Reyhan Ağa, alnında biriken terleri silerek homurdandı:

-Kapı çok sağlam!.. Bu gürzlerle kırılacağa benzemiyor..

Arap Dilâver haykırdı:

-Biraz daha dayanın! Mutlaka kıracağız!... Sallanmaya başladı bile...

İçeride Çin İmparatoru Li Lien, korkudan dizleri birbirine vurarak sonucu bekliyordu.

Kaderi, kapının sağlamlığına bağlıydı..

Ürkek kalbi, sanki yerinden kopacakmış gibi atıyordu.

Dudakları mosmor kesilmişti. Gözlerinde, dehşetten de öte, müthiş bir ifade vardı... Sekiz Türk'ün zindandan çıkıp, odasının kapısına kadar dayanmalarını aklı almıyordu.

Korkunç bir kâbus gibiydi sanki..

Yüzlerce, binlerce asker, bu müthiş adamlara bir şey yapamıyordu...

Kapı sarsılıyor, sallanıyor, duvardan sıvalar dökülüyordu.

İmparator titrek bir sesle:

-İçeri girerlerse mahvolduk, diye inledi.

Türkleri kendisine düşman ettiğine pişman olmuştu.. Onları küçümsemekle çok büyük bir ha-

ta ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

İmparatoriçe An Thai onun yanında sapsarı bir yüzle duruyordu. Kocasından daha soğukkanlıydı. Korku ve umutla karışık bir sesle:

-Askerlerimiz birkaç dakika içinde Türkleri yok edecektir, dedi.

Salona açılan koridorlar, Çinli muhafızların cesetleriyle dolmuştu. Gerideki askerler, arkadaşlarının üzerine basarak ilerlemek zorunda ka-

lıyorlardı.

Pala Hüsnü, vahşi bir kahkaha kopardı:

-Gelin!.. Gelin köpekler! Okumuz bitince biraz kılıcımızın tadına bakarsınız..

Baskıncı Türkler'den ilk vurulan Dökmeci Hasan oldu. Onun ardından Çolak Ali düştü, Baba Tahir'in göğsüne üç ok saplanmıştı, ama o hâlâ aslanlar gibi vuruşuyordu...

Koridorların ağızlarında muhafızların ölüleri üst üste yığılmıştı..Adamların gözleri yılmış,içlerini garip bir korku sarmıştı.

Belki de kaçacaklardı...

Tam o anda,bir başka kapı açıldı ve yeni bir muhafız kalabalığı salona doldu...

Çinliler,ok yağmuru altında sapır sapır dökülmelerine rağmen,ağır ağır ilerliyorlardı.

Baba Tahir,boğazına saplanan dördüncü okla cansız yere serildi...Beyaz saçları yerdeki kızıl kanlara bulaştı..

Şimdi beş kişi kalmışlardı.

Arap Dilaver'le Reyhan Ağa kapıyı kırmaya çalıştıkları için sadece üç kişi vuruşuyordu.

Sonunda oklar ve kargılar bitti.

Kılıçlar çekildi.

Göğüs göğüse kanlı bir savaş başladı...

Durum umutsuzdu..Ama o kadar çok düş -

man öldürmüşlerdi ki, ölseler bile gözleri açık gitmezdi..

Reyhan Ağa ile Arap Dilaver, arkadaşlarını güç durumda görünce,kapıyı kırmaktan vaz geçip ellerindeki ağır gürzlerle Çinlilerin üzerine ölüm bulutu gibi çöktüler..

Reyhan Ağa'nın gürzü,Çinli bir subayın başındaki çelik tolgayı parçalayıp adamın beynini dağıttı..

Hacı Mehmet kılıcını sol eline alıp sağ eliyle belindeki bıçakları çekip çekip savurmaya, başladı.

İlk bıçak bir Çinli'nin gözüne,ikincisi bir başkasının boğazına saplandı..Bıçakları ok gibi kullanıyordu..Ne yaman savuruyordu!

Dördüncü bıçağı fırlattı ama beşinciyi atamadı...

Üç mızrak birden göğsünü delmişti.

Yiğit Türk sarsıldı, dövüşmekte olan arkadaşlarına son bir kez daha baktı, önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra yüzükoyun düştü..

Şimdi dört kişi kalmışlardı..

Deliormanlı'nın hâlâ gözlerinin içi gülüm - süyordu. Bir insanın bu kadar sakin olabilmesi mümkün müydü? Bir ara:

-Yazık, dedi. Kapı tam kırılmak üzereydi..

Haydi Reyhan Ağa, sen dövüşü bırak, kapıyı bir kez daha zorla..Belki açılır...

Pala Hüsnü acı acı başını salladı:

-Artık çok geç..Kapı kırılsa bile iş işten geçti..Adamlar her yanımızı sardı...

-Peki ne yapacağız?

Pala Hüsnü kükredi:

-Ölünceye kadar vuruşacağız!

Arap Dilaver, elindeki ağır gürzle çevre-

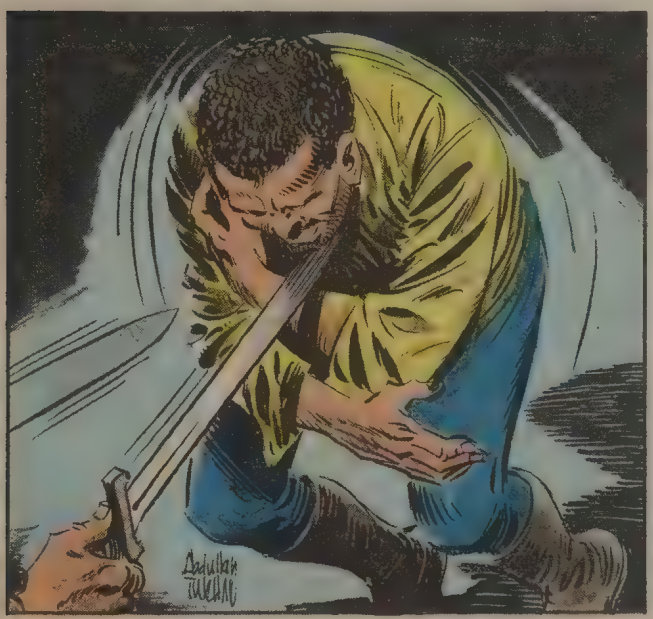

sine kan ve ölüm yağdırırken ansızın sar - sıldı. Önce koluna, sonra böğrüne iki kılıç saplandı...

İnleyerek çöktü.

Üçüncü bir kılıç, koca kahramanın başını aniden yardı, alnından gözlerine kıpkızıl bir kan indi, dünya kararadı.

Pala Hüsnü şimşek gibi atılıp, Dilaver'i vuranların kafalarını uçurdu ama, kendisi de omu - zundan yara aldı...

Artık sadece üç kişi kalmışlardı...

Pala Hüsnü, Deliormanlı ve Reyhan Ağa...

Onlar da yolun sonuna yaklaşmışlardı..

Üç korkusuz Türk, bütün güçleri, bütün ustalıkları ve kahramanlıkları ile dövüşüyordu.

Sonunda, akın akın gelen Çinlilerin çokluğu karşısında sırtlarını kapıya dayadılar..

Deliormanlı'nın kılıcı kırıldı, Reyhan Ağa - nın gürzü elinden düştü...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 ARALIK 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 203 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Yarasından akan kanlar, Pala Hüsnü'yü de güçsüz bırakmıştı...

Üçü de öleceklerini anladı.

Ölmek onları üzmüyordu. Onları kahreden hedeflerine varamadan öhmek düşüncesiydi.

Yenilmişlerdi...

Gözlerini yummadan son bir kere dünyayı görebilmek için çevrelerine bakındılar.

Salonda yüze yakın Çinli ölüsü vardı.. Beş yiğit Türk de onların arasında cansız yatıyordu.

Pala Hüsnü:

-Çin imparatorunu bu kadar korkutmamız bile yeter!... diye kendisini teselli etmek istedi.

Bu arada eline yediği bir pala tersi ile kılıcını düşürdü...

Şimdi tamamen savunmasız kalmışlardı.

Çinliler sevinçle bağrışarak son darbeyi

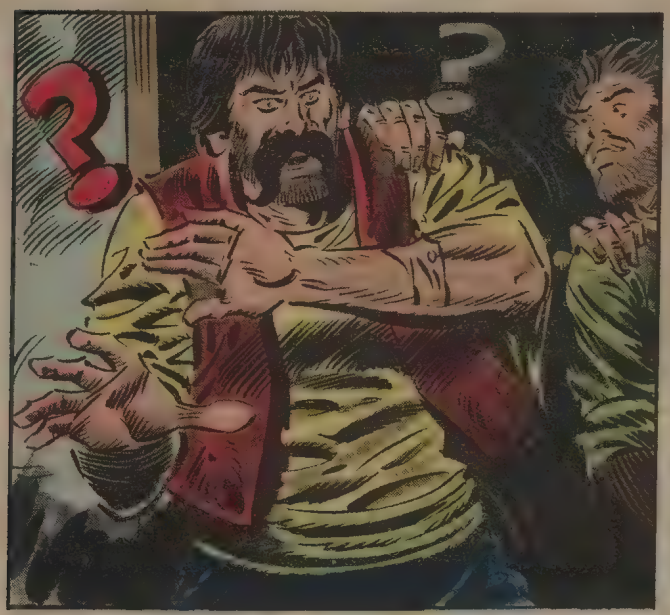

vurmak için atıldılar.

Artık ayakta kalan son üç Türk de ölüyordu...

Birden arkalarındaki kapı açıldı ve uzanan eller onları hızla içeri çekti...

Arap Dilaver'le Reyhan Ağa'nın ağır gürzlerle kırmak için dakikalarca uğraştıkları kapı son anda kendiliğinden açılmıştı.

Çinliler korku ve şaşkınlıktan adeta donakaldılar.

Çünkü öldürmek üzere oldukları avlarının kaybolduğu kapıda şimdi uzun boylu, çatık kaşlı, elinde kılıcı parlayan bir genç, kartal bakışı gibi keskin gözlerini kendilerine dikmiş bakıyordu.

Delikanlı karşısındakileri titreten bir sesle:

-Ben, dedi, yakalayana dört katır yükü altın vereceğiniz Kara Murat'ım...

Salonda derin ve korkunç bir sessizlik oldu..

Çinliler gözlerine inanamıyorlardı.

Her yerde aranan Kara Murat, nasıl olup da imparatorun odasına girebilmişti?

Ayaklarını, meydan okurcasına gererek kapıda dimdik duran Kara Murat sert bir sesle devam etti:

-İmparatorunuz, şu anda elimde esir bulunuyor.. Yanında imparatoriçe de var... Kapıyı kırıp içeriye girmeye kalkışırsanız, ikisini de ölmüş bilin...

Kara Murat, adamların şaşkınlığı geçmeden odaya girip kapıyı kapadı...

İçeride, İmparator Li Lien ile imparatoriçe An Thai, Durakoğlu'nun kılıcı karşısında tir-tir titriyorlardı...

Bu iş nasıl olmuştu?

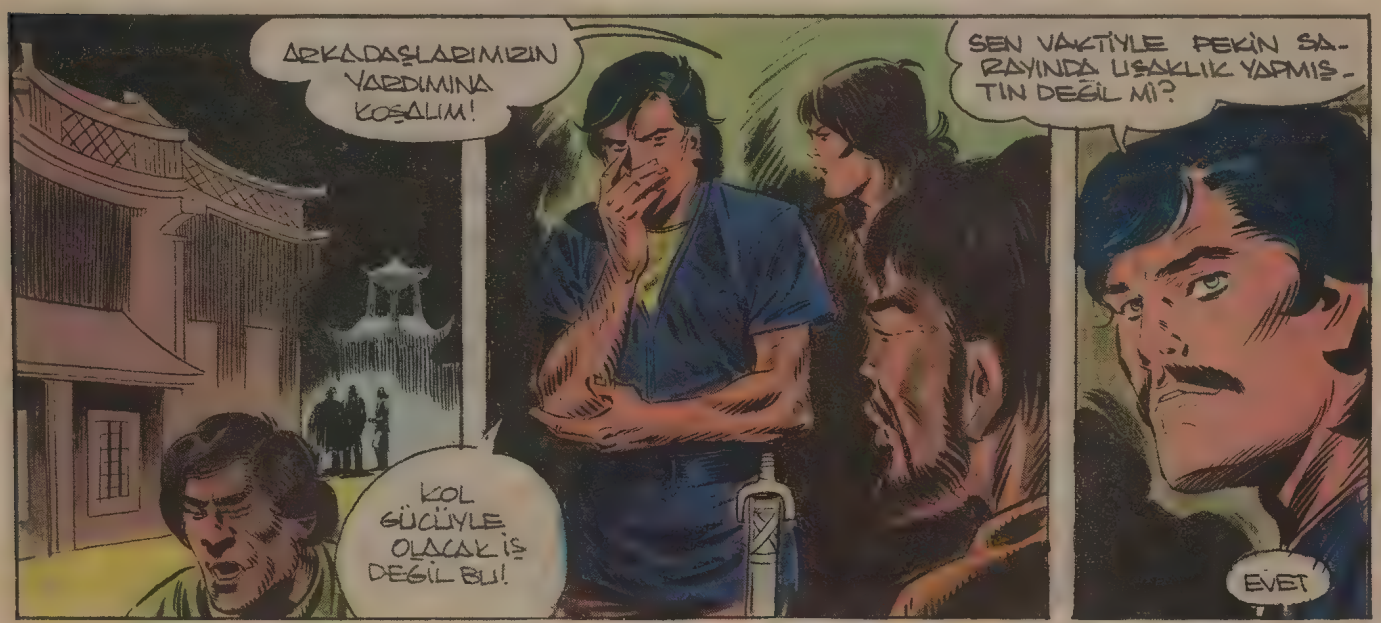

Kara Murat ile Durakoğlu imparatorun odasına nasıl girebilmişlerdi?

★★★

Sekiz Türk'ün, yüzlerce Çinli'ye karşı giriştiği inanılmaz savaş olanca şiddetiyle devam ettiği sırada, Kara Murat, Durakoğlu ve Çu-Çu, Pekin Sarayı'nın önüne gelmişlerdi...

Çu-Çu, bir muhafızdan öğrendiği bilgileri iki arkadaşa aktardı. Durakoğlu, gözlerinden ateş - ler saçarak homurdandı:

-Arkadaşlarımızın yardımına koşalım...

Kara Murat daha soğukkanlıydı:

-Binlerce askere karşı ne yapabiliriz? Kol gücüyle olacak iş değil bu... Kafamızı kullanalım! dedi ve Çu-Çu'ya dönüp sordu:

-Sen vaktiyle Pekin Sarayı'nda uşaklık yaptın değil mi?

-Evet...

-Şu halde sarayın içini biliyorsun demektir...

Çu-Çu sırıttı:

-Hem de avucumun içi gibi bilirim...

-Güzel...Öyleyse düş önümüze...

-Nereye gidiyoruz?

-İmparatoru görmeye...

Üçü birden, sarayın arka avlusuna doğru yürüdüler...

Çu-Çu, iki gencin niyetinin ciddi olduğunu, gerçekten sarayı basacaklarını anlamıştı...

Onlara, tir tir titreyerek bu sevdadan vazgeçmelerini, sarayın içine girmenin kolay olduğunu, fakat çıkmanın mümkün olmadığını anlattı..

Çu-Çu'ya göre çılgınlıktı bu...

Ama iki genç de onu dinlemedi...

Saraydan korkunç sesler yükseliyor, içeride kan gövdeyi götürüyordu...

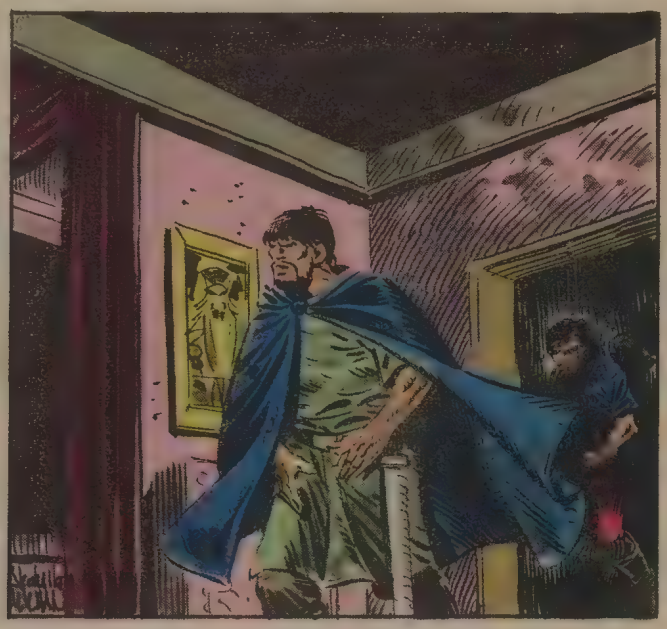

Bu telaş arasında, üç gölgenin duvarı aşıp sarayın bahçesine atladığını hiç kimse görmedi.. Uşakların ve hizmetçilerin girip çıkmaları için yapılan arka kapıda üç Çinli muhafız duruyordu..

Birden üç hançer parladı.. Boğuk hırıltılar duyuldu, üç gövde yere cansız olarak uzandı..

Cesetlerin üzerinden atlayan Kara Murat, Durakoğlu ve Çu-Çu, sonu görünmeyen mermer koridora hızla daldılar...

İmparatorun dairesinin bulunduğu katta müthiş bir savaş oluyordu..Çarpışan çeliklerin sesleri her yanı dolduruyor, yaralıların içler acısı feryatları ortalığı inletiyordu...

Çu-Çu, Kara Murat ile Durakoğlu'nu imparatorun odasının üstündeki kata çıkardı. Sarı yüzü, korku ve heyecandan mosmor kesilmişti ... Dizleri birbirine vurarak:

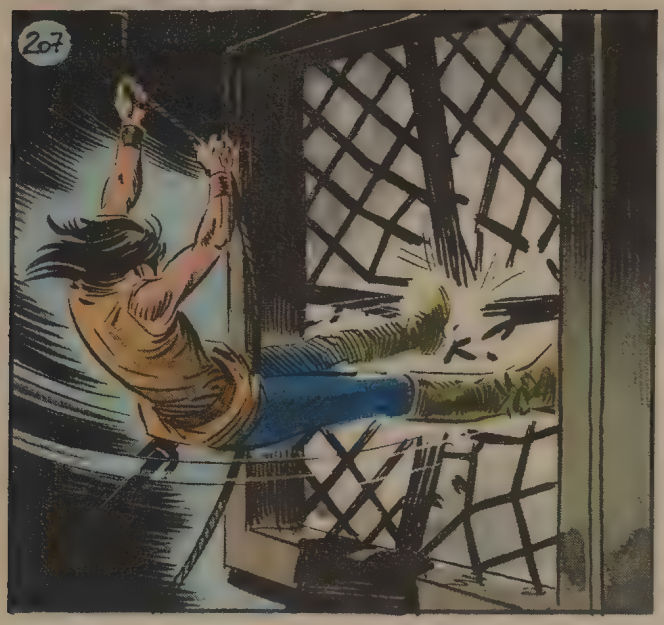

-Benden bu kadar ! dedi....

Yanlarında getirdikleri ipin bir ucunu ağır ve sağlam bir masanın bacağına bağlayıp, öteki ucunu pencereden dışarı sarkıttılar....

Önce Durakoğlu ipe tutunup cambaz gibi ustalıkla aşağıya kaydı, bir iki defa boşlukta sallandı, sonra gülle gibi pencereden içeriye dalıp odanın ortasına düştü...

Kırılan camların çıkarttığı müthiş gürültü salonda bulunan imparator Li Lien ile imparatoriçe An Thai'yi iliklerine kadar titretti.

Kadın korkunç bir çığlık attı...

İmparator boğuk bir sesle homurdandı:

-Bu da ne?

An Thai birden Durakoğlu'nu tanıyınca sendeledi, korku dolu bir hıçkırık göğsünü yırttı. Deli gibi bakan gözleri delikanlıya dikilmişti:

-Tanrım ! Hortlamış ! Hayalet bu ! .. diye

inledi.

İmparatoriçe, çuvala koydurarak kanala attırdığı bu gencin kurtulmuş olabileceğini hiç düşünmüyor, Tanrıların kendisini cezalandırmak için dirilttiği bir hortlak gibi ona dehşetle bakıyordu...

Durakoğlu, dudaklarında düğümlenen soluk bir gülümsemeyle:

-Hayır efendim, dedi. Düşündüğünüz gibi bir hortlak değilim ben... Sadece ölümden kıl payı kurtulan ve öcünü almaya yemin eden biriyim...

İmparatoriçe, alnı üzerinde biriken terleri silerken, ikinci bir gürültü koptu ve bu kez odanın içine Kara Murat düştü...

İmparator çıldıracak gibiydi...

Bir yandan odasının kapısı dövülüyor, bir yandan da pencereden içeriye adam yağıyordu.

Bu nasıl işti?

Perişan bir halde, duvarda asılı kılıçlar - dan birine doğru uzamırken, Durakoğlu'nun de - mir gibi pençesi onun bileğine yapıştı. Delikanlı sert bir sesle:

-Uslu dur itlerin imparatoru ! diye homurdandı...

Bu sırada Kara Murat salonun kapısını a- çarak, son anlarını yaşayan üç Türk'ü çekip içeri almıştı.

Her yanlarından kan sızan üç yaralı, Pala Hüsnü, Deliormanlı ve Reyhan Ağa, birer köşeye çöküp, derin derin soluk alarak kendilerine gelmeye çalışırken Kara Murat imparatorla karısının karşısına geçti...

An Thai kendisini hâlâ korkunç kâbuslarla dolu bir rüyada sanıyor, vücudunun her yanı sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu.

Durakoğlu'nun kadına dikilen bakışlarında kanlı bir sitem ve tüyler ürpertici bir tehdit vardı...

Delikanlı:

"Çok güzel bir kadın. Çekici ve göz kamaştırıcı... Beni çuvala koyup öldürmeye kalkmasa onu sevebilirdim... Ama şimdi nefret ediyorum. Ondan intikamımı alacağım! "diye düşünüyordu..

İmparator Li Lien, Durakoğlu'nu tanıma - mıştı ama, Kara Murat'ı çok iyi hatırlıyordu. Buna rağmen, sayıklamayı andırır bir sesle:

-Kimsiniz? Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Kara Murat acı acı güldü:

-Tanıman gerekirdi !.. Hafızan mı zayıf, yoksa korku mu unutturdu? Ben, Tuğrul Beyin öcünü almaya ant içen Kara Murat'ım ...

İmparatorun yüzü kül gibiydi...Kalbi,o ana dek duymadığı bir acı ile sarsılıyordu.Tuğrul Beyi idam ettirdiği gün Kara Murat'ın kendisine:

"Seni bu direğe bacağından asacağım."diye haykırdığını hatırlıyordu...

İşte şimdi kıskıvrak onun eline düşmüştü.. Hem de,saraydaki binlerce askerinin arasında.. Çok acı bir sondu bu ...Kekeledi:

-Ne istiyorsun? Para mı?

-Değil...

-Nişan mı?Unvan mı?

-Değil...

-Rütbe mi,şeref mi?

-Değil...

-Ya ne istersin? Ne dilersen yaparım !.. Söyle !....

Kara Murat'ın yüzü solgundu,korkunçtu.allak bullaktı. Bakışlarında kinli ve vahşi bir ateş

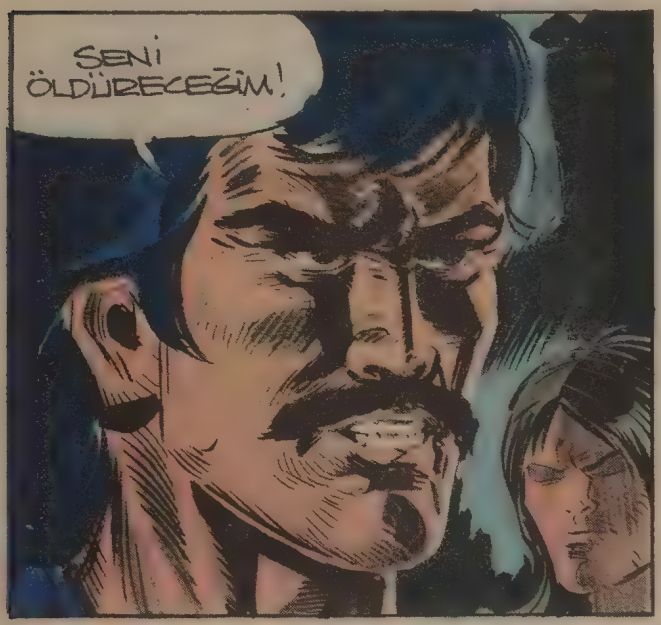

yanıyordu. Acımasız bir sesle:

-Seni öldüreceğim ! dedi.

İmparator,henüz tüm umudunu yitirmemişti.Gözlerini kamaştırarak Kara Murat'ı yumuşatmaya çalıştı:

-Beni öldürmekle ne kazanacaksın?Sen bilmiyor musun ki,dünyada benim hazinelerimden daha büyüğü yoktur !. Altınlarımı, elmaslarımı, zümrütlerimi ayaklarının altına sersem,başın tavana değer... Benim askerim bir buyruğumla dünyayı titretir..Ama sen ve arkadaşın ... Mademki buraya kadar gelebildiniz,o halde büyük işler gördünüz demektir.. Yiğit kişilersiniz.. Dileyin size en büyük komutanlıkları vereyim...

Kara Murat başını salladı:

-Aldanıyorsun imparator !. Biz unvan peşinde değiliz... Komutanlık da,paran da,pulun da,

her şey senin olsun...Son duanı yap, çünkü az sonra kafanı koparacağım...

İmparator dakikalarca yalvardı, ağladı, sızladı. Sonunda bütün umutlarının yok olduğunu görünce derin bir yeise kapıldı. Yüzüğünde sakladığı zehiri bir hamlede içti...Şimdi yüzünde korkunç bir ifade vardı:

-Aptallar, size beni öldürmek zevkini tat-

olanca gücüyle çekti.

Kara Murat'ın, Durakoğlu'nun ve ötekilerin, dehşetle açılan gözlerinin önünde tavandan uzun bir alev sütunu fışkırdı.

İmparator şimdi deli gibi gülüyordu:

-Hah, hah, ha! Hepiniz kebap olacaksınız. Beni öldürecektiniz öyle mi? Alın size işte!.. Hep beraber ölüyoruz! Ama en kârlı benim içinizde..Çünkü acı çekmeden can vereceğim!...

tırmayacağım! İşte zehiri içtim..Az sonra öleceğim...Ölümüm bir imparatora yakışır şekilde olacak. Ama benimle beraber siz de öleceksiniz!

İmparator Li Lien, çılgın ve vahşi bir kahkaha atarak devam etti:

-Evet köpekler! Öleceksiniz! Hep beraber öleceğiz.

İmparator, kimsenin kımıldamasına fırsat bırakmadan atıldı, tavandan sarkan bir kordonu

İmparator bir koltuğa çöktü, içtiği zehirin etkisiyle kısa bir süre sonra sessizce öldü. Ölürken bile yüzünde zalim bir ifade vardı...

Alevler bütün salonu kaplamıştı.

Durakoğlu:

-Her taraf çatır çatır yanıyor. Bari dünya gözüyle şu kadını öldüreyim de, gözüm arkada kalmasın diye söylenerek yürüdü:

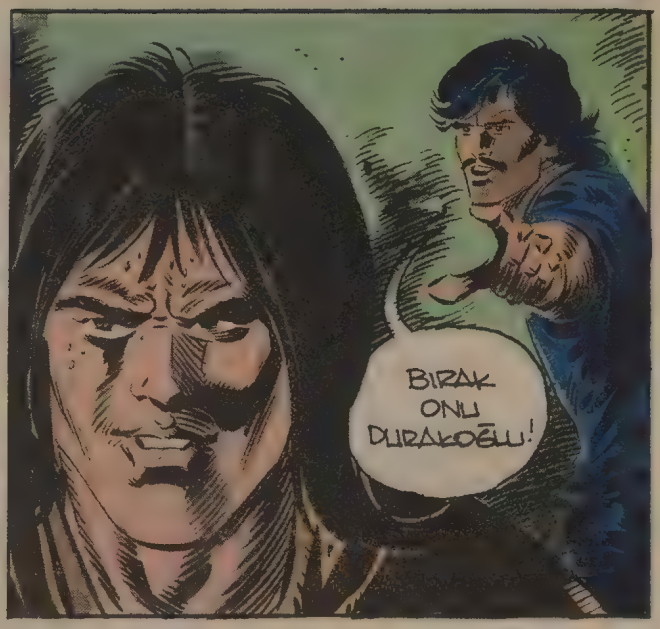

An Thai üzerine gelen Durakoğlu'nun karşısında gözleri faltaşı gibi açılarak geri geri çekildi. Zayıf bir sesle:

-Beni öldürme! Belki sizi buradan kurtarırım, diye inledi ama sesi korkudan o kadar yavaş çıkmıştı ki, duyan bile olmadı...

Bu sırada Kara Murat kapıya atılmış, sürgüyü çekmiş, fakat açamamıştı. Kapının gizli bir mekanizmayla kilitlendiği anlaşılıyordu. Delikanlı yüzünü buruşturarak:

-Kapı açılsaydı, hiç değilse dışarı fırlar, muhafızlarla boğuşurduk, diye söylendi.

Aynı anda gözü, imparatoriçenin üzerine doğru ilerleyen Durakoğlu'na ilişti. Delikanlı yürüyor, An Thai ise tarifsiz bir korku içinde adım adım geri çekiliyordu.

Kara Murat:

-Bırak onu Durakoğlu.. Kadınlarla uğraşmak bize yakışmaz, diye seslendi..

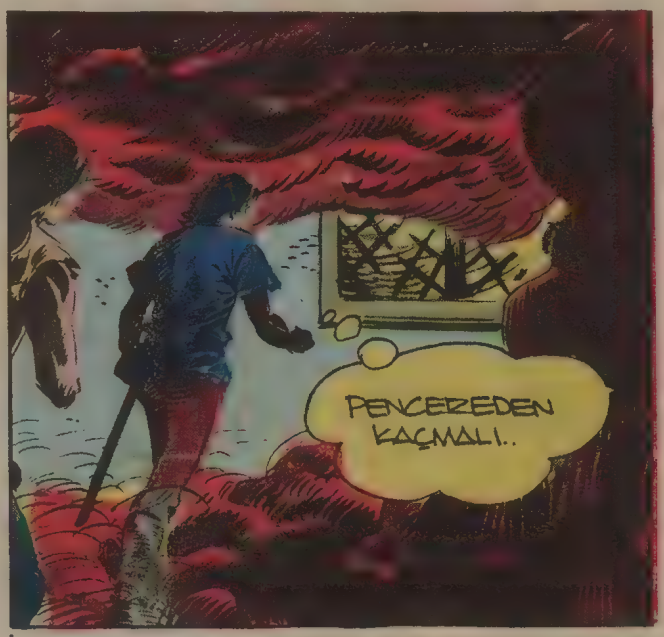

Durakoğlu, içinde bulundukları korkunç duruma rağmen şaşılacak bir rahatlıkla:

-Haklısın, dedi. Ben de zaten ona dokunacak değildim.. Biraz korkutmak istedim, o kadar...

Durakoğlu imparatoriçeye döndü, kadını güçlü pençesiyle kollarından tutarak, hafifçe sarstı:

-Sen bizi öldürmek istedin. Beni çuvala koyup kanala attın, Kara Murat'ı aslanlara yem yapmaya kalkıştın. Bütün bu kötülüklerine karşılık biz seni bağışlıyoruz.. Üstelik seni bu cehennemden de kurtaracağız...

Durakoğlu ile Kara Murat pencereye doğru yürüdüler..

İkisi de aynı anda aynı şeyi düşünmüşlerdi. Pencereden kaçacaklardı..

DEVAMI GELECEK SAYIDA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 ARALIK 1977 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 204 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

Kara Murat yarı beline kadar sarkarak yukarı seslendi:

- Hey...Çu-Çu....

Çu- Çu üstteki pencereden başını uzattı:

- Buyur beyzadem..

- Burası fırına döndü..Her taraf alevler içinde...

-Evet... Dumanlar buraya kadar geliyor.

- Çabuk ipi sarkıt...

- İmparator ne oldu?

- Öldü..Haydi çabuk ol. Neredeyse biz de öleceğiz...

- Tamam beyzadem, işte ipi uzattım...

İçeriyi saran duman o kadar yoğundu ki, hepsi boğulacak gibiydi..Gözleri yaşarıyor ve durmadan öksürüyorlardı.

İmparatoriçe yerinde çakılmış gibi kımıldamadan duruyor, dehşet dolu şaşkın bakışlarını

iki gençten ayıramıyordu.

Genç kadın hayatında hep dönek, kalleş, sinsi, arkadan vuran, küçük, aşağılık, soysuz insanlarla karşılaştığı için bu iki gencin davranışlarına bir anlam veremiyordu.

Nasıl insanlardı bunlar?

Böylesine yiğit, böylesine yürekli kişiler var mıydı dünyada?

Birden onların karşısında bir küçüklük duygusuna kapıldı. Kendisini bu denli soysuz yaratan, böylesine korkunç bir kader çizen Tanrısına lanet etti adeta..Kalbindeki çalkalanmaları, onlara belli etmemeye çalışarak:

-Beni de kurtaracaksınız, öyle mi? diye sordu.

Kara Murat, soğuk bir sesle:

- Evet, dedi. Fakat önce Durakoğlu çıkıp yaralı arkadaşlarımızı yukarı çekecek...

- Ama buradan kurtulunca sizi astıracağımı bilmiyor musunuz?

Delikanlı acılı bir gülümsemeyle:

- Evet..Sizden bu beklenir', dedi.Durmadan asmak, kesmek, öldürmek.Hep zalim,hep vahşi..Hiç hayatınızda iyi bir şey yapmayı deneme - diniz mi?

Bu sırada Durakoğlu ipe tutunmuş, pencereden dışarı sarkarak, çevik hareketlerle yukarıya tırmanmaya başlamıştı.

Alevlerin ışığı, odada kalanların yüzüne vuruyordu.

Hepsinin yüz hatları gerilmişti. Gözleri kısılmış, çeneleri kaskatı kesilmişti. Bütün cesaretlerine rağmen bakışları endişe doluydu.Heyecandan soluk almayı bile unutmuşlardı sanki..Kalpleri heyecanla atıyordu.

İnsanlar, tehlikeye ne derece alışık olur -

sa olsunlar, kalplerindeki titremeyi ve tenlerindeki ürpermeyi önleyemezler.

Az sonra yukarıdan Durakoğlu'nun sesi geldi:

- Tamam..Çu-Çu ile ben, yaralıları çekmeye hazırız...

Kara Murat ipi Pala Hüsnü'nün beline bağladı.Durakoğlu ile Çu-Çu onu yukarı kata çekti - ler.Pala Hüsnü'yü Reyhan Ağa ile Deliormanlı izdi...

Alevler o kadar tehlikeli bir hal almıştı ki,Kara Murat geçen her saniyenin kurşun bir tokmak gibi kalbine indiğini hissediyordu.

Dayanılmaz anlardı o anlar...

Kara Murat'ın gözleri bulanıyor, çeneleri kısılıyordu.Şakakları tokmak gibi vuruyor, alevlerin harareti adeta yüzünü yakıyordu.Çok az zamanları kalmıştı.

İmparatoriçe An Thai, inanılmaz bir soğukkanlılıkla:

- Beni bırak. Sen kendini kurtar! dedi. Merak etme. Zalim kaderimden başka kimseyi sorumlu tutacak değilim.

Kara Murat'ın solgun yüzünde, kendisine özgü bir kararlılık belirdi:

- Hayır !. Sıra sizde. Düşmanım da olsanız sizi böyle bir ölüme terk edemem. Haydi.. Acele edin..

Delikanlı hızla atıldı, genç kadını yakalayıp, ipi beline sardıktan sonra Durakoğlu'na haykırdı:

- Çabuk çek !.

İp gerildi, İmparatoriçe An Thai yukarı doğru yükselmeye başladı...

İşte o anda garip bir şey oldu.

Dehşet verici beklenmedik bir olaydı bu

İp birdenbire boşaldı ve genç kadın, kurşun gibi aşağıya kaydı..

Keskin bir çığlık, arkasından kaba bir kahkaha duyuldu.

Biri ipi kesmişti.

Kara Murat ruhuna kadar titredi. Umutsuzca uzandı ve güçlü pençeleri, aşağıya düşmekte olan İmparatoriçeyi son anda havada yakaladı.

Delikanlı bir saniye daha gecikse, genç kadın boşluğa uçarak paramparça olacaktı.

Kara Murat, korkudan titreyen An Thai'yi içeri aldı. Ne çığlığı, ne hıçkırığı andıran, boğuk, kırık bir ses, kadının göğsünü deldi. Yüzü ölü beyazına dönmüştü.

Kara Murat pencereden dışarıya uzanıp sert ve öfkeli bir hareketle yumruklarını sıktı:

- Kim kesti ipi?

Kalın ve vahşi bir ses cevap verdi:

- Ben !..

Bu sesi, korkunç, şeytansı, çılgın bir kahkaha izledi.

Kara Murat irkildi, bakışları karardı, vücudunu bir ürperme sardı. Bu sesin sahibini tanımıştı:

- Kızıl Çung.. Ah kalleş herif !.. Seni hapsettiğimiz yerden kurtuldun demek...

Kızıl Çung'un sesinde çok vahşi, çok korkunç bir eda vardı..

- Evet kurtuldum.. Şimdi seni ve çok sevgili imparatoriçemizi ölüme mahkûm ediyorum. Yanarak gebereceksiniz...

Kara Murat umutsuz bir tavırla haykırdı:

- Alçak !. Arkadaşlarıma ne yaptın?

Kızıl Çung pencereden uğursuz bir kahkaha attı:

- Onları kıskıvrak yakaladım. Senden sadece

birkaç gün daha fazla yaşayacaklar. Hepsini asacağım...

Yukarıdaki ses kesildi..

Kara Murat ile İmparatoriçe An Thai, çatır çatır yanan salonun içinde, korkunç kaderiyle başbaşa kaldılar.

★★★

Elleri arkasından bağlandığı halde, iriyarı iki askerin güçlükle zaptedebildiği Durakoğlu boğuk ve ıstıraplı bir sesle:

- Alçak herif !..Kara Murat'ı böyle korkunç bir ölüme terk edemezsin !. dedi.

Kızıl Çung uğursuz bir kahkaha attı. Bakışlarında vahşi bir eda vardı:

- Hah, hah, ha !..Kara Murat öldü bile!.. Onu artık kimse kurtaramaz !....

Durakoğlu umutsuz bir tavırla haykırdı:

- Eğer Kara Murat ölürse, yemin ederim ki, ben de seni yaşatmam..Kuduz bir köpek gibi öldürürüm!..

Kızıl Çung'un gözleri deli gözü gibi parladı. Islığı andıran sesi alaylı bir hal aldı:

- Vay, vay!..Bu acınacak halinle beni tehdit ediyorsun ha!..Sen Kara Murat'ı bırakıp kendi başına gelecekleri düşünsen daha iyi edersin!...

Durakoğlu ıstırabını yatıştırmaya çalışarak Kızıl Çung'un yüzüne tükürdü:

- Zavallı budala!..Çulunu değiştirmişsin ama, yine o eski köpeksin..Kurtların köpeklerden korktuğu görülmüş şey midir?

Kızıl Çung yumruklarını sıktı, gözleri kararadı, bir an hançerini çekip Durakoğlu'nun karnını deşmeyi düşündü ama, sonra vazgeçti. Kendi kendine "Bu ucuz ve kolay bir ölüm olur. Onu meydanda, korkunç işkencelerle öldürmem gerek.."diye söylendi...

Alevler artık, üst katı da sarmaya başlamıştı.

Kızıl Çung, yanında duran Prens Sakota'ya:

- İmparator ve imparatoriçe öldüğüne göre artık tahtın tek varisi olarak imparator sizsiniz! dedi.

Prens Sakota coşkun sevincini belli etmemeye çalışıyor, sapsarı çehresinin üzerinde gözleri birer kıvılcım gibi parlıyordu. Soluk alır gibi usulca fısıldadı:

- Hâlâ inanamıyorum. Bir kuşku var içimde. Ben şimdi imparator muyum yani?

Kızıl Çung'un bakışlarında bir gurur ışığı parladı:

- Evet efendim, artık Çin'in hâkimisiniz... Ben ve bütün komutanlar emrinizdeyiz !...

Çung, kılıcını çekip havaya kaldırarak haykırdı:

- Yaşasın yeni imparator !.

Askerler de bağırdılar:

- Yaşasın yeni imparator !..

Durakoğlu, Pala Hüsnü, Deliormanlı, Reyhan Ağa ve Çu-Çu, hazin bakışlarla bu sahneyi izliyordu...

Durakoğlu, yaralı Türkleri yukarı çekerken ansızın odaya giren askerler tarafından kısrıvrak yakalanmıştı...

Delikanlı böyle gafil avlandığına kızıyor:

- " Tuh !...Yazıklar olsun bana !...Dövüşüp birkaç kişiyi gebertmeden kuzu gibi ellerine düştüm !" diye üzülüyordu.

Az sonra herkes sarayı terk etti...

Artık alevler tüm binayı sarmıştı. Kıvılcımlar gökyüzüne doğru uçuşuyor, dumanlar her yanı kaplıyordu..

Elleri, kolları bağlı olarak uzaktan sarayın yanışını seyreden Durakoğlu'nun gözlerinde, belki de hayatında ilk kez iki damla yaş belirdi, esmer yanaklarından aşağıya doğru yuvarlandı...

Ağlıyordu...

Büzülen dudaklarının arasından zayıf ve titrek bir sesle:

- Yazık !... Senin için hiç bir şey yapamadım Kara Murat !..Beni bağışla !. diye inledi.

Yanında duran Pala Hüsnü bunu duymuştu. Istıraptan boğuklaşan sesiyle:

- Üzülme be arkadaş !..dedi. Sağ kalırsak onun öcünü alırız !...

Durakoğlu kaskatı kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu. Gözleri, alev alev yanan saraya saplanmıştı. Sayıklar gibi:

- Evet, diye başını salladı.. Kara Murat'ın öcünü almalıyız. Ama öç almamız için önce kurtulmamız gerek. Nasıl kurtulacağız? Nasıl?

Durakoğlu titriyor, genç gövdesi öfke ve kinle sarsılıyordu. Kızaran gözlerini gökyüzüne dikerek isyan edercesine:

- Tanrım !.. Neden terk ettin bizi ?diye haykırdı...

Kızıl Çung muhafızlara emretti:

- Götürün şunları, bir zindana kapatın !.. Yarınki taç giyme töreninden sonra hepsi idam edilecek !...

Prens Sakota hâlâ tatlı bir rüyada yaşar gibiydi.. Kızıl Çung'un sayesinde imparator olduğu-

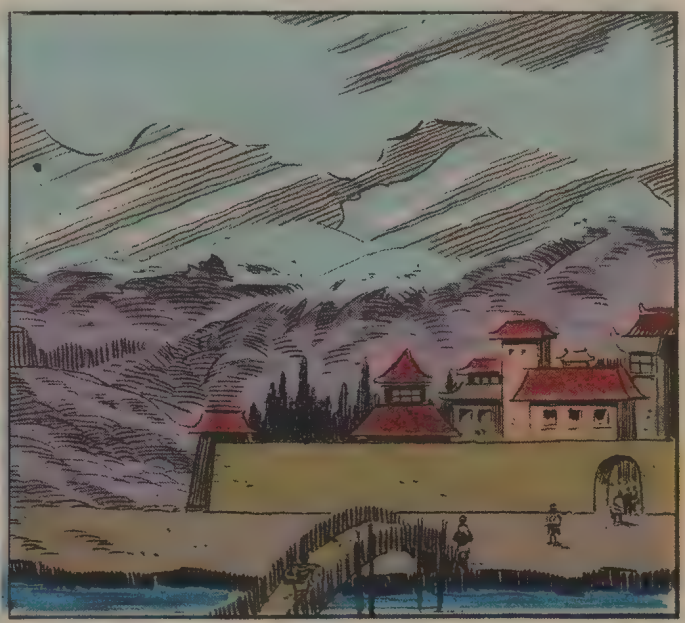

nu düşünerek ona seslendi:

- Tacı giyip resmen imparator olduktan sonra seni başkomutan yapacağım Kızıl Çung.. Artık Çin'i ikimiz yöneteceğiz. Senin gibi güçlü bir yardımcıya ihtiyacım var...

Çung hafifçe eğilerek Prensi selamladı:

- Her zaman emrinizde olacağım asaletmeap

★★★

Güneş doğmuştu...

Pekin meydanına giden sokaklar çok kalabalıktı..

Halk, iki şeyi birden görmeye koşuyordu.

Çin'in yeni hâkimi Prens Sakota bugün imparatorluk tacını giyecek, törenden sonra biri Çinli, dördü Türk olan beş mahkûmun kafaları kesilecekti..

Herkesin merak ettiği bir soru, ağızdan ağıza dolaşıyordu:

- Acaba korkacaklar mı?

Buna verilen cevap şuydu:

- Ölümden kim korkmaz?

- Ama bu adamlar şeytan gibi. Baksana sekiz kişiyle imparatorluk sarayını basmışlar...

- Olur şey değil.. Galiba çıldırmış bunlar?

İdam sehpası meydanın ortasındaydı. Sehpanın üzerine kalın bir kütük yerleştirilmişti.

Cellat yamakları içleri kum dolu on sepet getirdiler...

Her mahkûm için iki sepet ayrıldı. Bunlardan birisine mahkûmun kesik başı, ötekine, gövdesi düşecekti..

Cellat, emir subayına döndü:

- Her şey hazır.. Vakit de geldi...

Subay cevap verdi:

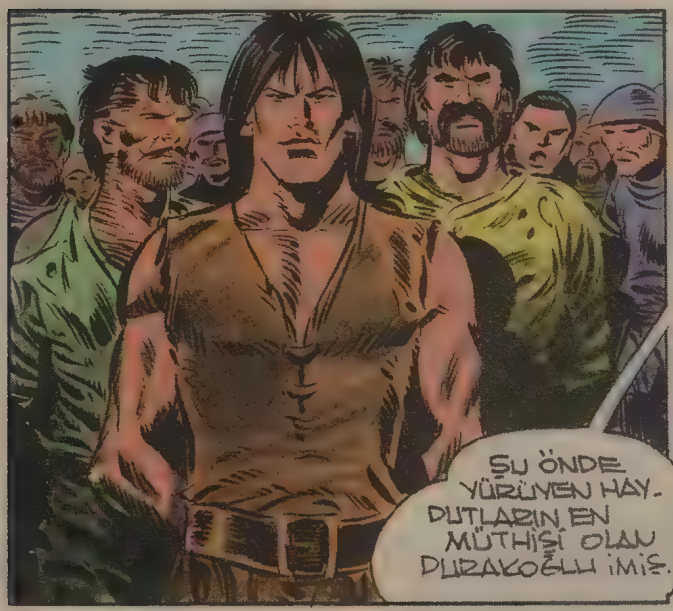

- Öyleyse mahkûmları getirelim. Tören biter bitmez başları kesilsin...

Beş mahkûmun alana getirilişi büyük bir gürültüyle karşılandı. Taç giyme töreninden çok idamları bekleyen halk heyecan içindeydi.

Şöyle konuşuyorlardı:

- Şu önde yürüyen haydutların en müthişi olan Durakoğlu imiş...

-Kara Murat'ı unuttun galiba.. Başını getirene dört katır yükü altın verileceği ilan edilmişti...

- Evet ama o öldü. Yanan sarayla birlikte kül oldu...

- Yazık. Onun idamını seyretmek daha zevkli olurdu!...

- Aaa!...Bir de Çinli var aralarında!

- Hain!...

- Satılmış köpek....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 ARALIK 1972 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 205 FİYATI: 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Alçak adam...

- Önce onu parçalamalı...

Halk öfkeyle bağrışırken, yeni İmparator Sakota, bütün ihtişamıyla gelip, kendisi için hazırlanan özel locaya oturdu. O kadar mutluydu ki, gözlerinin içi ışıldıyor, çevresine tatlı gülücükler dağıtıyordu.

Askerler, kargılarını kaldırarak selam durdular.

Subaylar başlarını saygıyla öne eğdi...

Halk coşkunlukla haykırdı:

- Yaşasın İmparator Sakota...

- Yaşasın Güneşin oğlu !

- İmparatorun düşmanları kahrolsun...

-Hainlere ölüm...

İmparator Sakota'nın bakışlarında zalim bir pırıltı dolaştı:

-Halk sabırsızlanıyor. Askeri törenden önce

idam etsek daha iyi olacak galiba, dedi.

Kızıl Çung itiraz etti:

- İdam emrini ancak imparator verebilir. Bu yüzden daha önce taç giyip resmen imparator olmanız gerekiyor asaletmeap....

-Peki, hemen başlayalım öyleyse...

Mahkûmlar getirilmişti...

Durakoğlu, arkadaşlarıyla beraber, kalabalık bir muhafız grubunun ortasında alana çıkar çıkmaz ölüm yerini gördü ve titredi. Yurdundan uzaklarda, öcünü alamadan hayattan ayrılmanın acısıyla kalbi sıkıştı. Acı acı başını sallayarak:

-Kader, diye mırıldandı...

İdam sehpasının merdivenlerini tırmanıp, yan yana dizildikleri sırada cellat elinin ucunu sürterek baltasının keskinliğini deniyordu. Mahkûmlara bakarak sırıttı:

-Merak etmeyin. Hiç canınızı acıtmayaca - ğım.. Kafanızın koptuğunu duymayacaksınız bile..

Durakoğlu adama doğru tükürdü:

-Pis herif.. Gevezelik edeceğine işine bak..

Cellatın bakışları ansızın korkunç bir hal aldı, genizden gelen kin dolu sesiyle homurdandı:

-Bunu söylediğine çok pişman olacaksın..

Durakoğlu kayıtsızca omuzlarını silkerek başını kalabalığa çevirdi. Alanın çevresinde artık adım atacak yer kalmamıştı.

Bu sırada Pekin mabedinin başrahibi elinde imparatorluk tacıyla Prens Sakota'ya doğru ilerledi...

Taç görülmemiş bir güzellikteydi. Üzerinde ki elmas taşlar ve zümrütler, güneşin ışıkları altında pırıl pırıl yanıyordu. Başrahibin bu değerli hazineyi tutan elleri, heyecandan titrer gibiydi...

Prens Sakota taca yutkunarak baktı...

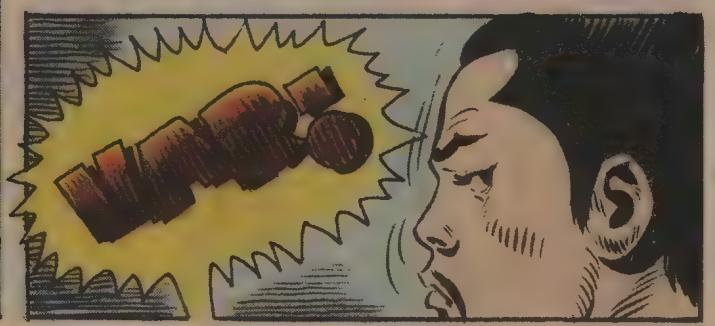

Yıllardır hayallerinde yaşattığı, rüyalarında gördüğü şey, nihayet gerçek oluyordu...

Başrahip Prensin önünde durdu, geleneklere uyarak kısa bir konuşma yaptıktan sonra usulen sordu:

-Prens Sakota hazretleri, Çin Tahtının tek varisi olarak imparator ilan ediliyor. Buna bir i- tirazı olan var mı?

Sert bir ses bütün sesleri bastırdı:

-Var, ben itiraz ediyorum !

Binlerce baş, sesin geldiği yana döndü..

Böyle bir şeyi kimse ummuyordu..

Alanda korkunç bir sessizlik oldu..O anda havada kuş uçsa, kanat sesi duyulurdu...

Bir ölüm sessizliğiydi bu.. Dehşet verici bir andı...

İtiraz eden kim olursa olsun, derhal başının kesileceği muhakkaktı..

Başrahip titreyerek sordu:

-Sen kimsin ? Ortaya çık...

Kalabalık arasından ayrılan iki kişi, imparatorun locasının bulunduğu sete çıktı.. Birkaç adım ilerledikten sonra ikisi de durdu...

Başlarında siyah birer kukuleta vardı. Yüzleri görünmüyordu.. Omuzlarına da siyah birer pelerin almışlardı..

Kızıl Çung'un gözleri çanaklarından fırla - mış, yüzünün çizgileri gerilmiş, bakışlarını ölüm alevleri sarmıştı. Öfkeden kudurucasına haykırdı:

-Yakalayın şu köpekleri...

Askerler fırlamak istediler ama, Başrahip ellerini kaldırarak onları durdurdu. Sapsarıydı, fakat sakindi...Görevinin bilinci içinde tane tane şunları söyledi:

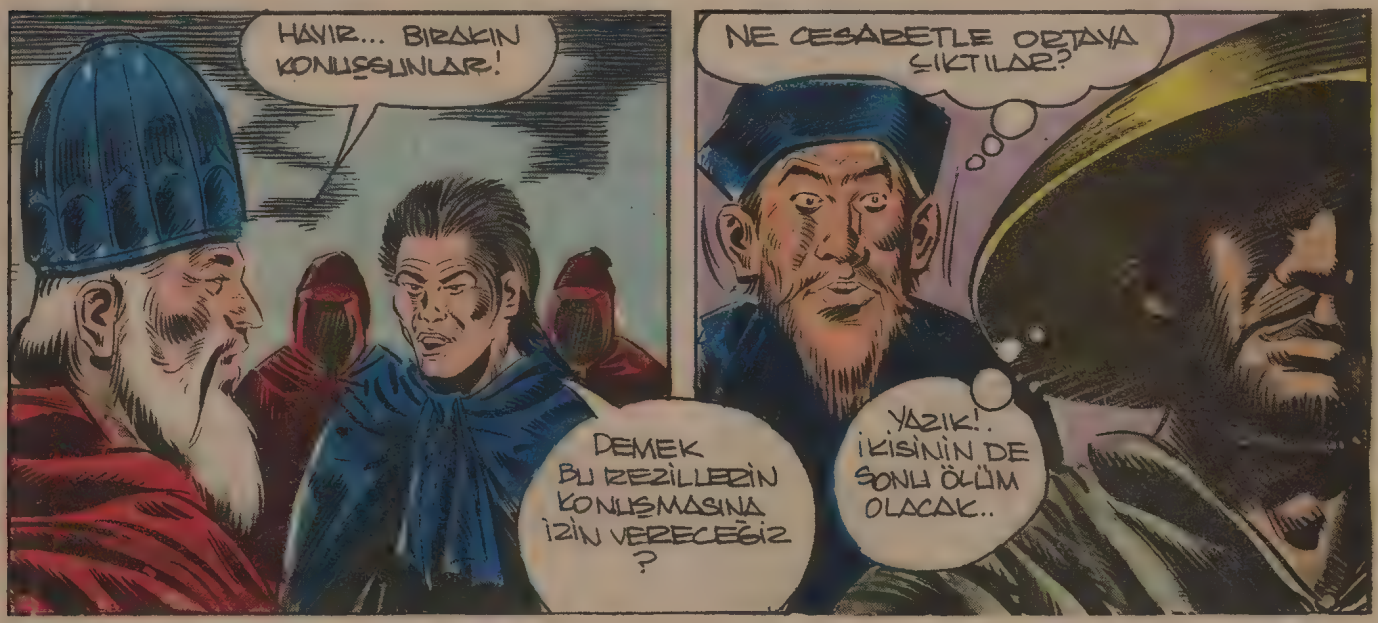

- Hayır !. Bırakın konuşsunlar!. Geleneklerimize göre itiraz etmek haklarıdır. Ama itirazlarının nedenini inandırıcı bir şekilde anlatmazlarsa cezaları ölümdür !..

Kızıl Çung öfkeli bir tavırla homurdandı:

- Demek bu rezillerin konuşmasına izin vereceğiz, öyle mi ?

Başrahip, alnı üzerinde biriken birkaç damla teri silerek içini çekti:

- Ne yapalım ? Yasalar böyle diyor !..

Halk birdenbire heyecanlanmıştı. Prens Sakota'nın imparatorluğuna itiraz eden bu maskeli iki kişi kimdi ?

Hangi cesaretle böyle ortaya çıkmışlardı ? Sonlarının ölüm olduğunu bilmiyorlar mıydı ?

Ne olursa olsun bu olay çoğunun hoşuna gitmişti...

Onlar için seyre değer yeni bir durum ortaya çıkmış ve eğlence uzamıştı...

Birkaç kişi bağırdı:

- Bırakın konuşsunlar !..

- Dinleyelim !.

-İtirazlarını açıklasınlar !

Az sonra bu sesler çoğaldı, alanda biriken bütün halkın ağzından çıkan müthiş bir uğultu halini aldı...

Prens Sakota endişelenmeye başlamıştı. Garip bir kuşku içini sarıyordu. Sinirli bir tavırla ayağa kalkıp:

-Bu gülünç oyunu uzatmayalım !. dedi.

Kızıl Çung canı sıkılmış bir halde:

- Haklısınız asaletmeap ! diye mırıldandı, sonra maskelilere dönerek haykırdı:

- Konuşun sizi dinliyoruz ! Prens Sakota'nın imparatorluğuna neden itiraz ediyorsunuz?

İki maskeliden uzun boylu olanı sert ve soğuk bir sesle cevap verdi:

-Prensle seni, hırsızlık ve sahtekarlıkla suçluyoruz ! İkiniz de adi birer düzenbazsınız?

Bu açık hakaret, ortalıkta adeta bir ölüm rüzgârının dolaşmasına yol açtı.

Halk dehşet içinde kaldı...

Herkes, bıçak gibi keskin sözlerin, kanlı olayların başlangıcı olacağını sezmişti...

Prens Sakota'nın yüzü mosmordu.. Vücudu kaskatı kesilmişti..İki meçhul maskeliye dikilen gözlerinde kin ateş gibi yanıyordu...

Kızıl Çung yumruklarını havaya doğru kaldırdı, titreyerek haykırdı:

- Sözlerinizi ispat edemezseniz, ikinizi de dilim dilim doğrayıp, etlerinizi köpeklere yediririm !..

Cüretkâr yabancı, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle cevap verdi:

- Sözlerimi bir bir ispat edeceğim. Hem de öyle kesin bir şekilde gözler önüne sereceğim ki, sözlerimin doğruluğuna inanmayan tek kişi bile kalmayacak !..

Kızıl Çung alaylı bir kahkaha savurdu:

- Çok yüksekten atıyorsun. Devam et...

Maskeli yabancı darbeyi indirdi:

- Sizi hırsızlık ve sahtekârlıkla suçlamış - tım.. Ben hiç yalan söylemedim..İşte ispatı !..

Birden hızla atıldı, yanında duran arkadaşı - nın yüzündeki maskeyi bir çekişte kaparıp attı...

Maskenin altından, solgun benizli, güzel bir kadın yüzü çıkmıştı...

Halkın, uzun süreden beri zaptetmekte olduğu fırtına bütün göğüslerde birden koptu ve gök gürültüsü gibi yükseldi:

- Aaaa !..
- İmparatoriçe An Thai bu !..
- Ölen imparatorun dul karısı !...
- Çin tahtının varisi...
- Onun için öldü demişlerdi..Ne oldu ?

Uzun boylu maskeli adam devam etti:

- Evet... Bu alçak adamlar, imparatoriçeyi öldürmeye kalkıştılar..Diri diri alevler arasına attılar...Ama o Tanrının izniyle kurtuldu...

Alandaki kalabalık haykırdı.:

- Yaşasın İmparatoriçe !..
- Yaşasın An Thai...
- Hainlere ölüm !..

İmparator olmak üzereyken, birden ölümün gölgesini yanı başında gören Prens Sakota solgundu, korkunçtu, allak bullaktı...

Titriyor, ürperiyor, dizleri birbirine vuru - yordu...

Ufuk'ta kara bulutlar görülmeye başlamış ve bunların görülmemiş bir fırtına getirecek cinsten olduğunu sezmişti...

"- Mahvoldum !." diye inleyerek usul usul geri çekildi. Kaçmak, bu tehlikeli yerden uzaklaş-mak istiyordu...

Kızıl Çung da, İmparatoriçe'yi görür gör-mez partiyi kaybettiklerini anlamıştı. Kalbi o ana dek duyduklarından daha büyük bir acı ile dalga - landı, maskeli adama dikilen bakışlarında ürperti-ci bir tehdit belirdi. Onu tanımıştı:

- Kara Murat !. Ah şeytan!. Demek ölmedin sen? diye haykırdı:

Kara Murat maskesini çıkardı.. Artık yüzü gülüyordu.. Alaylı bir sesle:

- Evet, yaşıyorum ! dedi...

Kızıl Çung, karanlık ve uğursuz bakışlarını delikanlıya dikerek:

- Nasıl... Nasıl kurtuldun ? diye kekeledi.

★★★

Evet, İmparatoriçe ile Kara Murat, o korkunç yangından nasıl kurtulmuşlardı ?..

Öfkeli bir canavar gibi, önüne gelen her şeyi yutan, yok eden alevlerin arasından en ufak bir ya-ra almadan çıkmayı nasıl başarmışlardı ?

Bu bir mucize değildi...

Alevlerin her yanı sardığını, bütün kurtuluş umutlarının yok olduğunu gören Kara Murat acı a-cı başını sallayarak:

- Her şey bitti ! diye söylenirken, İmparato-riçe An Thai onu elinden tutup çekmişti:

- Hayır Kara Murat ! Daha hiç bir şey bit-medi ! Gel benimle.. Kurtulacağız....

- Nasıl ?

- Bu salondan dışarıya gizli bir geçit var !. Benden başka kimse bilmiyor...

- Peki daha önce,o kritik anlarda niye kullanmadın geçidi ?

- Kocamın öğrenmesini istemedim...Çünkü bir gün bu geçitten baskın yaparak onu öldürtüp tahta geçmeyi düşünüyordum...

Salon cehennem gibi olmuştu...

Artık her taraf çıra gibi yanıyordu...

Dumandan boğulacak gibiydiler. İkisi de öksürüyordu.

İmparatoriçe, duvardaki gizli bölmeye bastı, bir mekanizmanın gürültüsü duyuldu, karşılarında kapı gibi bir delik açıldı...

An Thai haykırdı:

- Haydi ! Çabuk olalım. Yangının etkisiyle geçit çökerse bütün umutlarımız yıkılır !...

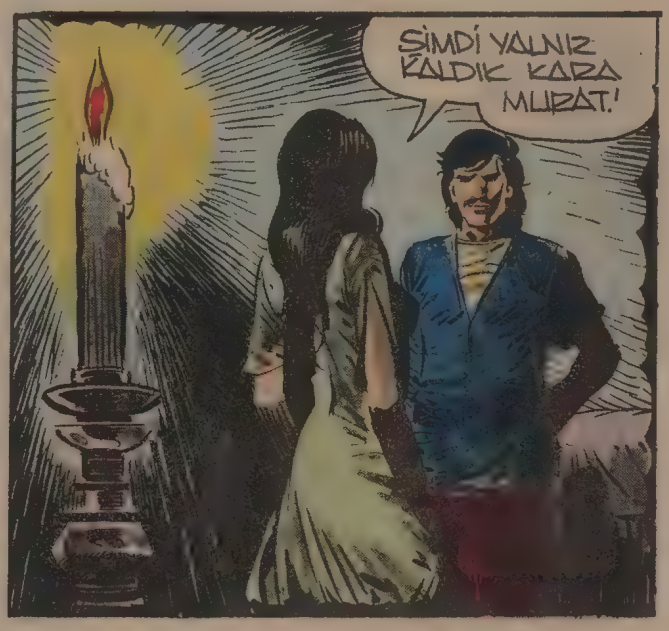

Hızla karanlık dehlize daldılar...

Kara Murat sordu:

- Bu yol nereye gidiyor?

- Yerin altına !. On beş dakika kadar yürüdükten sonra, sarayın yakınındaki "Üç boğa" hanının mahzenine çıkacağız..Hancı sadık adamımdır. Bizi saklar....

★★★

Yarım saat sonra "Üç boğa" hanının temiz bir odasında Kara Murat ile İmparatoriçe An Thai karşı karşıya duruyordu.

Genç kadın dudaklarında çiçeklenen tatlı bir gülümsemeyle:

- Şimdi yalnız kaldık Kara Murat! dedi. Üstelik artık imparatoriçe de değilim. Daha önce beni reddetmiştin. Şimdi basit bir kadın olarak sana geliyorum. Kabul edecek misin?

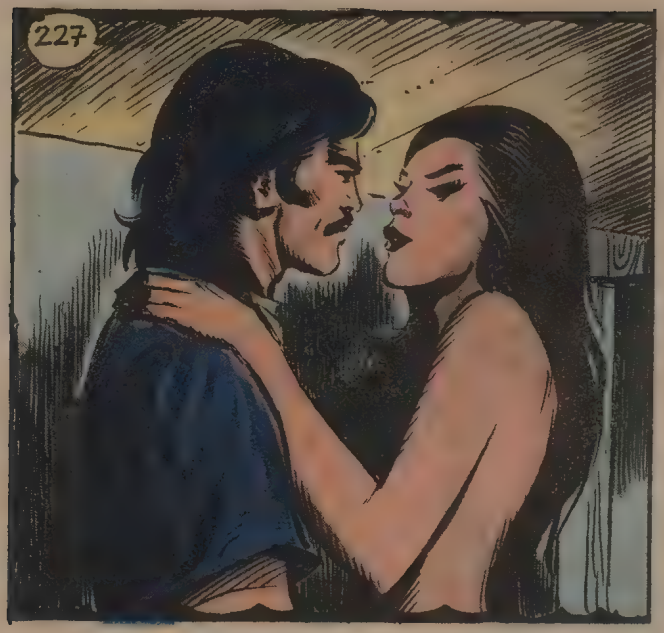

An Thai'nin yüzünde derin bir ihtiras ifadesi vardı. Han odasında yanan mumların titrek ışıkları altında eşsiz bir güzellikte görünüyordu.

An Thai, usul usul üzerindeki ipek elbisenin düğmelerini çözdü.. Güzel vücudundan sıyrılan kumaş ayaklarına doğru kaydı...

Kadın çıplak kollarını delikanlının boynuna dolayıp, onu köşedeki yatağın üzerine çekti. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. İmparatoriçe'nin vücudu sınırsız bir ihtirasın aleviyle tutuşuyor, şehvetle sarsılıyordu...

Uzun uzun sevişip, ortak düşmanlarına karşı nasıl savaşacaklarını planladılar.. An Thai, Kara Murat'ın kulağına:

- Hayatımda tanıdığım en güçlü erkeksin !.. diye fısıldadı...

★★★

Şimdi büyük alanda herkes imparatoriçeyi alkışlıyordu.

Tahtın gerçek sahibinin ortaya çıkması Prens Sakota ile Kızıl Çung'u perişan etmişti...

İmparatoriçe komutanlara:

- Tutun şu sahtekârları ! diye emretti...

Muhafızlar atılıp, on dakika önce Çin'in en kudretli iki adamı olan Kızıl Çung'la Prens Sakota'yı kıskıvrak yakaladılar...

İmparatoriçe onların ölüm hücresine atılmasını emretti.

Kızıl Çung vahşi bir tavırla haykırdı:

- Hayır !. Beni böyle ölüme yollayamazsınız ! Dövüşmek istiyorum ! Vuruşarak ölmek hakkımdır !..

İmparatoriçe alaylı bir tavırla sordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 OCAK 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 206 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Cinsel güçten yoksun olan Çin Imparatoru karısı Türk elçisi Tuğrul Bey ile ilişkisi olduğunu öğrenince çılgına döner ve Tuğrul Bey'in asılmasını emreder ve onu idam ettirir. Kara Murat intikam almaya yemin eder ...

-Kiminle dövüşmek istiyorsun?

Kızıl Çung'un gözleri kan çanağı gibiydi:

-Kara Murat'la dövüşmek istiyorum, diye gürledi..Onu öldürdükten sonra üzerime bir başkasını yollarsınız. Sonra bir başkasını daha. Dövüşe dövüşe yorulur sonunda ölürüm...

Çin geleneklerine göre yüksek rütbeye ulaşan kişilerin bunu istemeye hakları vardı..

İmparatoriçe sendeler gibi oldu..Bir an itiraz etmek istedi. Üzgün bakışları Kara Murat'a doğru kaydı..

O anda genç kadının kalbinde aşkla görev duygusu olanca şiddetiyle çarpışıyordu.

Kızıl Çung, Çin'in en kuvvetli adamıydı ve hiç yenilmemişti...

Acaba Kara Murat onunla baş edebilir miydi?

An Thai gözlerini kapadı, derin bir ıstırap

içinde şöyle düşündü:

"Hayır..Kara Murat'ı ölüme itemem. Halk ne derse desin reddedeceğim..."

An Thai güç durumdaydı.

Her saniyenin ağır bir tokmak gibi kalbine indiğini hisseden genç kadın için dayanılmaz anlardı o anlar...

Kara Murat'ın sesi, İmparatoriçe'yi içinde bulunduğu zor durumdan kurtardı..

-Dövüşü kabul ediyorum...

İdam sehpasında ipleri çözülen ve serbest bırakılan Durakoğlu'da uzaktan haykırdı:

-Kızıl Çung serserisi ile ben dövüşeceğim. Onunla yarım kalan bir kavgamız vardı. Köpek gibi yerlerde sürükleyip Pekin halkının önünde rezil edeceğim onu...

Herkeste derin bir şaşkınlık oldu...

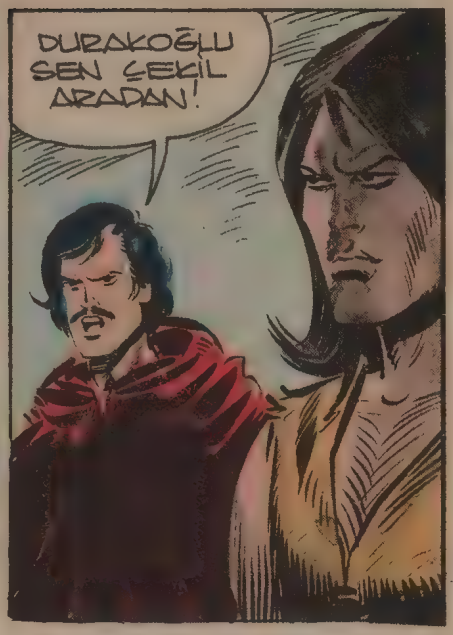

En ünlü silahşörlerin bile karşısında tir tir titredikleri Kızıl Çung'la dövüşmek isteyen Kara Murat ve Durakoğlu'na acıyan gözlerle baktılar..Halk arasında bir fısıltı dolaştı:

-İkisi de delirmiş galiba?

-Kızıl Çung'a bir dakika bile dayanamazlar.

-Az önce ölümden kurtuldular, yine ölüme koşuyorlar...

-Yazık olacak zavallılara...

Bu sırada Kara Murat, Durakoğlu'na sert bir bakış fırlatarak kırgın bir sesle şöyle dedi:

-Durakoğlu sen çekil aradan..Alevler içinde kalan bendim..O korkunç azabı ben çektim.Ateş ve dumanlarla boğuşurken, Çung'tan bunun hesabını soracağıma yemin ettim.Ona eski ve yeni bütün iğrenç cinayetlerinin cezasını ben vereceğim...

Kara Murat gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek, kanı müthiş bir öfkeyle kaynayarak konuşuyordu.

Durakoğlu onun kararının kesin olduğunu anladı, hafifçe başını eğerek sakin ve saygılı bir sesle:

-Haklısın, dedi. Onu sana bırakıyorum..

Kızıl Çung, küstah bakışlarla iki genci süzdü:

-Acele etme Durakoğlu..Kara Murat'ı tepeledikten sonra seni de gebertecek kadar gücüm kalır kollarımda..Bekle biraz...

İki düşman, alanın ortasına doğru yürüdüler...

Kızıl Çung vahşi bir şekilde homurdandı:

-Bu defa elimden kurtulamayacaksın sahte kabadayı...

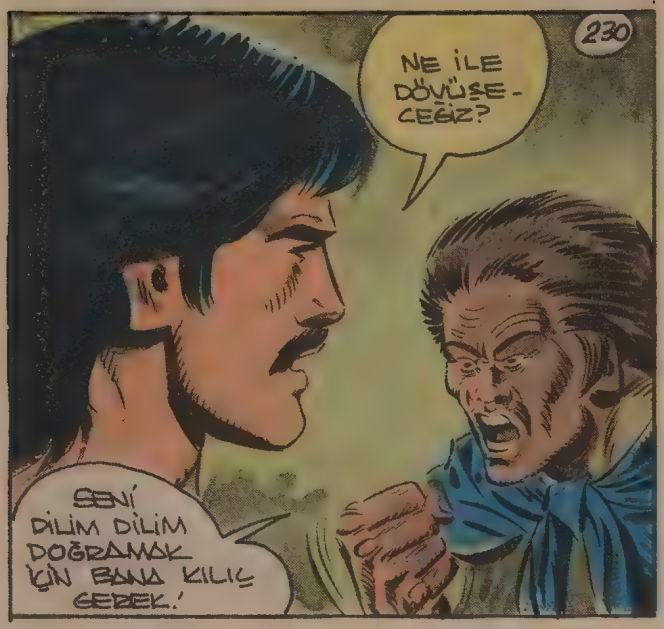

Kara Murat sordu:

-Ne ile dövüşeceğiz?

-Kılıçla..Seni dilim dilim doğramak için bana kılıç gerek...

-Öyleyse sana kılıç getirsinler. Benim kılıcım var...

Alanda heyecan son haddini bulmuştu...

İmparatoriçe An Thai, kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalışarak başlama işaretini vermeye hazırlanırken garip bir şey oldu..

Daha meydanın ortasına gelmeden Kızıl Çung, önünde yürümekte olan Kara Murat'a arkadan saldırdı..

Vahşi bir nara atarak boynuna indirdiği müthiş karate darbesi delikanlıyı yüzüstü yere yıktı.

Alanda ansızın korkunç bir uğultu koptu.

Böyle bir hareketi kimse beklemiyordu...

Kalleşlikti bu...

Bir silahşör için utanç verici bir şeydi...

Ama Kızıl Çung'un buna aldırış ettiği yoktu. "Nasıl olsa öleceğim..Ölmeden önce bu serseriyi gebertmeliyim" diye düşünüyordu.

Çung havaya sıçradı, iki ayağının topuğu ile Kara Murat'ın kaburgalarına öldürücü bir darbe indirerek onun işini bitirmek istedi..

Kara Murat gözlerini araladı, havada gök yüzünün maviliği içinde Kızıl Çung'un siyah silüetini gördü, yerde hızla dönerek ölüm darbesinden kurtuldu..Çung yere düştü, fırlayıp kalktı. Hamlesinin boşa gitmesi adamı öfkelendirmişti..

Kara Murat'ın boynu ile omuzunun arası fena halde sızlıyordu..Herhalde kemiği çatlamış olacaktı..Sendeleyerek ayağa kalktı...

Daha kendisini tam anlamıyla toparlayamadan yüzünün ortasına keskin bir darbe daha yedi, sarsıldı, dizlerinin üzerine çöktü..

Yüzü bir anda kan içinde kalmıştı.

Seyirciler, dehşet çığlıkları attılar.. Kızıl Çung çok kalleşçe dövüşüyordu.. Birçok kişi homurdandı..

-Türk'ün işi bitik...

-Artık kendisini toparlayamaz...

-Kızıl Çung onu döve döve öldürecek..

Kara Murat, Çung'un nasıl aşağılık bir insan olduğunu bildiği için, mertliğe sığmayan hareketlerine fazla şaşırmamıştı ama, doğrusu arkasından saldıracağını hiç de ummamıştı.

Çung tekrar atılarak Kara Murat'ın böğrüne olanca gücüyle yaman bir tekme attı. Kendisini savunacak durumda olmayan delikanlı iki büklüm oldu, yüzü ıstırapla gerildi...

Halk bu vahşetten korkmuştu adeta.. Bugüne dek, böylesine tek taraflı bir kavga görmemişlerdi..

İmparatoriçe An Thai dövüşü durdurmayı düşünüyor, fakat halkın tepkisinden çekiniyordu..

Alanın kenarında kanlı kavgayı seyreden 4 Türk öfkeden titriyor, ağıza alınmayacak küfürler savuruyordu. Sonunda Pala Hüsnü dayanamayarak Durakoğlu'nun kolunu tutup şiddetle sarstı:

-Bu rezilin, arkadaşımızı öldürmesine göz mü yumacağız?

Deliormanlı sinirli bir şekilde homurdandı:

-Ne duruyoruz? Yardımına koşalım..

Durakoğlu'nun kaşları çatıktı.. Sapsarı kesilen çehresinin üzerinde gözleri alev gibi yanıyordu. Kesin bir dille:

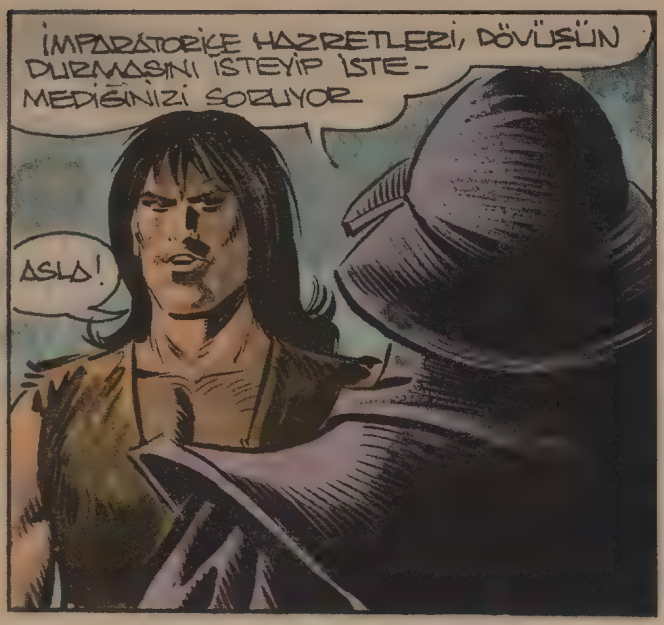

-Olmaz, dedi. Kavgaya karışacak olursak Kara Murat bizi asla affetmez..O öyle bir yiğittir...

-Demek sonuna kadar bekleyeceğiz?

-Evet...

-Yazık göz göre göre kaybedeceğiz onu...

Durakoğlu arkadaşlarına ters ters baktı:

-Belli olmaz..Siz Kara Murat'ı benim kadar tanımıyorsunuz...

Bu sırada Çinli bir subay yaklaşıp Durakoğlu'nun önünde durdu:

-İmparatoriçe hazretleri, dövüşün durmasını isteyip istemediğinizi soruyor, dedi.

Durakoğlu başını salladı:

-Asla..Kara Murat dövüşü kim durduracak olursa hayatı boyunca onun yüzüne bakmaz. İmparatoriçeye böyle söyleyin...

Bu sırada vahşi kavga, tüm dehşetiyle sü-

rüp gidiyordu...

Birden bütün ağızlardan hayret çığlıkları, fışkırdı...

"Ölüyor" sandıkları Kara Murat ansızın canlanmıştı...

Gerilmiş yaydan fırlayan ok gibi Kızıl Çung'un üzerine atıldı, suratına müthiş bir kafa darbesi vururken, aynı anda çelik gibi pençesiyle boğazına yapıştı..

Çung'un burnundan kanlar fışkırdı...

Kara Murat, konuşabilmek için ağız dolusu kan tükürdükten sonra haykırdı:

-Şimdi sıra bana geldi kalleş herif...

Kızıl Çung, boğazını sıkan pençenin korkunç gücüne dayanamayacağını anladı, dizleri büküldü. Kazandığını sanırken kavgayı kaybettiğini anlayarak titredi...

Kara Murat'ın kin dolu sesinde ölüm soğukluğu vardı:

-Rezil herif. Senin beş para etmez biri olduğunu bütün Pekin halkına göstereceğim... İşte soluğun kesildi.. Seni şimdi boğarak öldürebilirim..

Kızıl Çung, karşısındaki gence bir şeytana bakar gibi korkuyla baktı.. İnanamıyordu bir türlü.. Yediği öldürücü darbelerden sonra nasıl canlanmıştı böyle? Parmaklarındaki güç korkunç tu. Çelik bir kıskaç gibiydi.. Güçlükle kekeledi:

-Boğ.. Boğuluyorum.. Bı.. Bırak beni...

Kara Murat, diz çöken Kızıl Çung'un bacaklarının arasına müthiş bir tekme indirerek onu yere serdi... Adam artık her şeyin bittiğini anlamıştı.. Büyük bir acı içinde:

-"Kendimi dünyanın en güçlü insanı sanmakla yanılmışım.." diye düşündü..

Kızıl Çung kısa bir baygınlık anı geçirdi.. Gözlerini açtığı vakit Kara Murat'ın elinde kılıçla üzerine geldiğini gördü, yerde sürünerek geri çekilmeye çalıştı...

Korkudan gözleri yuvalarından fırlamıştı.. Yüreği göğsünü parçalarcasına çarpıyordu.. Kara Murat ürpertici bir sesle konuştu:

-Sana hiç bir fenalık yapmamış olan insanların katili.. Sana hiç bir kötülük yapmamış olan esir Türklerin katili.. Söyle, bütün bu kötülüklerin için sana ne yapayım? Nasıl bir ceza vereyim?

Alandaki halk, bu garip sahneyi büyük bir merakla seyrediyor, Kızıl Çung'un perişan haline bakarak, "Artık sonu geldi. Çung ölümü hak etti" diyordu...

Kara Murat, Kızıl Çung'un cevap vermediğini görünce sözüne devam etti:

-Madem susuyorsun, o halde senin cezanı ben seçeyim.. Seni yaşamaya mahkûm ediyorum Kızıl Çung.. Canını bağışlıyorum.. Ama cezan uzun yıllar sürecek.. Yaşadıkça kendi kendine şöyle diyeceksin: "Ben Kara Murat'a kin besledim, kalleşlik ettim, alçakça davrandım, ama o beni yakaladı, yendi, öldürmeye tenezzül etmedi." Evet sen önem verilecek bir mahlûk değilsin.. Adi bir zavallı yaratıksın.. Solucan gibi şerefsiz bir şekilde yaşayacaksın.. Herkes sana iğrenerek bakacak.. İşte senin cezan budur...

Kara Murat elindeki kılıcı attı, geri döndü.. İmparatoriçe An Thai'nin bulunduğu locaya doğru yürüdü..

Durakoğlu'nun gözleri yaşarmıştı... Sevgi dolu bir sesle:

-Kara Murat kadar gönlü yüce bir insan görmedim.. Ben olsam acımadan herifin kafasını uçururdum.. Ama o affetti.. İşte aramızdaki tek fark.. Bu yüzden o benden daha büyük...

Durakoğlu, alanın ortasında yürüyen arkadaşını sevgi dolu bakışlarla izlerken birden dehşet içinde kaldı:

-Tanrım! O da ne? Olamaz...

Durakoğlu ani bir ölüm titreyişinin vücudunu kapladığını hissetti. Gördüğü manzara gerçekten korkunçtu...

Yerde bitkin ve perişan bir yığın halinde duran Kızıl Çung ansızın canlanmış, inanılmaz bir hızla harekete geçmişti...

Durakoğlu dehşet içinde:

-Kalleş herif! Kara Murat'ı arkadan vuracak, diye bağırdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 OCAK 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 207 FİYATI 150 KURUŞ

Kara Murat ve Uzun Kılıçlı Kahraman'ın yeni serüvenleri

Bugün başladık

Alanda öyle müthiş bir gürültü vardı ki, Durakoğlu tüm gücüyle haykırsa da sesini Kara Murat'a duyuramazdı...

Kızıl Çung, yerdeki kılıcı alarak fırladı, bir kaç adımda Kara Murat'a yetişti.. Havaya kaldırdığı kılıç, güneşin parlak ışıkları altında ışıl ışıl yandı..

Kara Murat arkasındaki tehlikeden haber - siz yürümeye devam ediyordu.

Durumu gören İmparatoriçe An Thai kor - kunç bir çığlık attı..

Alandaki herkes dondu kaldı...

Artık Kara Murat'ı ölümden kimse kurtaramazdı..

Fakat Kızıl Çung kaldırdığı kılıcı indiremedi..

Ansızın sarsıldı, titredi, yıldırım çarpmış gibi kıvrılarak cansız yere yuvarlandı...

Boğazına çelik bir hançer saplanmıştı...

Kızıl Çung yerde can çekişirken Kara Murat sakin bir şekilde yanına yaklaştı. Gözlerinin içinde alaylı bir gülümseme vardı:

-Bunu ummuyordun değil mi? diye sordu .. Senin gibi aşağılık birine iki defa arkasını dönecek kadar budala mı sandın beni?

Eğildi, hançeri çekip Çung'un boğazından aldı.. Kıpkızıl bir kan sütunu fışkırdı..

Çung ölmek üzereydi:

-Na..Nasıl gördün beni? diye kekeledi..

Kara Murat:

-Çok basit dedi. Arkamdan saldıracağını biliyordum.. Güneş gölgeni yere vuruyordu. Gölgenden izledim seni.. Son anda dönüp avucumda gizlediğim bıçağı savurdum..

Kızıl Çung, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle öldü...

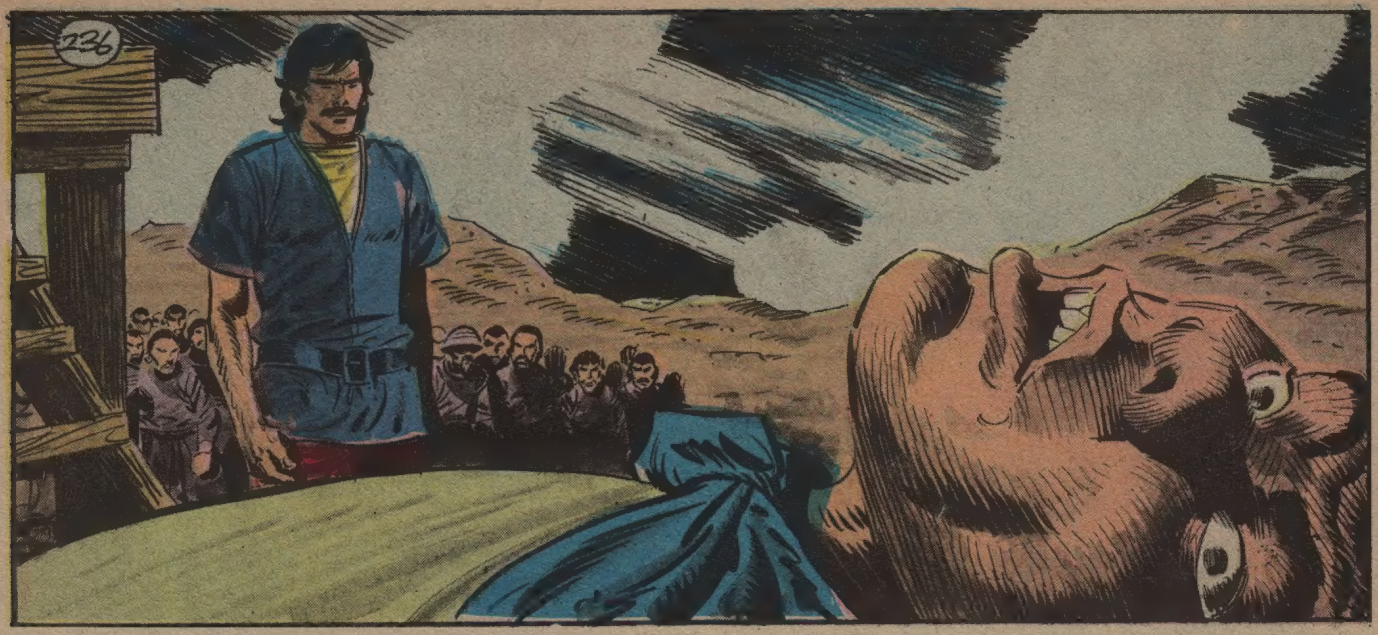

Çin tarihinde bir efsane böyle sona erdi. Kızıl Çung büyük bir silahşördü.. Ama günün birinde daha büyüğü çıkmıştı. Bu, doğanın değişmez yasasıydı.

★★★

Kara Murat, ile Durakoğlu'nun Çin serüveni burada bitiyor.. Beş Türk, Pekin'de birkaç hafta daha kaldıktan sonra yurtlarına dönmek üzere yola çıktı..

Onları surların dışına kadar uğurlayanlar arasında İmparatoriçe An Thai, Sarıçiçek, Orkide ve Çu-Çu da vardı..

İmparatoriçe bir gençlik günahının ürünü olan kızı Sarıçiçek'i bağrına basmış, Orkide' ye de sarayda önemli bir görev vermişti.

Sarıçiçek ile Orkide aynı duygular içindeydi..İkisi de Kara Murat'ı seviyordu. İkisinin de kalbi onun için ılık duygularla çarpıyordu..

Ama İmparatoriçe An Thai'nin düşünceleri ikisininkinden de değişikti. İçinden:

"Her şeyimi Kara Murat'a borçluyum. Mümkün olsa onu burada tutar, dilerse imparator yapardım. Onunla beraber ülkeyi yönetmek daha kolay olurdu" diyordu.

Çu-Çu ise parlak üniformalar içindeydi... Sık sık Kara Murat'a minnet dolu gözlerle bakıyor:

-"Bu delikanlı sayesinde, idam sehpasından, muhafız kıtası komutanlığına yükseldim"diyordu...

Beş atlının silüeti uzak ufuklarda kayboldu.

Önlerinde uçsuz bucaksız yollar vardı...

BU SERÜVENİN SONU